

12.220

0571

89

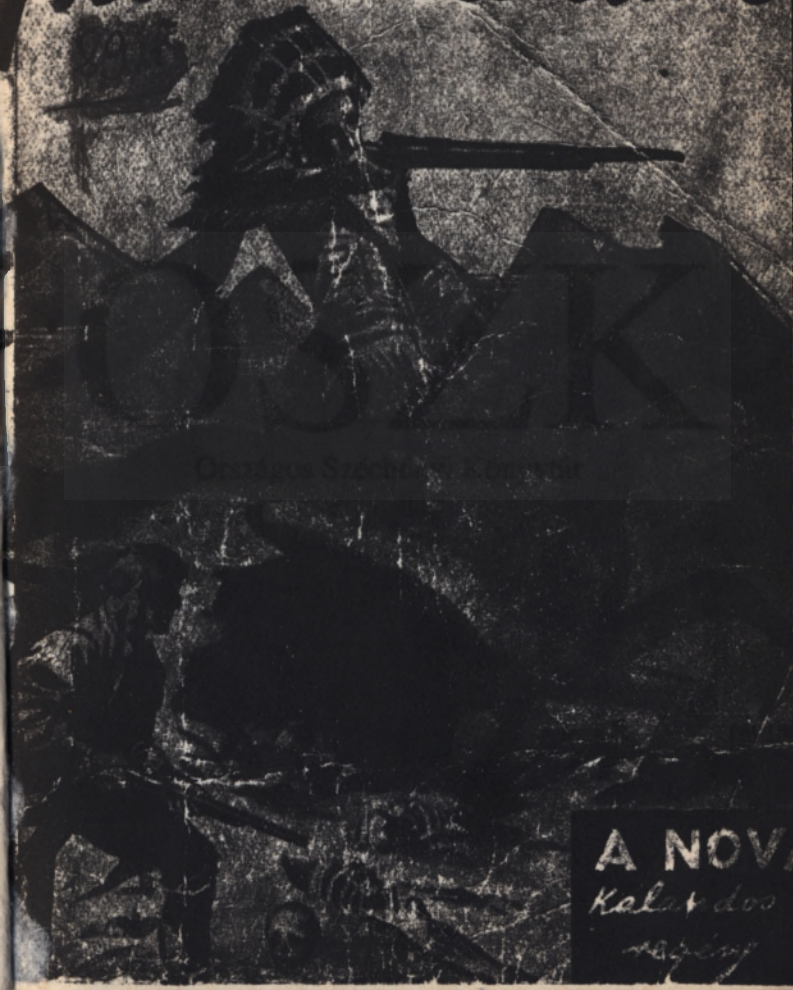
OSZK

Magyar Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

f Nevada Szellem

A NOVA
Kalidos
Agência

Leqközlekedés

MEGJELENIK

A NOVA
Kalandoz
regényei

GIBSON LAVERY
A NEVADA
SZELLEME

NOVA IRODALMI INTÉZET

R
2

12.220/89

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI NYOMTATVAI

B 171 | 1585

LELTÁRI SZÁM

70 III

Copyright by „Nova“ 1939.

Minden jog, film, dramatizálás, fordítás stb. fölö
kizárólag a Nova Irodalmi Intézet, Budapest
VI., Andrásy-út 32. rendelkezik.

Radó István nyomdai műintézete. Budapest. VI. Hajós uca

ELSŐ FEJEZET.

A Nyugat vasútján.

1.

Kansas-Cityn túl, magas töltésen, napégette tarlók, tikkadt sík legelők között rohant tovább a vonat. Vidám, zöld rétek, barátságos farmok és a régimódi községekkel, kis városokkal lomhán fejlődő Nebraska állam napfénytől sziporkázó tájai mosolyognak az utasra. Innen San Franciskoig, most már olyan ez a nyugat, mint valami álom. Domboldalokban elszórt mezővárosaival, legelő csordáival, gödrös utain zötyögő használt autókkal, farmjaival, alig változott a vidék letűnt idők óta.

James Holborn, egy jólöltözött utas, körülbelül ilyesféle tünődésekkel könyökölt a kupé ablakában. Mintha a gondolataira felelne, váratlanul egy borizú hang szólalt meg a háta mögött:

— Talál itt még farmot, ahol kötélben szárítják a húst és zacskóban hordják porrátörve.

Holborn csodálkozva fordult hátra. Alacsony, nagyon kövér, kopasz ember volt, aki megszólította, rettenetesen izzadt csizmája fölött bő trappernadrág fitygett és a két széles nadrágszár nem hagyott kétséget az iránt, hogy viselője táborozások alkalmával mibe törli

a kezét étkezés után. Csodálatosan rongyos kalapja ott függött az ülés felett. A kalap mellől lógott le revolveröve, tartóiban egy-egy igen régi 45-ös Colt pisztollyal. Holborn most már emlékezett, hogy a kis, kövér utas körül bámészkodó csődületet látott Kansas-Cityben a pályaudvaron.

— Honnan tudja, hogy ilyesmire gondoltam?

— Mindenki ilyesmire gondol, ha Kansas-City után erre a tájra jön.

A kis kövér nagyot szuszogott, majd elővett egy rövid fapipát, amely zsfolt söntések illuzióját keltette fel és rágyújtott. A jólöltözött utas illőnek tartotta, hogy bemutatkozzék:

— Holborn vagyok, Bostonból.

— Jobban tette volna, ha ottmarad, — felelte a másik minden rosszindulat, vagy gorombaság nélkül.

Holborn nem bírt szólni a megrökönyödéstől.

— Én Trickley vagyok, — folytatta a köpcös, — Jeff Trickley. Errefelé egy pár államban előnyösen ismernek. Csak érdeklődjék utánam. Ismerem a nyugatot is, meg a keletet is, mert nyugaton lenyúzom az állat bőrét és keleten eladom. Ott az én bőrömet nyúzzák le.

Erről eszébe jutott valami és köpött egyet a pipája mellől.

— Az élet nagyon furcsa. Engem a nagyvárosokban csodálnak meg, pedig akkor jártam még ott, amikor Kansas-Cityben csak faépületek voltak és aki nyugatról jött, az nem hozott pénzt magával, hanem aranyrögöket vett ki a löportüszőjéből és mérlegen állapították meg, hogy mi jár vissza. És ma engem ott a jött-mentek kinevetnek, mert ha padlón járok csörög a szöges cipőm és nem vagyok bolond minden tíz évben új ruhát csináltatni. Errefelé meg magát fogják kiröhögni, éppen az ellenkező oknál fogva.

Holborn végignézett magán. Vadonutuj lovaglóbetétes bőrnadrágja volt, fényes, sárga sarkantus csizmája, gyönyörű, fehérszalagos, széleskarimájú, szürke nemezkalapja. Piros vadászinge fölé fehércsillagos kék selyemkendőt kötött, de legcsodálatosabb volt fényes bőrövéen függő, két Maxime márkájú automatarevolvere, úgy kifényesítve, mintha szabadnapos közlegény lenne, akit visszazavar az örség, hacsak hajszálnyira is rendetlen. Ugyanilyen pedantériáról tanuskodott 7.65-ös Mauser fegyvere, amely az ülés felett függött. Nem értette hát, hogy ilyen gondosan megválogatott vadnyugati külcsövel miért lenne nevetséges?

— Nem magyarázná meg a szavait, Trickley úr?

— A ruháján meglátszik, hogy sohasem ült még tábortűz mellett. A fegyverei olyan ujak, hogy csikorog az ember szeme, ha rájuk néz. Azt hiszem, nem tévedek, ha felteszem, hogy mind a két revolverével hadakozva, tíz lépésről könnyen elhibázna egy felhőkarcolót. Errefelé az embereknek nincs idejük rá, hogy ennyit törődjenek a külsejükkel. Aki órákig olajozza a revolverét, megnézi a helyet, ahová leül, az vegyeskereskedő, vagy porszívó-ügynök.

Holborn felszisszent. Honnan tudja ez az alak, hogy ő éppen porszívók miatt jött le ide a nyugatra? Eddig azt hitte, hogy stilszerűen alkalmazkodni fog a környezethez és szinte észrevétlenül elvegyül a távoli nyugat farmerei között. Előbb csak barátoszik majd velük, azután megpróbál piacot teremteni a „Sátán“ porszívónak. Erre kapott pénzt és megbízást a cégtől. Sacramentóban az egyik igazgatónak birtoka van. Ez lenne a kiindulási pont. Utközben előbb megáll Balting-Cityben. Az ember természetesen nem mehet a vadnyugatra keménykalapban ügynökölni. Ezért öltözött hamisítatlan nyugati embernek, egy Kansas-Citybeli kereskedő utmutatása szerint. És most ez a kis gömböc egyszerűen kineveti.

— Hallgasson rám, uram, — mondta Tricklely, — öltözzön inkább zsakettbe, kevésbé lesz feltűnő. Szintársulatok sűrűn járnak erre felé. A farmerek szeretik a hazafias darabokat. Futóbolondok ritkábbak. Azokat nem is szeretik.

— Azt akarja ezzel állítani, — mondta kissé epésen. — hogy erre felé nincs rendes és tisztánöltözött ember?

— Van. Azokkal nyugodtan összeülhet, épp olyan kezdők, mint maga. Erről ismerheti fel őket. Most majd alszom egyet.

A kövér végignyult a padon és nagy szusszanásokkal elaludt. Annyit mindenesetre megjegyzett Holborn, hogy ha gondozottkülsőjű egyént lát, megértésre számíthat. Nem árt, ha az ember tudja, hogy kik a hozzá hasonló kezdők.

Sajnos, a kövér trapper szavai igaznak bizonyultak. Omahánál néhány elhanyagolt ruházatú nyugati ember szállt be. Hangos, vidám kiáltások röpködtek, letámasztott puskák agya döngött és ezek a sároscsizmájú, zsiros somberoju, nyers alakok egy cseppet sem titkolták, hogy Holbornt meglehetősen mulatságos figurának tartják. Egy roppant magas ember, hosszú, ősz, piszkos szakállal, aki érthetetlen módon fekete szalónkabátot hordott, odajött és hüvelykujja körmével a fogát piszkálva, olyan leplezetlen érdeklődéssel nézte Holbornt, mint egy Barnum cirkuszából megszökött csodaállatot.

— Ugyan ne bántsátok, — mondta jóindulatúan egy másik, — biztosan valami népdalénekes. Énekeljen valamit fiam, majd gyűjtünk pénzt egy kalapba.

— Azt énekelje, — pártolta lelkesen az ügyet egy duzzadt száju, vöröshaju egyén, — hogy „Csillagos lobogó térted meghalok!”

— Kérem, én nem vagyok énekes!

— Mindegy, azért csak énekeljen. Még mindig jobb,

mintha megverjük, — ajánlotta jóindulatúan egy elképesztően hosszú, sovány ember, akinek könyökben végződött a kabátujja. — Gyerünk! Énekeljen!

— Ugy van! Maga biztosan filmszínész!

Mit részletezzem? Holborn énekelt. Dühtől remegő vékony hangon, egy-két sort. Az utasok gurultak a nevetéstől, de ettől fogva békén hagyták. A kupé nem sokára fullasztó pipafüsttel telt meg.

A vonat zöld mezők és beláthatatlan távolságon sodronykerítéssel ellátott, dús gyümölcsösök mentén vágatott. Közben felébredt Tricklely.

— A poggyásza hol van? — kérdezte Holborn.

— Csak ezt a kis táskát hoztam magammal. A többi holmimat feladtam Elkig.

— Nem fér el ebben a kis táskában takaró.

— Minek errefelé takaró a vonaton? Hiszen a guta kerülgeti az embert a forróságtól.

Tricklely vállatvont és a pipáját tömkögte.

A legközelebbi megállónál ismét kínos jelenet játszódott le Holbornnal. Egy csapat jókedvű, napbarnított legény szállt be. Denverbe igyekeztek, hogy részt vegyenek a hagyományos lovasversenyen. Csak épp, hogy nem voltak rongyosak. Ezeknek is nyomban feltűnt Holborn eleganciája. Ha cylinderben és frakkban van, nem törődnek vele. De ki állhatja meg nevetés nélkül az ilyen csúfos utánzatát egy cowboynak? Több kérges, izzadt, poros tenyér tapogatta az ingét, valamelyik megszagolta a puskáját, úgy bántak vele, mintha ő személyesen ott sem lenne. Végül az egyik egyszerűen félretolta, hogy odaülhessen helyére az ablakhoz. Holborn a portól, a melegtől és a megaláztatásoktól végsőkig gyötörve, legszívesebben visszafordult volna. Közben elérték Denver.

Vagy fél órát állt a vonat, amíg tovább ment.

Denver utolsó házai is eltűntek, kékes pasztell-szinű alkonyba mult a nap, ritkás erdőségek, köves, terméketlen vidék következett és estére Holbornak be kellett látnia, hogy a kövér trapper érdeklődése a takarók után nem volt ostobaság. A vonat lassú döcögéssel egyre feljebb kapaszkodott a Rocky Mauntains barna sziklái között. Nyolcszáz méter magasságban az ablaküvegre kiült a pára és rövidesen előkerültek a takarók. Utah felé ugyanis át kell haladni a vonatnak a Sziklás Hegységen és itt igen hideg van. Holborn didegve bújt a sarokba és elkeseredetten gondolt arra, hogy milyen beteg lesz reggelre. Egy kétméteres lótenyésztő elővette a tartalékpokrócot és odadobta:

— Itt van maga pojác! Hisz megfagy így!

Mohón burkolózott be a pokrócba és rövidesen elaludt. Első napja itt az „igazi“ nyugaton nem volt éppen kellemes.

Reggel, mikor még mindenki nagyban aludt, összeszedte a holmiját és kiosont a szakaszból. Talán akad megfelelőbb? Mert ezt nem lehet így tovább kibírni. Egy távoli vagonban csakúgyan talált megfelelő fülkét. Nyolcszemélyes szakasz volt. Az egyik ülésen sovány, beteges külsejű férfi feküdt pokrócokba takarva, szemben vele kísérője ült, csinos, kissé lányosarcú fiatalember, hosszú, szépenívelt szemöldökkel. Ez a fiatalember nem lehetett több tizenkilenc-húsz évesnél, de hűvös kék szemén szokatlan szomorúság ült, valami kifejezéstelen hűvös komorság. Holborn elhatározta, hogy ideül. Ezen az emberen minden tiszta, rendes, szinte vadonatúj volt. Tehát éppolyan kezdő, mint ő. Sorstárs! Kettőjüket talán mégsem gunyolják majd.

Leült a pad szélére, amelynek ablakfelőli oldalát a fiatalember foglalta el. A gyerekkülsejű utitárs úgy látszott észre sem veszi. A távolba nézett, amerről hajnali párakon keresztül a Nagy Sóstó csillogott át. A beteg aludt.

— Holborn vagyok.

A fiatalember csodálkozva nézett fel rá, fehér gyerekarcán néhány összehúzódo ránc az orrtőnél jelezte, hogy bizalmatlan természetű. Nem valami barátkozóan, de kellemes, csengő hangon mondta:

— Patkins.

Udvarias volt és mégis jelezte, hogy nem kíván beszélgetni. Ismét kinézett az ablakon. Később a beteg felnyitotta a szemét és Patkins azonnal hozzáhajolt.

— Hogy vagy?

— Köszönöm . . . Adj innom.

A fiú gyorsan, készségesen töltött teát egy termoszból és odanyújtotta a betegnek. Holborn megfigyelte a mozdulatait. Ez a fiú sovány volt, szabályosan karcsú, de minden mozdulata olyan furcsán hatott, olyan puhán, gyorsan, zajtalanul vette fel és kezelte a tárgyakat, mintha valami bűvészmutatványt végezne. Holborn a betegnek is bemutatkozott.

— Dr. Patkins, — felelte a fekvő férfi, nyájasan.

— Rokonok? — kérdezte a fiúhoz fordulva.

— A fivérem. — Ugyanaz a hűvös, de dallamosan csengő hang, szinte átlátszóan kék, idegen tekintet.

— A denveri tüdőgondozóban ápoltak és az öcsém most hazavisz Balting-Citybe . . . — Nem fejezte be. Talán azt akarta mondani, hogy „meghalni.“

— Odavalósiak?

— Igen, — mondta a doktor, aki úgy látszik beszédesebb volt. — Ott születünk. Én Bostonban vé-

geztem az iskoláimat, orvos voltam és csak most, hogy megbetegedtem, vágyakozom haza.

— Ön is Bostonban él? — kérdezte a fiút, mert szerette volna beszédre bírni.

— Nem — felelte az ifjabb Patkins és cigarettát kezdett sodorni. Egyáltalában nem volt elutasító. De közlékeny sem.

— Még gyermekkorunkban elszakadtunk Balting Cityből, — szólt az orvos. Amíg egészséges voltam, eszembe sem jutott ez az ócska fészek. Most sem a városba vágyom. Csak Nevadába. Volt már ott?

— Még nem.

— Nevada csodálatos hely. Hófödte, nyomasztó hegyóriások, dús völgyek felett, ahol megterem a kaktusz is és mindig tavasz van. Örökké kopár, terméketlen sziklák és ha hátatfordít nekik, mindenféle, virágos rétek . . . Itt akarok . . . ide szeretnék most menni. Él ott egy öreg indián, még az apámnál volt cseléd, kis háza van, nem messze Balting-Citytől . . . Mert Balting-Citybe nem akarok menni . . . Csak a környékére . . .

— Árt a sok beszéd, Dick, — szólalt most meg a fiatalabbik és a beteg gyorsan elhallgatott. Talán valami okuk van rá, hogy ne legyenek közlékenyek? gondolta Holborn. Mert a dallamos hang nagyon határozottan szólalt meg. Mintha nemcsak az egészségét féltené a fivérének.

— És is Balting-Citybe igyekszem. Ugy tudom: Elknél eltér a vasutvonal.

— Ott kell leszállni, — mondta a fiú, — azután, ha nem tud lovagolni, kocsin, vagy autón folytathatja az útját. Kocsit ajánlok, mert az utak rosszak arrafelé.

— Kellemeőbb jármű is mint a ló, — jegyezte meg Holborn és összeborzadt. Nagyon félt a lovaktól és irtózott a lovaglástól.

Zuhogott az eső, mikor Elkbe értek. Istenverte kis megálló volt. Mindössze egy rosszulvilágított bódészerrű, ütött-kopott, állomásépület és egy kerekeskút jelezték, hogy emberlakta hely. A kis község félóránnyira feküdt a megállótól. A fiatalember olyan könnyen ragadta meg a hatalmas bőröndöt, mintha üres lenne. Hogy mennyire teli volt, azt Holborn csak akkor tapasztalta, midőn a beteg iránti előzékenységből segíteni akart és megkísérelte a fiatal Patkinsnak lenyújtani a koffert a vonat lépcsőjéről. Olyan nehéz volt, hogy kis hijján lerántotta magával Holbornt. Pattkins épp hogy megragdta a lehulló poggyászt. Holborn ijedten felkiáltott. A fiú csak egyik kezével érte el a bőrönd fogóját és egy másodpercig úgylátszott menthetetlenül hanyatzuhan a súlyos teher alatt, de a keskeny szépformájú kéz csodálatos erő kifejtésre volt képes és mint valami szarvánál megragadott bikát, rövid ingadozás után keményen fogta nehéz terhét, azután szép lassan a földre helyezte.

Egy kézzel

Holborn eltátotta a száját. Félig még gyermeknek látszott. Jólnevelt és elkényeztetett gyermeknek. Ki hitte volna, hogy ilyen mutatványra képes? Most vette csak észre, hogy a fiúnak vérzik a keze. Ugylátszik egy kiálló fémcsatt sebezte meg.

— Bocsánat . . . — mentegetőzött Holborn.

— Semmiség — felelte közömbösen Patkins.

Pedig elég mély volt a seb. A csatt alaposan beleszakított a húsba, „S” betűre emlékeztető sebet hasítva, amelyből dőlt a vér. A fiú egykedvűen csavarta rá zsebkendőjét, azután ügyet sem vetve Holbornra fivére után nézett, hogy segítsen a betegnek a leszállásnál.

Sűrű aprószemű eső hullott, egyhangúan neszelve. Ugy látszik az indián nem jött még értük, mert az elhagyott váróterembe mentek.

Holborn éjszakai szállást keresett, de ebben az Istenverte ázott ócska épületben nem talált megfelelő helyet. Dühösen ült be a nedves ruhák párolgásától, pálinka és pipa bűztől, súlyos légkörű söntésbe.

Egy sarokasztalnál ült a két Patkins fiú. A fiatalabbik pokrócot terített a bátyja vállára és általában olyan gyengéden bánt vele, mint valami gyermekkel. Látszott rajta, hogy nagyon szereti a fivérét.

Éjfél után kerézkörgés hallatszott kintről. Két-kerekű, homokfutó kocsni állt meg az állomás épülete előtt. Egy cowboy módra öltözött indián lépett be a vendéglőbe, de csak éppen hogy odapillantott a Patkins testvérek felé, azután nyomban kiment újra. A fiatal Patkins szemrebbenéssel sem jelezte, hogy ismeri az indiánt. Általában, csinos, fiatal arcára szinte ráfagyott ez a semmibenéző közöny.

Fizettek és az ifjabb gyengéden felsegítette a bátyját, azután gyengéden támogatva kivezette a helyiségből.

Holborn vacsora után rosszkedvűen várta, hogy végre virradjon. Mikor a vendéglős odajött, hogy elvigye az edényeket, megkérdezte:

— Lesz itt valaki hajnalban, akivel Balting-Citybe mehetek?

— Könnyen lehet. Bár mostanában a farmerek az utolsó talyigáig lefoglalnak minden járművet.

— Hogyan jutnak az utasok akkor Balting-Citybe?

— Lovon uram, ha nem tudná. Errefelé ugyanis csak az öregasszonyok, meg a gyerekek kedvelik a szekeret, felelte a vendéglős. De azután úgylátszik mégiscsak megszánta a tehetetlen alakot, mert tovább dörögött: — az állomásfőnök fia beviszi a kordélyukon, de az is csak reggel.

— Miért csak reggel?

— Egy idő óta nem járnak éjszaka Balting-City felé. A Véres Tom miatt.

— Ki az az úr?

— Tessék? . . .

A kocsmáros úgy nézett rá, mint valami ötlábú borjúra, azután szelíden kérdezte:

— Uraságod Ausztráliából jött?

— Nem vagyok ismerős erre felé.

— De olvasni talán csak tud? Hiszen minden második fán, minden benzintöltő állomáson ott a nevel Pillanatnyilag 8000 dollárt ígérnek érte élve, vagy halva. De ez nem egyforma. Havonta többre taksálják, attól függ, hogy bankot rabol-e ki Balting City környékén, vagy csak egy átutazó pasast lö le. Hát ezért éjszaka nemigen közlekednek arra, csak nappal, ha már megindul a forgalom.

Miután a kocsmáros egy rövid fordulással otthagytta, Holborn kiment az állomás elé, hogy utánanézzon a kordélynak.

Doktor Patkins éppen akkor szállt fel egy homokfutóra. Jól elhelyezték a beteg orvost, pokrócokba csavarva, az indián a lovak közé csapott és a szekér zörögve döckölődött ki a sárból. Azután befelé kanyarodott az országútra.

„Hol van a fiatalab?” gondolta Holborn.

Jobb felől lódobogást hallott. Valaki most elvágatott a hegyek felé, ellenkező irányba, mint amerre az indián, a kétkerekűvel hajtattott . . .

Holborn, a lovas szokatlan karcsú sziluettjében az ifjabb Patkinst vélte felismerni.

Miért nem megy a fiérével, ha annyira szereti? És miért igyekszik lovon, Nevada kietlen, zord sziklái

felé? A szél undok, hideg, apró eső szemeket csapott az arcába. Nem ácsorgott itt tovább, e ránézve lényegtelen kérdésen tünődve, hanem benyitott az állomásfőnökhöz, hogy valamiféle járművet béreljen.

MASODIK FEJEZET.

A nyolcadik.

1.

R E N D E L E T !

NEVADA ALLAM KORMANYZÓJA ELRENDELTE, HOGY A MAI NAPTÓL TOVABBBI INTÉZKEDÉSIG BALTING CITY-TŐL A COUNCIL RIVERIG, ILLETVE AZ ELK VASUTALLOMASTÓL A NORMANN VÖLGYIG TERJEDŐ TERÜLETEN, EGÉSZEN OREGON ALLAM HATARAIG, MINDEN ORSZAGUTAT ÉS ÖSVÉNYT, AMELY A SIERRA-NEVADA HEGYSÉGBE VEZET, A HATÓSAGOK KÖTELESEK NYOMBAN TORLASZOKKAL ELZARNI. AZ EMLITETT UTAKON ÉS ÖSVÉNYEKEN KÖZLEKEDNI EGY ÉVIG TERJEDŐ FOGHAZBÜNTETÉS TERHE MELLETT TILOS!

Ez a különös intézkedés, amely ottfüggött Nevada állam területének minden forgalmasabb pontján; senkit sem lepett meg. Egyesek szerint már régen ez lett volna az egyetlen célravezető eszköz a Véres Tom ellen. A rendelet minden utat elzárt a Sierra-Nevada zord hegyvidékétől, ahol Véres Tom tanyája volt. Lehetetlenné vált, hogy ismerős pásztorok, hegyilakók és más cinkosok, élelemmel lássák el, továbbá a Nevadán keresztül lovagló utasokat sem rabolhatta ki.

Holborn csodálkozva olvasta Balting City vendégfogadója előtt ezt a számára különleges intézkedést. Mi az ördögöt zárják el a hegyekbe vezető utat?

— Mit tátja itt a száját? Jöjjön inkább egy pohár sörre a hűvös vendéglőbe.

Holborn meglepetten fordult meg. Az a kis, kövér trapper állt mellette, aki először figyelmeztette a feltűnő jólöltözöttség hátrányára.

— Van szerencsém, — felelte városi módon az ügynök. — Ezt a csodálatos hirdetményt olvasom, de nem értem . . .

Belépek a kocsmába. Az egyik sarokasztalnál néhány bányász idogált, különben csak a vendéglős tartózkodott a söntéspolc mögött, az unalmas koradél-előtti órákban.

— Sört adjál Fred! De hideg legyen . . .

— Amilyen van . . . — Felelte a kocsmáros. Almosszemű, kövér ember volt ez a Fred. Amellett úgy bánt a vendégeivel, mintha kissé az idegeire mennének.

Morogva hozta a sört és szó nélkül eléjük tette.

— Szóval maga még nem hallott a Véres Tomról? — kérdezte Trickley, betöltve a sörét.

— Elkben a vasuti vendéglős beszélt róla. De nem adott bővebb magyarázatot. Talán rabló?

— Hm . . . Az is és még sem az. Kétságtelen, hogy olykor rabol, de a hegyek között nem élhet fűből és levegőből. Azért még sem rabló végeredményben . . .

— Hanem micsoda?

— Gyujtogató.

Holborn már nem merte mutatni, hogy csodálkozik. Mióta Nyugatra jött, már néhányszor keményen gorombáskodtak vele, ha azt mutatta, hogy meglepődik valamin.

— Igen, gyujtogató. Egy esztendő alatt a város legnagyobb farmját, négyszer égette porrá. Azonkívül néhány embert is a másvilágra küldött.

— De hát miért?

— Eh hagyjon békét! . . . Gyerünk Fred! Még egy sört!

Ugylátszott, mintha kellemetlenül érintené ez a beszéd tárgy.

Uj vendég jött.

A sheriff lépett be. Kissé öszülő, komoly, napbarnitott arcú ember volt Gibson, a sheriff. Viseltes, de tiszta, fekete ruhája, szigorú polgári jellemre vallott. Hófehér inge, rendes, síma csokor-nyakkendője, tükörfényes csizmái, határozott, lassúmozgású járása, bizonyos méltóságot adtak a helyiségnek, ahova belépett.

Kissé szomorú arckifejezésében volt valami, amitől az ügynök megborzadt. Egy pillanatra nagyon örült annak, hogy nincs oka a törvény emberétől tartani.

— Ide hallgasson Fred, — kezdte minden átmenet nélkül, a köszönést is csak azzal jelezve, hogy levette a kalapját. — Még egyszer és utoljára figyelmeztetem, hogy vegye ki a kezét abból a bandából, amelyik a whiskeyt viszi át innen Mexikóba. Ezt izenem Cressnek is!

— Most igazán nem csinállok semmit . . . — mond-

ta a tulajdonos megszelidülve. — Nem tudom Gibson mit akar tőlem . . .

— Csak ne alakoskodjék! Jól tudom, hogy maga áll a társaság mögött és az indián Chickwook a közvetítő.

— Nem tudom honnan veszi ezeket . . .

A sheriff szó nélkül elindult a söntéspolc mögötti függönnyel eltakart helyiség felé. Belépett a fülkébe és néhány másodperc múlva megjelent Chickwoockkal, akit a karjánál fogva előre lódított.

Holborn csodálkozva ismerte fel azt az öreg indiánt, aki Dr. Patkinst elvitte Elkből.

— Azt hiszi Fred, hogy be tud csapni engem? — kérdezte a sheriff. — Másképp is jöhettem volna ide, ma, ha nem nézném, hogy a csempésztől eltekintve sohasem volt bajom magával. — Egyet lódított az indián az ajtó felé. — Te pedig vigyázz magadra, tudom, hogy kik a cimboráid és a legközelebbi szállítmányánál leszámolok mindnyájatokkal.

Fredet előntötte a pulykaméreg.

— Azt hiszi nem tudom honnan fúj a szél? Hogy miért keres mindenfelé bűnügyeket, amivel kitüntetheti magát?!

A sheriff egészen feléje fordult. Hüvelykujjait lazán függő revolverövébe akasztotta.

— Mit mond? Talán valami kifogása van ellenem?

— Óh semmi! Legfeljebb az, hogy ennyi a búzgóssággal esetleg a Véres Tomtól is meg tudna szabadítani bennünket.

A sheriff arca hirtelen bíborpiros lett és keze az egyik revolvere felé rándult. Azután nagyot lélegzett, leeresztette a kezét és elment. Utána kisurrant az indián is.

— Mások jelentéktelen dolgaival akarja elterelni a figyelmet arról, hogy ez a Tom szabadon garázdálkodik, — kiáltotta Fred.

Trickley felállt.

— Megyek innen a Sacramentóhoz csapdát állítani. Nyugalmasabb vidék az én érzékeny idegeim számára. Kaliforniában nincsenek ilyen banditák, ilyen sherifek és ilyen vendéglősök. A vendégekről nem is beszélve . . . Good bey . . .

És otthagya őket.

Holborn is követte a példáját. Jó ötlete támadt. Feltűnt neki, hogy milyen tisztelettel nézték a sherifet mindazok, akik az ivóban voltak. Hm . . . Ezt az embert kellene felhasználni a porszívó propagálására. Ugylátszik hatással van itt a lakosságra. Nem is fontolgatta az ügyet, hanem egyenesen a sherifhez ment.

— Jónapot, — köszönt tiszteletteljesen.

A sheriff felnézett rá, bólintott és hátradőlt a karosszékében. Ingujjban ült az íróasztal előtt.

— Egy kéréssel jövök önhöz, mint a törvény köztiszteletben álló és nagyrabecsült . . .

— Nem veszek semmit uram.

— Kérem a hatóságnak alapjánvéve pártolni kell engem, mert a közegészség ügyét szolgálom . . .

— Mondja el röviden, hogy mit akar?

— Szeretnék önnek egy porszívót kölcsön adni, hogy propagandát csináljon . . .

A sheriff meglepetten körülnézett.

— Minek ide porszívó?

— Ezzel a gépezettel elérhetjük, hogy az irodákban a hivatalos írásokat ne lepje be a por.

— Dehát miért ne lepje be őket? Mi a jó abban, ha ezek a régi vackok nem porosak?

- Ezenfelül, bútorok, padló . . .
- Ugyan hagyjon békében!
- Biztosíthatom . . .
- Most már menjen el kérem!

Ez a kijelentés olyan határozott volt, hogy szó nélkül sarkon fordult és távozott. Nem éppen ideális környék üzletszerzők részére, a biztos. Ebéd után türelmesen üldögélt magában a vendégfogadó sarkában. Kora délután volt, rajta kívül csak egy igen részeg fuvaros tartózkodott a helyiségben, ez is aludt a karjára dölve.

Négy óra felé egy negyvenöt év körüli köpcös, kopasz ember lépett az ívóba. Durva, érdes hangon köszönt, poros kalapját az asztalra dobta és kissé szuszogott. Ruháját belepte a por, látszott, hogy messziről jött lovon.

— Hallo Fred! Először is egy whiskyt. Azután foglalkozz valamit a lovammal is.

Odaállt a söntéspolchoz, verejtékes homlokát törölgette és türelmesen várta, amíg a vendéglős betölti az italt.

— A sheriff járt itt délelőtt, — mondta Fred. — Neked is üzent.

„Ahál . . . Ez az a bizonyos Cress“, gondolta Holborn.

— Miféle üzennivalója van számomra a sheriffnek?! — kérdezte összevont szemöldökkel, a büntudatukat leplező emberek, kihívó hangján.

Ez a férfi csakugy sugározta magából a durva, nyugati ember kegyetlen erejét és vadságát. Bár folyt a víz róla és inge izzadtan tapadt a testéhez, vasegészségében bízva egyetlen hajtásra itta ki a jeges whiskyt. A kocsmáros kiment, hogy a lóról gondoskodják.

Ami ezután történt, az ijesztően gyors és teljesen valószínűtlen volt.

Cress megfordult és a söntéspolcnak dőlve körül nézett az ivóban. A felső zsebéből cigarettát dugott a szájába, majd groteszken gyors mozdulattal előkerült az öngyújtó is és rágyújtott.

A helyiségben csak Holborn tartózkodott és a teljesen részeg fuvaros, aki aludt.

Az udvar felé néző ablak egyszercsak kinyílt és belépett rajta egy ember. Az arcát végig kendő takarta el, amelyet hátul a kalapja alatt kötött meg. Mint valami csodálatos balettáncos, olyan nesztelenül ért a szobába, egyetlen hosszú lépéssel, a nyitott ablakon át. Előrejött. A kendőn két nyílás volt lyukasztva, a szemei számára.

— Jónapot Cress!

A köpcös, nyers, vad alak megfordult, azután dőbenten lépett hátra. A másíknak nyugodtan lógott le a két keze. Cressnek legalább tíz centiméterrel közelebb esett tenyeréhez a revolvere.

Holbornnak sarkáig bizsergett a rémület.

— Hármát számolok Cress. Azután előrántom a revolvert és lelöllek. Nálad is van fegyver. Védekezz.

Cress eddig még egy szót sem szólt. Most hirtelen rekedten érdesen felkacagott.

— Hattal könnyen végeztél, de nem azért, mert ügyes vagy, hanem megzavartad őket ezzel a gyerekes blöffel.

— Egy . . .

— Csak számolj! most már elbánok veled! Mindössze ebben rejlett a hatalmad. A bekötött arc, a váratlan megjelenés zavarbahozta Pattot, Cornert és . . .

— Kettő . . .

— Mégcsak azt akarom mondani neked, jól figyelj ide . . .

Aljas és okos csellel próbálkozott meg. Mondat

közben, mielőtt a másik kiszámolta volna a harmadikat, mialatt bizonyára várta a mondat befejezését, Cress a revolveréhez kapott és . . .

Hogy történt? Az esemény gyorsasága ellenőrizhetetlen volt. A bekötött arcú kezében szinte egyetlen mozdulattal felcsillant a revolver és mielőtt még Cress a magáét kihúzta volna a tokjából, átlőtt fejfel bukott hanyat.

Az ismeretlen még állt egy másodpercig, revolverrel a kezében és körülnézett lassan. A kendő mélyéről elővillanó szemek Holborn arcán pihentek meg.

Az ügynöknek elállt a szívverése. A fuvaros csak a lövésre ébredt fel és bambán nézett. Holborn tudta, hogy meg kell hálnia, mert e pillanatban a revolvertartó kézen megpillantott egy friss sebet, amelynek „S” alakja volt. Ezt a sebet a vonatról lehulló podgyász hasította a fiatal Patkins kezén!

A bekötözött arc saját keze felé fordult és újra Holbornra nézett.

Most! Most jön a lövés! A gyilkos rájött, hogy Holborn felismerte!

Irtózatos három másodperc. Mintha habozna . . .

Azután sarkonfordult és szinte jelenésszerűen eltűnt két hosszú, nesztelen ugrással az ablakon át.

Holborn úgy érezte, hogy még sohasem állt ilyen közel a halálhoz. És ez a hite száz százalékgig fedte a valóságot.

2.

Tíz percen belül az ivó tömve volt emberekkel. Mindenki össze-vissza beszélt. Holborn faggatták, mert a fuvaros csak makogni tudott. Holborn nyolcszor, tízszer, hússzor mesélte el a párbaj történetét.

— A Véres Tom!... A Véres Tom!... — mondta mindenki. Az „S” alakú sebről nem beszélt az ügynök. Ugy érezte, hogy ezt még át kell előbb gondolnia.

— A Hetedik... — mondta egy horihorgas bányász és végigfutott a többiekén is; fejcsóválva, csodálkozva mormolták: „A hetedik . . .”

Holborn váratlanul népszerű ember lett, mindenki körülötte tolongott.

— És hogy történt a lövés? Ki nyúlt először a revolverhez?

. . . . Csend lett, az emberek utat nyitottak. A sheriff érkezett meg. Először a halotthoz ment, ietér-gyelt, figyelmesen megnézte, azután felállt.

— Ki volt jelen a gyilkosságnál.

Holborn büszkén lépett előre.

— Én!

— Jöjjön velem. — Azután hátrafordult a segéd-jéhez, aki vele együtt lépett a vendéglőbe. — Maga intézkedjék itt, Jenkins. Azután a vendéglőssel együtt jöjjön vissza az irodámba. Ki akarom hallgatni Fred!

A kocsmáros, aki eddig hamuszínű arccal állt a sarokban, valamit dűnnyögött. A sheriff ment, de különös módon, lehajtott fejjel, mintha szégyelne az emberek szemébe nézni. És jól hallotta a suttogást:

„A hetedik.”

HARMADIK FEJEZET.

Körvadászat emberre.

1.

Arthur Wheeler a nyolcvanas évek végén néhány kétes alak társaságában, akikkel útközben ismerkedt meg az arany felé özönlő emberáradattal együtt érkezett Kaliforniába, hogy ő is szerencsét próbáljon a diggerek között. Eleinte nem sok eredménnyel működtek, később azonban gazdag aranyelő helyre bukkantak és mint vagyonos emberek indultak útnak, hogy elbúcsúzva Kaliforniától, valahol letelepedjenek.

Wheeleren kívül tízen voltak: Patt, Corner, Cress, Lindsay Bronson, Ashley, Bruns, Cresby, Fowler és Harrington. Wheeler lassan kiismerte őket és nem sokat tartott róluk. Dehát errefelé nincs bő választék társakban.

Mikor visszafelé indultak, csatlakoztak egy másik társasághoz, ezek nyolcan voltak, közöttük egy asszony is gyermekkel és egy fiatal mesztic. Akkoriban majdnem olyan nehéz volt az aranyat elvinni, Sacramento környékéről, mint megtalálni. Szerencsés diggerek a kibányászott arannyal csoportosan indultak útnak visszafelé, mert a környéken hemzsegő rablók az aranszerzésnek azt az egyszerűbb módját választották, hogy leöljék a hazaigyekvő bányászokat.

A hegyvidék legrettegettebb rablója Shiwán volt, egy indián bandita. Erejéről, ügyességéről legendákat meséltek és bandája a Nyugat válogatott rablóiból állt.

Arthur Wheeler és tíz társa együtt lovagolt Hawkins karavánjával. A két csoport, néhány uncia különb-

séggel egyforma mennyiségű arannyal indult útnak. Wheeler már ekkor nős ember volt, de feleségét és két kisfiát San Franciskóban hagyta. James Butler „Aranytanya” nevű bányász otthonában. A kisebb fiú, Tom, talán öt éves volt, Dick, az idősebbik tizenkettő mult, ezért Wheeler okosabbnak látta, ha az asszonyt a két kis gyermekkel nem viszi el a veszélyes bányavidékre. A Sacramentó környékén ezidőtájt négy világrész rabló és kalandorai adtak találkát egymásnak, ezért csak helyeselni lehetett Wheelernek azt az elhatározását, hogy családját San-Franciskóban helyezze el, James Butler fogadójába, míg ő maga elmegy szerencsét próbálni.

A másik nyolc bányász vezetője, Hawkins nem így gondolkozott. Elhozta magával Kaliforniába feleségét és Kittyt, kétéves kislányát. Ezek ott voltak a bungalóban, míg ő olykor, naphosszat szitálta, derékig vízben, a folyó iszapját. Ez is lehet szempont: Az asszony főz, mos és megakadályozza, hogy a környéken gombamódra elszaporodó rulett és kártyalebújókban is szerencsét próbáljon a bányász, ahol egy nap alatt elveszítheti esetleg, több hónapos, keserves fáradságának eredményét.

A két társaság együtt indult útnak San-Franciskó felé. Semmiféle óvatossági rendszabályt sem mulasztottak el, hogy egy esetleges rablótámadás készen találja csapatukat. Azonban úgylátszott, Shiwán hordái ez alkalommal vagy másfelé jártak, vagy nem tartották ajánlatosnak, hogy megtámadják őket, mert baj nélkül érték el a dombvidéken túl azt a forgalmasabb, biztonságos vidéket, amely már kívül esett Shiwán körzetén. Hawkinsék csoportja nem San-Franciskóba készült, hanem Dél-Kaliforniába igyekezett, a gyümölcstermő vidékre, ahol már régebben előre kiszemeltek egy szép darab földet. Itt, ahol biztonságban érezték magukat elvált egymástól a két csoport. Wheeler tizenegy-

tagú csoportja San-Franciskó felé indult, a másik karaván Délnek igyekezett, aranyával.

2.

Hawkins mellett Fernandez lovagolt, egy fiatal mesztic. Csinos, vidám gyerek volt. Eleinte, a bányászás keserves munkája közben, naphosszat énekelt. Később elnémultak a nótái: Fernandez beleszeretett a szép Hawkinsnébe. Természetesen badarság lett volna megmondani az asszonynak, szerelmet vallani, vagy csak közeledni is hozzá; hiszen Fernandez mesztic volt! Indián apától és holland anyától származott. Remélhetett egy mesztic többet, minthogy a bányászok eltűnjék maguk között, esetleg barátságosak legyenek hozzá?

Ezért egyre kevesebbet dalolt. Ha csak tehette, pihenéskor karjába fogta Hawkinsné két éves kislányát, odaült a szekér felhágójára, csittitgatta a gyereket, mosolygott rá és órák hosszatt játszott vele. Ennyit egy meszticnek is szabad.

Ki hitte volna a szelíd értelmes fiataleberről, hogy az Egyesült Allamok rablói között származása és működése alapján a második hely illette meg? Fernandez ugyanis Shiwán fia volt. Az anyját úgy rabolta el a rettenetes indián és a finom hollandi asszony elég hamar belepusztult a nomád rablóéletbe a hegyek közötti barlangok mélyén, ahová Shiwánt követnie kellett. Előbb azonban a világrahozta Fernandezt. A fiú, hat éves korában már ismerte a kacsARINGÓS titkos ösvények minden kanyarát, tíz éves korában száz lépésről kapásból lőtte le, a magasban kóválygó keselyüt. Rablók között nőtt fel, szabadon, kitéve a perzselő nyári forróság, a dermedtő téli fagy minden vi-

szontagságának és tizenötéves volt, mikor résztvett az első rablásban.

Később az apja valahonnan egy iszákos, elcsapott orvost szedett fel, ez tanította a fiút írni-olvasni, és még sok mindenre, ami Fernandezt megkülönböztette az eldurvult agyú rablóktól. Így azután tizennyolcéves korában nekijutott a legnehezebb feladat: ott élni a bányászok között, megbarátkozni velük úgy tenni, mintha ő is keletről jött szerencsevadász lenne. Azután visszalovagolt a hegyek közé és pontos értesülések alapján irányította apja mellett az éjszakai támadásokat, miután tudta, hogy mennyi arannyal, ki, merre indul.

Ezért mehetett nyugodtan a két karaván, Shiwán hordáitól békében maradtak. Előző éjszaka ugyanis Fernandez, titokban meglátogatta az apját, a hegyek között.

— Holnap indulunk, — mondta Fernandez. — Tizenkilencen leszünk, meg egy asszony a gyerekével.

— Sok aranyat visznek?

— Nagyon sokat.

A hatalmas ősz indián szájába tette nyakáról lefüggő cseréppipáját és megtömkölte dohánnyal.

— Merre mennek? — kérdezte miután rágyújtott.

— A déli úton. A dombokig együtt leszünk, ott a társaság fele különválik.

— Akkor éjfél után . . .

— Azért írom le ilyen pontosan az utat, mert nem akarom, hogy megtámadjátok őket.

Az öreg indián módra nyelte a füstöt és gondolkozott.

— Nem akarod?

— Nem. És azt is megmondom most, hogy nem

jövök többé vissza. Elmegyek délre a fehérekkel. A bányász részemből betársulok hozzájuk.

Az öreg összehúzott szemmel nézett a füstbe.

— Atkozott asszony . . . — mondta aztán.

— Ezt ne mond. Mert nem tűrhetem.

Az öreg felugrott:

— Hát menj! De aranyat nem kapsz egy unciát sem! Érted?! Ha akarsz, pusztulj innen, de ha elárulod a rejtekhelyet . . .

— Elég Nem kell rész a gyalázatos aranyatokból. Megcsömörlöttem a vértől. De ha ennek a csapatnak valami baja történik útközben, akkor halld az eskümet: Istenemre kiirtlak mindannyiatokat, hogy nyomotok sem marad.

Ezzel sarkonfordult és ment.

Az öreg Shiwán először a revolveréhez kapott. Azután mégis meggondolta magát.

— Mit mondott Fernandez? — kérdezte később az egyik alvezére.

— Fernandez megmondta, hogy merre mennek a bányászok. Ezeket a bányászokat nem fogjuk megtámadni. Fernandez így akarja, mert szeret egy asszonyt.

Mike egy kétméteres rabló szitkozódni kezdett.

— Talán be akar csapni a kölyök? Egyedül akarja megszerezni a zsákmányt? . . .

— Nem hiszem, — felelte Shiwán. — Figyeljetek, — folytatta aztán, — ha a domboknál elváltak és Fernandez délfelé ment az asszonnyal, akit szeret, azt a másik tizenegyet megtámadjuk, mielőtt eléri az országutat.

3.

Wheelert és tíz társát, miután elbúcsúztak Hawkinséktől és az utolsó éjszakai pihenőt tartották, túl a dombokon, váratlanul fegyveres rablók fogták körül, lövésre kész puskával.

— Aki mozdul golyót kap! én Shiwán vagyok!

Jól tudta, hogy nevének milyen ijesztő hatása van, ezért váratlan támadásoknál ezt mint valami csatakiáltást hallatta, hogy még jobban megrémítse az áldozatokat.

Lindsay revolvért rántott. A következő pillanatban hanyatbukott lövéstől találva. Cress a kocsi belsejéből tüzelt és Shiwán a melléhez kapott.

A lövöldözés nem tartott soká. Ezen a vidéken már könnyen érkezhettek segítség. A banditák siettek. Inkább puskaaggal dolgoztak. A megtámadottak egy része, amúgysem moccanhatott a fegyvercsövek előtt. Percek alatt a rablóknál volt az aranypor és elvágattak a kis társaság egy évi nehéz munkájának eredményével.

A hegyi ösvény első kanyarodójánál Shiwán lebukott a lováról. A seb súlyos volt, Cress golyója a tüdőt érte. A rablók két ló közzé erősített pokrócon vitték a rejtekükig.

A rettegett rabló hajnalra meghalt. Társai nem sajnálták túlságosan. Jó mélyen elásták és néhány követ helyeztek a sírja fölé, nehogy, éjjel a hiénák kikaparják. Ez volt Shiwán végtisztessége.

4.

— Lindsay . . .

Wheeler, akit puskatussal vágtak fejbe magához tért és a sebesülthöz kúszott.

— Azt hiszem . . . nem veszélyes . . . — mondta Lidsay. Miután megnézték a sebet látták, hogy mindössze egy apró lőtt seb a vállban, amely közben összezárt. Zsebkéssel eltávolították a golyót és Lidsay máris jól érezte magát. Errefelé nem túlságosan érzékenyek az emberek.

— Atkozottak! — mondta Patt. — Most úgy állunk itt, mint mikor megérkeztünk . . .

Csüggedten ültek. Lidsay úgylátszott töpreng valamin.

— Kötelességünk lenne, — mondta végül, — utánamenni ennek a másik karavánnak. Hátha őket is megtámadják a rablók. Vagy talán már meg is támadták.

— Igazad van — mondta Bruns. — Megyünk Hawkinsék után.

Csendben lovagoltak Dél felé. Elöl Lidsay suttogott Cressel. Később bevonták Cornert is, majd Ashley és Fowler dugták össze a fejüket.

— Miről tanácskoztok? — kérdezte Wheeler.

— Idehallgass Wheeler! — mondta Lidsay — tudjuk, hogy te nem vagy magunkfajta ember. De most hiába mondsz ellent. Nincs kedvünk visszamenni a Sac ramentóhoz és előlről kezdeni ezt az átkozott bányászéletemet.

— Nincs, nincs . . . — mondták többen.

— De hát mit akartok? — kérdezte elhülten Wheeler.

— Megtámadjuk ezt a nyolc embert és elveszük az aranyukat, — felelte keményen az óriás Lidsay.

Mielőtt felelhetett volna, valamennyien vágatásha kezdtek. Wheeler tehetetlen dühvel nyargalt utánuk. Legszívesebben agyonlőtte volna őket. De hogy akadályozhatja meg a gyalázatosságot? Mit tehet egyedül tíz fegyveres ellen?

. . . Utánuk sietett, de úgy látszik az ő lova silányabb volt. Fél óra múlva eltűntek előle. Kétségbeesetten sarkantyúzta az állatot.

. . . Hawkins karavánja még nem járhatott messze. Wheeler egyszer csak sortüzet hallott, azután egyes lövéseket.

Mit tehet? Istenem!

Öklével verte a ló fejét, hogy gyorsabban vágta-son. Hiába . . .

A tábor helyén szörnyű kép fogadta. Lindsay és a többiek lelőttek mindenkit. A felborított szekér körül halottak heverték. Világos volt. Ha kirabolták ezeket, meg is kellett ölni valamennyit, hiszen a megtámadottak névszerint ismerték a támadókat.

Corner és Harrington már elosztották a rablott arannyal telt kis zsákokat, arányosan terhelve meg, egy-egy lovat. Valamelyik felgyújtotta a szekeret, amely nagy lánggal égett, megvilágítva a szörnyű öldöklés színhelyét.

Hawkins hanyatfeküdt, szétcsapott karral, fénytelen szemével az ég felé bámulva, holtan.

Wheeler döbbenten, megkövülten állt. Képtelen volt rá, hogy mozduljon, vagy szóljon. Egy hatalmas árny lépett eléje. Lindsay volt, valamennyiük között a legerősebb és legbrutálisabb:

— Ha tetszik, ha nem; megtörtént! Mit akarsz tenni?

— Gyalázatos rablógyilkosok vagytok!

Lindsay kurtán felnevetett:

— Egyszerűen végezhetnék veled is. De nem szükséges. Tizenegyen indultunk el Sacramentóból. Ha nem Shiwán számlájára írják a rablást, hanem bennünket fognak el, akkor velünk együtt téged is felkötnek.

— Azt mondom, — szolt közbe Cress, aki odajött,

— fogadd el a zsákmány rádeső részét, ez a legokosabb, amit tehetsz.

— Soha! — kiáltotta Wheeler, — aljas rablókkal nem osztozom.

— Előre! — kiáltotta Cresby, — virrad!

A tíz ember már elvágatott.

Wheeler körülnézett. Sorra járta az elhullottakat. Egy sem élt. Hirtelen gyereksírást hallott. A táborhely szélén, a bokrok között, valami fehérét pillantott meg. Mielőtt odaérhetett volna egy férfi kúszott elő, kisgyerekekkel a karján. Fernandez volt. Egyik kezével magához szorította a gyereket, másik kezével a csipőjét fogta.

— Segítsen . . . — lihegte . . . — Mindent hallottam . . . Tudom, hogy . . . tisztességes ember.

Wheeler elsősorban a gyereket vette fel. Miután a kislányt egy pokrócra tette, utánanézett a sebesültnek. A golyó a mesztic csipőjébe fúródott és a csontot is surolta. Bekötözte Fernandezt, aki nagyon legyöngült a vérvesztességtől. Ismerték egymást, hiszen együtt jöttek az útkeresztezésig.

— Wheeler . . . — suttogta a félvér. — Nemsokára fellép a sebláz . . . elveszitem az eszméletem . . . Tegye, amit mondok és nem fog rosszul járni . . . Több aranyat adok magának, mint amennyit elvesztett . . . Hinnie kell nekem . . .

— Bízhat bennem Fernandez. Ami az aranyat illeti, én anélkül is . . .

— Sok aranyat fog kapni . . . amennyit akar . . . Nem vagyok lázas . . . Csak annyit kérek magától, hogy vigye ezt a gyereket San-Franciskóba . . . viselje gondját, érte jövek.

— Elsősorba azt mondja meg, hogy mit csináljak magával?

A beteg arca piros lett, csillogott a szeme és cse-
repes száján szaporán járt ki és be a levegő.

— Menjen vissza . . . A dombokon túl . . . ahol
tegnap megálltunk, az utolsóelőtti táborhelynél, lakik . . .
Tonga a pásztor . . . egy pawnie indián . . . Mondjon
el neki mindent . . . azután . . . menjen el nyugodtan
a gyerekekkel . . . Tonga . . . majd . . . gondomat vi-
seli . . .

Wheeler nyeregbeszállt a gyerekekkel és elvágatott
Tongához.

A vén indián pásztor nem volt rabló, nem is cim-
borált velük. Egyszer a hegyek között Fernandez az élete
kockáztatásával mentette meg Tongát, azóta tudta,
hogy a pawnie-ra mindég számíthat. És nem is téve-
dett.

Wheeler mindent elmondott, az indiánnak. Tonga
nyugodt, barna arcán egy vonás sem rezdült.

— Lovagolj el nyugodtan uram, a gyerekekkel. Fer-
nandezről gondoskodni fogok. Elhozom ide a kuny-
hómba.

— Tonga. Mondd meg Fernandeznek, hogy nem
szabad feljelenteni Lindsayt és a társait. Én is bajba
kerülnék.

— Biztos lehetsz uram, hogy Fernandez senkit sem
fog feljelenteni. És Tonga is tud hallgatni.

— Isten veled.

— Jó utat.

Ellovagolt a gyerekekkel. Még a fordulónál sem volt,
mikor lódobogást hallott maga mögött. Tonga vágta-
tott el mellette, mint a szélvész. Ment Fernandezért.

5.

A tíz rabló készen arra az eshetőségre, hogy gyanussak lehetnek, miután együtt indultak el Hawkinsékkal, Fort-Rowerben jelentették a hatóságoknak, hogy kirabolták őket.

Ezután folytatták útjukat és miután nem San-Franciskóba igyekeztek elkerülték Wheelert.

Wheeler szomorúan érkezett meg az „Aranytanyára”, ahol feleségét és két fiát hagyta. A leveleiben jelzett arany helyett mindössze egy két éves kislányt hozott, akit Kittynek hívtak.

Keserves napok következtek a kis családra. Az „Aranytanya” tulajdonosa, Butler jóvoltából tengődtek valahogy. Dick iskolába járt, az öt éves Tom a kis Hawkins Kittyvel játszadozott naphosszat. Az aszszony mosást vállalt, Wheeler napszámos munkát végzett.

Egy év múlva jelentkezett Fernandez.

Wheeler nem tudta még, hogy Fernandez törvényen kívül áll és vérdíj van kitűzve a fejére. Ugyanis Shiwán egyik embere megsebesült, egy újabb támadás alkalmával. A rablót elfogták. Shiwán emberei a szerencsétlen eset óta, mikor főnökük elpusztult Cress lövésétől, babonásan gyűlölték Fernandezt. Ugy érezték, hogy a fiú oktalansága döntötte bajba őket és a vén indián halálával letűnt a szerencsecsillaguk. Ezért a rabló, mert tudta, hogy úgyis felkötik, elmondta a titkot.

— Tudjátok meg, hogy Fernandez a mesztic Shiwán fia volt. Ő kémkedett közöttetek, azután velünk együtt kirabolta azokat, akik elég bolondok voltak és bíztak benne.

A rablót felkötötték és Fernandez fejére vérdíjjat üzték ki.

De a mesztict nem sikerült elfogni. Azután váratlanul Fort-Rowerből egy csapat lovaskatona érkezett a hegyek közzé. Sacramentót nem is érintették. Tonga az öreg indián mesélte, hogy egy hónapig járta ez az aránylag kis csapat katona a hegyi ösvényeket. Ugy látszik Fort-Rowerben megelégteltek Shiwán hordájának működését, mert a katonák csak akkor jöttek le a hegyek közül, mikor az utolsó rablót is felhajszolták és lelőtték a rejtekhelyén.

Több rabló a hegyek között nem volt. Azután még nyolcszor, tízszer kellett kijönni a csapatnak Fort-Rowerből, mert újabb bandák alakultak, de senki sem bújhatott el többé a Nevada Hegység szirtjei között.

A Sacramento völgye épp olyan biztonságos hely volt, mint San-Franciskó. A diggerek rablóvilágának hőskora hirtelen letűnt. Azontúl már csak szerencsevadászok keresték fel a Sierra Nevada kaliforniai lejtőit. Kutattak Shiván mesebeli kincsei után. Azt a sok mázsa aranyat szerették volna elvinni, ami valahol bizonyára ma is megvan.

Wheeler mindezt nem tudta, mikor egy év múlva, Fernandez eljött San-Franciskóba, Hawkins Kittyért és sok-sok aranyport hozott. Többet, mint amennyiről Wheeler valaha is álmodott.

A kis család ámultan nézte a kincset. Butler, az Aranytanya tulajdonosa éppen akkor lépett be, mikor ott feküdt kirakva az asztalon az aranyporral telt kis zsákok csoportja.

— Mr. Butler! Fernandez barátom, akivel együtt dolgoztam Kaliforniában, elhozta a részemet. Mi most elmegyünk innen. Maga sokszor volt hozzánk jó, legyen meg a jutalma érte, — mondta Wheler.

Az álmélkodó tulajdonost búsásan megajándékozták.

— Mit fog csinálni ezzel a sok arannyal Mr. Wheller? — kérdezte.

— Farmot veszek. Gazdálkodni fogok Nevadában. Ott olcsó a föld és jó.

Mikor Butler kiment, Wheeler Fernandezhez fordult, aki a kis Hawkins leánnyal játszott.

— Remélem nem vitte túlzásba a hálát és megtartott magának annyi aranyat, amennyi elegendő ahhoz, hogy letelepedjék valahol.

Fernandez kreol arca néhány másodpercig kifejezéstelen tekintettel nézett valamerre a semmibe. Azután azt mondta:

— Nekem annyi aranyam lehetne, amennyi senkinek sincs a földön. De nem kell. Most már meg fogok élni, szerényen, a magam erejéből. Fel akarom nevelni ezt a kislányt. Maga többet tett értem Mr. Wheeler, mint amennyit valaha is meghálálhatok, mindig tudni fogja, hogy hol vagyok és mindég számíthat rám, ha szüksége lesz a segítségemre.

Mielőtt még Wheeler magához térhetett volna meglepetéséből a mesztic, karján a kis Hawkins lánnyal nesztelenül kiosont a szobából.

6.

Wheeler Balting Cytiben telepedett le. Az aranyon hatalmas birtokot vásárolt. Néhány év múlva az egyre fejlődő Balting City leggazdagabb földes úra Arthur Wheeler volt. A hatalmas legelő, amíg a szem ellátott nyájakkal telt meg, lovaiért messzi földről jöttek a vásárlók.

Multak az évek, Tom már tizenöt esztendő, erős, nagy fiú volt. Dick letette az orvosi vizsgát és visszatért Balting Citybe, hogy ott telepedjék le, mint orvos. És egy nap Shiwán átkozott aranya meghozta a gyü-

mölcset: kísértetek jöttek elő a sírból, hogy végezzenek a Wheeler családdal.

Lindsay és társai annakidején hajókat béreltek, szállítmányozással foglalkoztak, de különböző szabálytalanságok, piszkos ügyek, nyakát szegték a vállalatnak és a tíz ember néhány év alatt ismét elszegényedett.

Elhatározták, hogy vagyonuk roncsán San-Franciskóban játék kaszinót nyitnak. Kikerülhetetlen volt, hogy ne vetődjenek el az Aranytanyára Butlerhez. Hiszen itt a diggerek szálltak meg, akiket ügyesen elcsaltak este a kártyabarlangba. Sok szó esett itt szerencsés és balsors által üldözött bányászokról. Ez volt a főtéma. Így történt, hogy az egyik Aranyásó azt mondta Lindsaynak:

— A legszerencsésebb fickó mégis Buttler a tulajdonos. Hiába járt egy évig azon az átkozott helyen és mégis talált annyi aranyat, amennyi egy bányász része.

A vendéglős, aki ott ült mellettük rábólintott.

— Ugy van, ahogy mondod. Mikor túrtam a földet üres kézzel jöttem vissza. Mikor nem számítottam rá az az áldott Wheeler tisztéséges osztaléknak megfelelő aranyat adott.

Cress, aki szintén ott ült gyorsan összenézett Lindsayal.

— Wheeler? Mintha hallottam volna ezt a nevet...

— jegyezte meg közömbösen Lindsay. — És honnan volt annyi aranya?

— Egy mesztic barátja hozta, bizonyos Fernandez nevű, akivel régebben együtt dolgoztak.

— Érdekes történet, — bólogatott

— Ez a Fernandez valami kislányt bízott rá, — folytatta a vendéglős. — Hawkins Kittynek hívták.

Lindsay alig tudott visszafojtani egy felkiáltást.

Mikor egyedül maradt Cressel és a cimboráival gyorsan tanácskozni kezdtek.

— Te érted?

— Világos! Fernandezről már kiderült, hogy Shi-wán fia volt. Összejátszott Wheelerrel, hogy bennünket fosszanak ki és nem számítottak arra, hogy mi azután megtámadjuk Hawkinsékat. A napnál világosabb minden, hiszen Hawkins leányát elhozták ide, és Wheeler később megkapta Fernandeztől az osztalékát. Ugy lát-szik Fernandez súlyos sebet kapott valamilyünkintől és azt nyögte egy évig.

— Akkor lehet, hogy Wheeler most gazdag ember, — mondta Corner.

— Azt mondta, hogy Nevadában akar letelepedni, — szölt közbe Bronson.

— Mi bejelentettük, annakidején a kárunkat, — fűzte tovább Patt. — Erről jegyzőkönyv van Fort-Ro-werben.

Lindsay hatalmas öklével az asztalra csapott és há-tározottan mondotta:

— Ha van valamije Wheelernek, akkor eskü-szöm, hogy mi is gond nélkül élünk ezután.

7.

Egy este lovas érkezett Wheeler háza elé. Lindsay volt. Wheelerrel a tornácon találkozott.

— Jó estét.

Az öszülő farmer egy pillanatig meghökkent.

— Lindsay! Hogy mertél idejönni?!

— Beszelnem kell veled . . .

Nincs veled semmi beszélni valóm.

— Gondold meg Wheeler. Nem a sherifffhez

mentem előbb, hanem ide jöttem. A közelben várnak rám a többiek is.

— Takarodj innen, a többiekkel együtt!

— Kezemben van a jegyzőkönyv Fort-Rowerből, hogy Shiwán emberei kiraboltak minket. Kezemben van a körözvény, hogy Fernandez Shiwán fia volt. Be tudom bizonyítani, Buttlerrel, hogy a megölt Hawkins leánya nálad volt. Be tudom bizonyítani, hogy Fernandezzel Buttler jelenlétében osztoztál. Hogy jutott hozzád Shiwán áldozatának a lánya? milyen viszonyban voltál Fernandezzel és ha nem igaz, hogy tőle kaptad az aranyat, miből vettél birtokot? . . .

Wheelerre mindez úgy hatott, mint a villámcsapás.

Lindsay minden szava igaz és mégis hazugság. Minden tárgyi bizonyíték ellene szól. Csak Tonga, Fernandez és az Isten tudják, hogy ártatlan.

Fernandez! Hiszen tudja, hogy hol van most a mesztic! Fernandez megmenti!

— Mit kívántok? — kérdezte most már nyugodtan.

— A vagyonunkat.

— Nem raboltatok eleget? . . .

— Nem fogod magad ártatlan emberek rágalmozásával megmenteni. Fernandez cinkosa hiába vall ellenünk. Ha tisztességesen osztozni akarsz, hagyunk annyit a birtokból, amennyiből te és a családod megéltetek. Ha nem, akkor bizonyítékaimmal a sheriffhez megyek.

— Menj, ahová akarsz Lindsay. Rablógyilkosokkal nem osztozom!

Lindsay egy pillanatig habozott, azután ment. Egyenesen a sheriffhez, akit a hivatalában talált.

— Mr. Gibson! Megérkeztünk Balting Citybe tizen, — mondta határozottan — akiket tizenegy év előtt Wheeler és cinkosai kiraboltak.

A sheriff csendesen felnézett.

— Ez ostoba hazugság, — mondta nyugodtan.

— Bizonyítékokat hoztam.

Írásokat vett elő és hosszan magyarázott.

Egy óra múlva a sheriff kissé sápadtan lovagolt a tíz ember élén Wheeler farmjához.

8.

Miután Lindsay elsietett, Wheeler felnyergeltette a lovát, azután bement az ebédlőbe, ahol együtt volt a család. A tizenötéves Tom, Dick, az orvos és Wheeler-né.

— Most én ellovagolok — mondta csendesen Wheeler, — és lehet, hogy két hétig is eltart, amíg visszatérek. Azalatt sok kellemetlenségben lesz részetek. Meggyanusítanak majd azzal, hogy rablókkal cimboráltam. Sajnos akkor még nem tudtam, hogy Fernandez, akitől az aranyat kaptuk, Shiwán rablóvezér fia. Később olvastam a lapokban. Ha jelentkezem a törvény előtt, nem büntettek volna meg. Fernandez miatt nem tehettem ezt. Most sok bizonyíték szól ellenem, de mire visszaérek elsöpröm ezeket a gazembereket és akasztófára juttatom őket. Addig nektek nagyon rossz lesz. Viseljétek el türelemmel.

— Dehát . . . ki vádol? — kérdezte rémülten az asszony.

— Közönséges rablógyilkosok vádolnak, akiket elkötöttek. De ehhez előbb Tanassoba kell mennem. Csak Fernandez menthet meg engem és ő juttathatja kötélre Lindsayt és a többi gazembert.

— Nem mondhatod meg egyszerűen a sheriffnek, hogy hol találja meg Fernandezt? — kérdezte Dick.

— Nem. Én nem árulhatom el a mesztict.

A sheriff lépett a szobába.

— Jó estét Mr. Wheeler, néhány ember feljelen-
tette Önt és megdöbbsentő adatokkal bizonyította a
vádát. El kell most jönnie a hivatalomba, hogy tisztá-
zza magát, ha tudja.

— Jövök Gibson. Ha nincs kifogása ellene, előbb
néhány utasítást adok az intézőmnek.

— Tessék . . .

Wheeler távozott.

A hátsó kapun csendben kivezette a lovát, azután
felpattant rá és elvágtatott. El kell jutnia minden áron
Tanassóba. Még akkor is ha a szökését beismerésnek
veszik. Utólag mindent tisztázni fog.

A sheriff nyugodtan ült. Türelmesen várakozott
Wheelerre. Kínos, lassú percek multak.

Egyszerre Lindsay lépett be kopogtatás nélkül.

— Sheriff! Wheeler megszökött! Ez elég bizonyí-
ték!

— Ha igaz, akkor elég!

— Az apám egy koronatanuért ment! — kiáltotta
Dick.

— Magát teszem felelőssé a szökésért — kiáltotta
Lindsay a sheriffre. Ez nyomban felugrott és kiment
vele.

Tom utánuk indult.

— Itt maradsz! — kiáltotta Dick.

— Eressz . . . — Kiszakította magát a bátyja ke-
zéből és mielőtt megakadályozhatták volna elfutott.
Dick utána sietett a sötét udvarra. A kapu felől lódo-
bogást hallott és a tizenötéves Tom elvágtatott.

— Merre mehetett? — kérdezte a sheriff Lindsay
lovaglás közben.

— A hegyek felé menekült. Arra látta egy bányász, akivel az imént találkoztunk. Bizonyára a hátsó kapun szökött meg.

— Akkor az északi országútra akar kijutni . . . Hárman jöjjenek velem, az úton alkossanak két külön csoportot nagy ívben kerüljék meg a dombot, Kelet és Nyugat felé. Nem menekülhet! — mondta a sheriff, aki úgy ismerte a vidéket, mint a tenyerét.

Megkezdődött a körvadászat. Emberre! Szép holdvilágos éjszaka volt, ami nem kedvezett a menekülőnek.

Azt nem tudta a sheriff, hogy a tíz vádló sejtette Wheeler menekülésének az okát. Érezték, hogy valami meglepetést tartogat. Megbeszélték tehát, hogy ha lehet üldözés közbe végeznek Wheelerrel. Akkor nyert ügyük van. A halott nem beszél és a bizonyítékok tökéletesen megtévesztőek.

Wheeler sebesen vágatott. Tisztában volt azzal, hogy üldözni fogják. Ha eléri a dombokon túl az erdőt, akkor megmenekült, és el jut Tanassóba.

De nem érte el. Lindsay csoportja, amelyhez Cress Corner és Ashley is tartoztak, kitűnő lovaikkal vad iramban törtek előre Kelet felé és egy óra múlva nyomában voltak a menekülőnek. Most el kell végezni a dolgukat, mielőtt a sheriff jön . . .

Mikor Wheeler látta, hogy utóléri, szembefordult az üldözőivel és megállt.

Ekkor Lindsay lelőtte.

... Közelről, gyorsan, anélkül, hogy Wheeler előzőleg csak egy mozdulatot is tett volna a revolvere felé. Tehát voltaképpen aljas orgyilkosság volt, ami történt.

Wheeler holtan bukott le a lováról. A bandita ezután kivette az áldozat revolverét, elsütötte és melléje dobta a földre.

Azután bevárták a többieket.

A sheriffnek azt mondták, hogy Wheeler adta le az első lövést, csak azután terítették le. A kis csapat visszafordult. Gibson egész idő alatt nem szólt. Baling-Cityben intézkedett, hogy hozzák el kocsin a halott Wheelert.

Közben a becserkészett áldozathoz megérkezett a fia . . .

Tom ott állt az északi országúton apja holtteste mellett. A gazdátlan ló, valamivel távolabb legelt. A tizenötéves gyerek nem sírt. Csak állt egy helyben és nézte az apját. Magában bizonyára, valami szörnyű fogadalmat tett, de az arca nyugodt volt, inkább elgondolkozó, mint szomorú.

Felvette apja fegyverét magáhozvette a revolverét és minden holmiját, nyeregbeszállt és a ló orrát, a hófödte hegycsúcsok felé fordítva elvágatott.

Tom Wheeler eltűnt. Hiába kutattak utána, hiába kerestették: nem került elő.

A tíz károsultnak elrabolt aranyukért odaítélték Wheeler vagyonát: a birtokot, a farmot, mindent. A bíróság bizonyítva látta, hogy Wheeler Fernandezzel összejátszva kirabolta a tíz embert.

Dick keletre utazott édesanyjával, de Wheelernét, férje halála és Tom elvesztése teljesen összetörték. A szerencsétlen asszony nemsokára meghalt . . .

9.

A tizenötéves fiú lassan léptetett fel a hegyi ösvényen. Egyre feljebb, feljebb, míg hajnalra egész közelinek látta a hófödte csúcsokat. Tom Wheeler itt maradt a hegyek között. Elfelejtette a könyveit, a rajzait, elfelejtett mindent, ami egy szebb és jobb világhoz kötötte, csak egyetlen érzés maradt szívében: a bosszú!

Első éjszaka még borzadva húzódott meg egy barlangban. A kietlen hegyvidék gutaütött fáí között vonított a szél és vérfagyasztó ordítással felelgettek egymásnak a hegység farkasai.

De hajnalban továbbment. El akarta kerülni, az emberlakta vidéket. Tudta, hogy keresni fogják. Végül olyan magasságba ért, amerre már nem vetődik fel sem pásztor, sem favágó. Itt húzta meg magát. Ugy élt, mint a magányos, szürke farkas. Egyedül járt, a kristálytisza, hűvös levegőben az elhagyott ösvényeken, vadászott, csapdát állított és főleg a bosszúra készült! Gyakorolta napokon át a céllövést, próbálgatta a pisztolyát előrántani és emelgette a nehéz köveket.

Hosszú időt töltött el így, de gyűltek a prémek. A hegyipataknál hód-csapdát állított fel, amit egy öreg indián cselédjüktől Chickwoocktól tanult gyermekkorába. De lőtt rókát, farkast és a hónap végén, utolsó tőltényeivel már eltalálta a fán kúszó mókust, követte a mosómedve nyomát és a barlangjában fogta el.

Egy hónapot keserves kinnal élt itt, sokszor nap-hosszat étlen szomjan bolyongott lován, a hegység magas fensíkjaín. Miután elfogyott a tőlténye, nekivágott a Nyugat felé vezető serpentinnek, hogy messze elkerülve Balting-Cityt, Denwerbe jusson.

Denwerben eladta a prémeket. A pénzen ellátta magát a legszükségesebbekkel és ment vissza a hegyek közé. Főleg sok-sok tőltényt vásárolt. Ebben a magányos ősi állapotban, fülei, szemei, szaglása csodálatosan kifinomodtak. Meghallotta a távolban vadászatra osonó hiúz könnyű járását. Egyre nehezebb célt választott ki gyakorlásul, egyre könnyebben rántotta elő a pisztolyát és tizenhatéves sem volt, mikor egy váratlanul támadó farkast, fegyver nélkül, ősi harcban, pusztá kézzel fojtott meg.

Azután Denwerben, mikor hónapok múlva ismét

lement, hogy prémet adjon el, megtudta, hogy anyja meghalt, a birtokukat átvették Lindsay és társai, fivére Canas Cityben orvos.

A fivérét meglátogatta.

Dick csodálkozva nézte a furcsa, dallamos hangú hüvöstekintetű embert, nézte az öccsét, amint nesztelen léptekkel jár a szobájában. Rövid, tömör mondatokban beszélt és egy karcsú, okos hiúzra emlékeztetett.

— Mit akarsz csinálni?

— Most leszámolok Dick. Megölöm őket.

— Legyen eszed Tom. Én felvettem a Patkins nevet. Te is tedd azt. Az arcod sokat változott, meg sem ismertelek volna első pillantásra. Kezdj új életet, új néven . . .

Tom válasz helyett eltűnt. Gyorsan nesztelenül, ahogy szokta. Mire Dick körülnézett már nem volt a szobában.

Ment vissza a hegyekbe. Hónapokig élt itt egyedül. Megmászta a legmeredekebb csúcsokat is és nem volt már lövése, amely célt tévesztett.

Miután másfél teljes évet egyedül töltött fent a hegyek között és úgy érezte, hogy legyőzhetetlen, megkezdte a bosszúját. Tizenhat és fél éves volt, mikor egy viharos éjjelen nyolc különböző helyen gyújtotta fel a Wheeler tanyát. Hajnalra porráégett a farm, odaveszett a jószág nagyrésze, gépek, raktárak, minden, minden hamúvá lett. Ebben az évben még háromszor gyújtotta fel a gazdaságot. Azután, a nyári hőségben egyszerre több helyen tüzet fogott a préri. A legszebb marhák odavesztek és fekete tarló maradt a legelő helyén. Ekkor már tudták, hogy bosszúról van szó, sőt néhány öreg pásztor révén értesültek arról is, hogy csak a hegyek közé menekült Wheeler lehet a tettes.

Az üldözőexpedíciók eredménytelenül tértek vissza. Hány ember kellene ahhoz, hogy kézrekerítsenek

valakit, aki háromezer méter magasságig minden zúgát ismeri a Sierra Nevada csúcsrengetegének?

Igy született meg a Véres Tom! Tizenhétéves volt, mikor először rúgdatott bekötözött arccal Fowler elé, aki két legényével lovagolt arrafelé.

— Arthur Wheeler fia vagyok! Védd magad Fowler! Ha hármát számoltam, agyonlőlek.

A fiú keze oldalt lógott, közel sem volt a revolve-réhez. És mégis: Fowler ki sem húzta jóformán a pisztolyát, mikor a támadónak egy varázslatosan gyors mozdulata után átlőtt fejjel zuhant a földre. Mire a két legény felocsúdott az első meglepetésből, Tom már eltűnt az útmenti sűrűben. Fowler után következett Patt, azután Bruns Ashley, sorban Cressig, aki a hetedik volt.

Égész Nevada államot mozgósították ellene, Gibson egyre szélesebbkörű hajtóvadászatot rendezett. Sokszor hetekig járták a hegyeket: hiába. Közben, ahogy ez már szokás, minden gaztettet és rablógyilkosságot a Véres Tom számlájára írtak. Valamennyiért őt körözték. Végül megszületett a kormányzó rendelete, amellyel véget akartak vetni a Véres Tom uralmának, úgyhogy kiéheztessék, elvágják a világtól. Mintegy válaszul erre, végzett Cressel.

10.

Gibson rosszkedvűen vette jegyzőkönyvbe Holborn vallomását. A hetedik jegyzőkönyv, amelyhez ezt a jelentést csatolja: „A gyilkosnak sikerült elmenekülni, kézrekerítésére minden intézkedést nyomban megtettem.“ Vajjon milyen arccal olvassa majd a kormányzó?

— Elmehet, — mondta Holbornnak.

De ez csak állt.

— Nem hallotta?

— Mr. Gibson, — mondta elgondolkozva, — nem járna rosszul, ha venne egy porszívógépet tőlem.

A sheriff elzöldült, mély lélekzetet vett, azután felállt.

— Uram én hatósági közeg vagyok, nem üthetek meg embert. De maga miatt lemondok a hivatalomról, csak azért, hogy laposra verjem.

— Ezeket már megszoktam — legyintett Holborn.
— Nézze Mr. Gibson, ha vesz tőlem egy porszívógépet . . . Hallgasson végig az istenért, csak nem akar lelőni? . . . Ha vesz tőlem egy porszívógépet és propagálja, akkor nyomravezetem ezt a Véres urat, illetőleg.

— Magyarázza meg a szavait.

— Nincs mit magyarázni. Vegyen egy porszívót és ha nem vezetem a Véres izé nyomára, visszafizetem az árát.

A sheriff hosszan nézte. Sóhajtott.

— Én veszek magától két porszívót, ha csak a legkisebb nyomot szolgáltatja.

— Kezet rá.

Egy óra múlva a sheriff a gyilkossági esettel kapcsolatban két Sátán-gyártmányú porszívó tulajdonosa volt.

11.

Estefelé porosan ugrott le a lováról, a fővárosban, a kormányzósági palota előtt. A kormányzó, akivel előzőleg telefonon beszélt, nyomban fogadta.

— Évek óta az első nyom uram, — mondta, miután befejezte jelentését. — Az ügynök együtt utazott ve-

le. Ez kétségtelen. Tudjuk, ki a cinkosa. Nagyon valószínű, amit ez a Holborn mondott, hiszen Chickwoock az indián, hűséges szolgája volt Arthur Wheelernek. Tudjuk továbbá, hogy a fivérét milyen nagyon szereti ez a fenevad, tudjuk, hogy kezén egy S. alakú forradás van és tudjuk végre a személyleírását is. Tizenötéves kora óta nem látta senki és azóta bekötött arccal jár.

A kormányzó nyugodtan hallgatta.

— Köröztessük a személyleírás alapján?

— Engedelmeivel nem. Az a célunk, hogy megsza-
badítsuk a vidéket tőle, mert mire végére ér a bosszú-
jának, tönkre teszi Balting-Cityt. Nekem határozott
tervem van.

A kormányzó végighallgatta, azután bólintott.

— Rendben van Gibson, tegyen úgy, ahogy jónak látja. Irott felhatalmazást kap tőlem.

Gibson elvágatott.

Mikor visszaért a hivatalába, segédje Jenkins nem volt ott. Dühösen mormogott valamit, azután hazament, nyeregbe ültette négy legényét és kilovagoltak a várostól messzefekvő kunyhóhoz, ahol Chickwoock lakott. A tornác mellett ott találta kikötve Jenkins lovát.

— Tudtam . . . — motyogta magában. Benézett az ablakon. Az indián szobája telve volt frissen kicsomagolt pálinkás üvegekkel.

Mikor belépett, Jenkins meglepetten ugrott fel. Az indián összehúzott szemmel hátrált.

— Le a kezét Chickwoock! — dörögte Gibson. — Ha nem lenne kint négy legény, akkor is végeznék veled, mielőtt kihúznád a pisztolyodat. Jónapot Mr. Jenkins . . . Ne hápogjon fiatalember. Régen tudom, hogy a csempészekkel tart. Azért türtem magam mellett, mert így észrevétlenül megfigyelhettem őket és minden lépésükről tudtam.

A szoba sarka felé nézett. Beteges külsejű ember ült egy fotelben, pokrócokba bugyolálva. Dick volt.

— Ön? — kérdezte a sheriff.

— Dr. Patkins vagyok.

— Hagyjuk ezt. Ön csempész, miután itt állnak az asztalon a Mexikóból hozott vámolatlan tequilla üvegek, ezenkívül Chickwoockkal együtt büntársa a Véres Tomnak. Előre! Velünk jön! — azután az indiánhoz fordult. — Chickwook menj ki, négy emberem vigyázz majd rád, amíg befogod a kocsit, hogy elszállítsuk Dr. Wheelert.

A beteg nevének említésére összerezett.

Az indián szó nélkül engedelmeskedett, kiment a legényekhez és nemsokára hallatszott a kocsi zörgése, amint kitolta a fészerből.

A sheriff körülnézett a kunyhóban. Semmi kétsége sem lehetett a csempészség felől.

— Honnan tudja a nevemet? — kérdezte Dick.

— Ha nincs kifogása ellene Dr. Wheeler, majd én intézek kérdéseket. De nem itt . . . Ami magát illeti Jenkins, régen tisztában vagyok azzal, hogy részt kap a csempészekről, hírt visz Frednek és Lindsay bandájának. Talán bizonyítani is tudnám, ha akarnám . . .

— Nem értem Mr. Gibson. Én önt megelőzve jártam itt és éppen jegyzőkönyvet akartam felvenni arról, hogy csempészárut találtam az indiánál, — felelte a fiatalember.

— Elég jó válasz. Elfogadom. Ne higgye, hogy megúsza volna ezzel, ha komolyabb bűnügrről lenne szó. Ilyesmiért nem akarom kitörni egy huszonkétéves ember nyakát. Holnap szépen mondjon búcsút a hivatalának és egy héten belül tűnjön el innen. Kívánom, hogy észbekapjon ettől a leckétől.

— Készen vagyok Mr. Gibson, — lépett be az indián, aki mellől a négy legény egy pillanatra sem tágitott.

— Csak azt nem értem Chickwoock, hogy fogod megúszni kötél nélkül? — mondta a sheriff. — Te Wheeler leghűségesebb szolgája voltál. Elknél a vasutállomáson beszéltél a Véres Tommal, befogadtad ide Dr. Wheelert, tehát kétségtelen, hogy összeköttetést tartott fent, a gyilkosokkal — itt egy éles pillantást vetett Dickre, de ez csak mosolygott. — Visszont mint csempész Lindsayvel és társaival dolgoztál. Nyilvánvaló tehát, hogy a Véres Tom ellenségeit kiszolgáltattad a gyilkosnak.

Az indián elkéült ajakkal kiáltotta:

— Nem igaz!

— Hiába tagadod! Délelőtt Jenkinstől hallottad, hogy Cress bejön a vendéglőshöz. Délután a Véres Tom lelőtte. Csak téled értesülhetett, hogy az áldozat belovagol Fredhez! Vagy elmondtad a fivérének, akivel együtt tervezték ki a gyilkosságokat, sőt némelyikben talán részt vett Dr. Wheeler is!

A beteg csak mosolygott. De az indián úgy látszott ráveti magát a sheriffre.

— Mr. Gibson, — mondta egész testében remegve, — esküszöm önnek, hogy Master Dick semmiről sem tudott, csak nagybeteg és idejött, hogy ezen a földön gyógyuljon, vagy . . .

— Hallgass! Majd a törvény eldönti, hogy ki a bűnös. A csempészéseidről mindenesetre tudott, ez be van bizonyítva. És a többiért is felelni fog, ha rábizonyul. Most mindkettőtöket letartóztatlak.

Dick váratlanul megszólalt:

— Jó nyomon jár sheriff. Nagy fogást csinált. Bevallom, hogy én végeztem ma Cresszel és én löttem le . . .

— Majd ha kihallgatom Mr. Wheeler, — szakította félbe csendesesen a sheriff és csodálkozva nézett a beteg orvosra. — Ketten kísérjétek a kocsin Dr. Wheelert a városba. A hivatalomban őrizzétek. Ti ketten kísérjétek be az indiánt és dugjátok rács mögé. Jenkins maga velem marad.

A foglyok és a legények elmentek. A sheriff tüzetesen átvizsgálta a házikót, de nem talált semmit, ami értékes lenne.

— Mi is bemegyünk a városba. Jó lesz Jenkins, ha nem próbál Lindsayékhez rohanni a hírrel. Ugysem szándékozom felfújni ezt a csempészügyet. Ezt mondja meg Lindsaynek és két barátjának. De majd csak holnap.

Közben a két legény, akikre az indiánt bízta megérkezett Balting Citybe. Az egyik bevezette Chickwoockot az épületbe, ahol át kellett adnia foglyát Jeffersonnak, a börtön felvigyázójának. A másik legény ment a dolgára.

— Ide hallgass Chickwoock, — mondta gyorsan a tehenész, mielőtt még Jefferson hivatalához értek, — Mr. Lindsaytól már jónéhány dollárt kerestem. Azután nem vagyok én spicli, se rendőr, hanem cowboy. Nem kötöttem meg a lovamat, itt áll a bejáratnál, ha most hirtelen kiszakítod magad a kezemből, hát nem foglak utolérni, de ha kézrekerülsz és rám vallasz, istenemre, hogy szétverem a fejedet . . .

A mondatot még be sem fejezte, mikor az indián már ugrott is, mint a villám, két pillanat múlva kint volt a kapun, nyeregben ült és elvágatott . . .

A legény szép komótosan kiült egy padra, hátratólta a kalapját, a nap felé fordította az arcát és cigarettát sodort. Mikor a sheriff megérkezett, kérdően nézett rá. A cowboy bólintott. A sheriff meglegedetten intett vissza.

NEGYEDIK FEJEZET.

Farkas a veremben.

1.

Este volt. Gibson tessék lássékból néhány embert küldött az indián üldözésére. Ezek természetesen üres kézzel jöttek vissza. Dr. Wheelert lakásának egy szobájában helyezte el, ott őriztette. Azután elment és kihallgatta Fredet a vendéglőst, majd visszatért a hivatalába és leült az íróasztala elé.

Néhány perce dolgozott csak, mikor egy hűvös, karikát érzett a tarkójára szorulni. Revolvercső volt.

Nem hallotta a legfinomabb neszt sem. Pedig az illetőnek be kellett jönni a szobába.

Anélkül, hogy megfordult volna magasba emelte a két kezét és csendesen így szólt:

— Vártalak Tom Wheeler. Szándékosan hagytam futni az indiánt, hogy meg tudjad tőle azt, ami ma történt.

Csend volt. A hűvös karika mozdulatlanul pihent a tarkóján. Gibson pillantása az övére esett. Az imént még ott volt mindkét pisztolya. Most üresek voltak a tartók. Végigfutott rajta a hideg. Mintha kísértett állana mögötte. Egy kézzel elvette a két revolverét olyan könnyedén, hogy Gibson nem is érezte.

Most egy szomorú, finomzengésű, félig suttogó hang szólalt meg mögötte:

— Eloltom a lámpát Gibson. Ne mozduljon meg. Sötétben is száz százalékos biztonsággal találok.

A karika már nem volt a tarkóján. Most sem halott lépést, csak egyszerre sötét lett.

— Ha valaki jön gondoskodjék róla, hogy ne lépjen be.

Nem fűzött hozzá semmi fenyegetést. A sheriff mégis tisztában volt azzal, hogy szót kell fogadnia. Mikor később Jenkins kopogott, kiszólt, hogy ne zavarja, ledől a kerevetre, mert fáj a feje. Jenkins léptei eltávolódtak.

A sötét szobában egy karcsú-árny kóválygott nyugtalan járással és bántó volt, hogy lépései nyomán nem hallatszik hang.

— Mit akar a bátyámtól Gibson?

— Felköttetem.

A keskeny árny hirtelen megfordult és két nesztelen lépés után ott állt közvetlenül a sheriff előtt. A sötét szobában, mint valami éjszakai ragadozó tekintete, zöldesen fénylett, két hűvöstekintetű szem. A sheriff először életében érzett némi szorongást a szíve körül.

— Meg fogsz halni sheriff.

— Ezzel körülbelül tisztában voltam Tom Wheeler.

— A bátyám ártatlan . . .

— Nehezen fogja bebizonyítani.

— Beteg ember . . . meghalni jött ide.

— Meg is fog halni.

— Akkor Balting-City az első viharos éjszakán porig ég és porig fog égni, ahányszor felépítik.

— Könnyen lehet. Rólad mindent elhiszek.

— Sheriff! sokszor üldöztél, sokszor kellett miattad sziklarepedésekben szorongani napokig, étlen-szomjan. Százszor is megölhettelek volna. Nem tettem.

— Ezt mind tudom. És a bátyádat mégis felköttetem . . . Hiába jössz egészen közel. A haláltól én nem

félek. Jobban aggaszt, hogy az emberek már kinevetik errefelé a hatóságot. Miattad az egész countyban megrendült az igazságba vetett hit. Az emberek nem félnek a törvénytől. Nos, ha a Véres Tom fivére kötélre kerül, kissé helyreáll a tekintély.

Tom nem felelt.

— Be kell tömni valamivel az emberek fülét és száját, — folytatta a sheriff. — Ezért fog a fivéred felett ítélni a törvény. A vád biztos alapra épül fel: Chickwoockkal, a másik cinkosoddal együtt kiszolgáltatta neked az adatokat, amelyek lehetővé tették, hogy meglessél és lelőjél hét embert. Együtt jöttetek a vasuton, tehát kétségtelen, hogy érintkeztetek. De ha ez mind megdől, akkor ott a pálinka. Fivéredet a csempészett itallal tettenértük:

Csend volt.

— Sheriff, — suttogta azután a fantom, — meg akarom menteni a fivéremet. Van rá mód?

A karcsú árny hosszú gyors léptekkel járkált ide-oda, a szobában.

— Van.

Az árny megállt.

— Beszélj, — sziszegte.

— A kormányzóval tárgyaltam rólad, Tom Wheeler. Kiválasztasz tetszésed szerint egy helyet. Ott letelepsz. Szavamra mondom és a kormányzó is megígérte, hogy senki sem fog letartóztatni, amíg békességben élsz. És a fivéred is megmenekül. De ha valaha revolvért fogsz, ha valaha kezet emelsz emberre, akkor a fivéred kötélre jut erre eszűszöm neked.

Az árny mozdulatlanul állt. Egy átlátszóan kék szennypár foszforeszkált a sheriff felé aki rendületlen nyugalommal folytatta a monológját.

— A fivéred őrizetben marad nálam. A lakásom-

ban, mint vendégem, Dr. Pattkins néven. Tűsznak tekintjük. Neked pedig legyen a büntetésed, hogy utolsó gyávának tartsanak. Hogy kénytelen légy minden sértést eltűrni, mert ha kezet emelsz valakire, ha revolvert rántsz, az a fivéred életébe kerül. Tizenötéves voltál, mikor a hegyekbe kerültél. Sok csapás ért. Lehet, hogy leked mélyén nem vagy romlott. Menj hát, és próbálj megjavulni. De előbb tanuld meg, hogy jogaidat, csak a törvény előtt keresheted. Ha gazembernek neveznek az becsületsértés, ha beléd rúgnak az testi sértés.

Hosszú szünet következett.

— Elfogadom az ajánlatodat sheriff, — mondta az árny.

— Akkor gyujtsd meg a villanyt... Ne habozz Tom Wheeler, ezentúl engedelmeskedned kell, mert nem parancsolsz többé senkinek, és nem fél tőled senki.

— Mi biztosít arról, hogy nem fogsz el?

— Adott szavamat még sohasem szegtem meg. Különbben is ott van a revolvered. Gyujtsd meg a villanyt Tom.

A szobában világosság lett. Tom elhúzta a függönyt, hogy ne lássanak be az ablakon. A sheriff tudta, hogy mindaddig fogoly, amíg ennek az embernek kezeügyében van a revolvere.

Jól megnézte a Véres Tomot. Meglepte, hogy milyen lágy, fiatalos vonásai vannak. Csak a tekintete és mozdulatai emlékeztettek ijesztően, egy kecses, hatalmas macskaszerű ragadozóra.

— És mi lesz a három gazemberrel, Lindsay-val és társaival? Az apám ártatlan volt, és ők gyilkosok.

— Bizonyítsd be és akkor felkötik őket, apádnak pedig visszaadják a becsületét.

— Hogy bizonyítsam be?

— Annyi fáradsággal, erővel és leleményességgel, amennyit gyilkosságokra használtál . . .

— Várjon! Én hét emberrel párbajoztam. Senki mást nem bántottam soha.

— Lehet. A többit nem is tudjuk rádbizonyítani. Amint látod a törvény igazságos. Annyi erővel, energiával és ügyességgel, amivel hét bűnöst megöltél, mind a tizet kötélre juttathattad volna.

Tom ezen elgondolkozott.

— Az apám azt mondta, hogy Fernandez tudja az igazságot.

— Kerested volna meg apád halála után Fernandezt, aki tisztázhatja Arthur Wheeler becsületét és rávallott volna az állítólagos gyilkosokra?

A néma léptek ismét fel és alá jártak.

— Sokban igaza van Gibson, — hirtelen megállt, — Tanassóba megyek.

— Rendben van. Bár lehet, hogy ez a Fernandez már régen meghalt. Én szívesen segítségedre leszek a nyomozásban, ha hozzám fordulsz.

— Elfogadom, — mondta Tom, — de mi biztosít arról, hogy Tanassóban nem fogat el?

Gibson egy írást vett elő, amelyen ez állt:

„Tom Wheeler ellen minden további eljárást, vizsgálatot és körözést felfüggesztek, amíg Tanassóban, vagy más, általa megjelölt helyen tartózkodik fegyvertelenül, a közrend ellen nem vét és kezét senkire fel nem emeli.

Joel Clifford
Nevada Állam
kormányzója“.

Tom átfutotta az írást és zsebre tette.

— Egyetlen kikötésem, hogy fivéremmel rendesen bánjanak . . .

— E felől nyugodt lehetsz. Ugy lesz itt mint a vendégem. És most . . .

. . . A sheriff meglepetten nézett az asztalára. Tom Wheeler mindkét revolverét letette eléje. Most csak fel kellene emelnie az egyiket és a sok gúny és megaláztatás, amit eltűrt ezért a fiúért . . .

Sötét lett. Enyhe légvonatot érzett, de sem a lépést, sem az ajtó nyílását nem hallotta, csak a furcsa szemek zöldes villanását látta távolodni egy másodperc töredékéig és tudta jól, hogy most már hiába van nála Véres Tom revolvere, mert a hosszú macskaléptekkel, ez a csodálatosan fürge test, pillanatok alatt úgy tűnik el, mint ha felszívódna a sötétben.

ÖTÖDIK FEJEZET.

A Nevada Szelleme.

1.

Jenkins másnap kis híján a nyakát törte, egy hosszú, hajlékony acélsövön, amely nemrégén még porszívásra szolgált. Az eset előzménye előző nap délutánján történt. Holborn délelőtt bemutatta a két szolgálélynak, hogy miképpen használják a porszívót. Egy áramelosztó segítségével a villanykörte foglalatá-

hoz kapcsolta a zsinórt és a legények legnagyobb álmélkodására szétszórta a szobában a hamut, kiöntötte a szemétkosár tartalmát, azután megcsavart egy gombot és a csodálatos kis masina percek alatt eltüntette a hamut, a port és a szemetet. Fél órán belül a két legény tökéletesen elsajátította Holborntól a porszívó használatát. Miután megígérték az ügynöknek, hogy reklámot csinálnak a gépnek, átmentek a szomszéd Farlanehoz, egy mogorva öreg gyümölcsstermesztőhöz. Ez ugyan nem volt kíváncsi a gépre, de mert a két legény arra hivatkozott, hogy a sheriff is vett ilyet éspedig kettőt, némi gyanakvással beleegyezett, hogy működésbe hozzák:

— Gibbson nem buta ember. Hát lássuk csak. Zenéljenek velem.

— Ez nem zene. Ez légseprű! Elvarázsolja a szemetet. Tessék csak megfigyelni.

Az egyik legény, a gazda legnagyobb megrökönyödésére kiöntötte és szétszórta a szobában a hamut, a másik a szemetet hintette el a padlón, sőt még az udvarról is behoztak vagy tíz marék port és gondosan elhintették, hogy mindenhová jusson. A szoba már inkább hasonlított istállóhoz, mint emberi lakhelyhez. Farlane növekvő nyugtalansággal figyelte a fejleményeket. Az egyik legény biztatóan intett feléje. Azután bekapcsolták az áramot és elindították a gépet. Egy serczenés hallatszott, azután csend . . .

A két legény kissé zavarbajött. Összenéztek. Farlane idegesen tapogatta a revolverét. Lassan bealkonyodott, de a gép csak nem akarta felszívni a szemetet. Sercent és nem mozdult.

— Az ördög bújt bele . . . — jegyezte meg az egyik legény elvörösödve. Szuszogtak, kinlódtak. Az öreg gyümölcsfarmer a szemétdomb közepéről, egyre gyilkosabb pillantásokat vetett rájuk. Végül is a két le-

gény, a gépekkel együtt, gyorsan eliszkolt. A szoba siralmasan nézett ki . . .

Farlane ingerülten ordította a szolgája után. A néger legény ijedten állt meg a küszöbön . . .

— Majd adok én nekik tréfálni! — dühöngött a farmer. — Nézd mit csináltak! Azonnal takaríts itt ki!

— Most nem lehet gazda. Megyek a szerelőért. Az egész házban kialudt a villany.

Farlane levegő után kapkodott . . .

Másnap, mikor Holborn megjelent a sheriffnél, csak Gibson jelenléte mentette meg attól, hogy a két legény elpáholja. Hiába magyarázott nekik valamit egyenáramról és váltóáramról, ők tisztában voltak vele, hogy valami yenki gazsággal állnak szemben.

Gibson egyedül maradt Holbornnal és a két cowboy minden dühét a porszívón töltötte ki. Így történt, hogy Jenkins, kis híjján a nyakát törte, az egyik kitépett acélkígyón.

— Hát ez mi a csoda? — kérdezte meglepetten a porszívóra mutatva.

— Mr. Gibson bedőlt itt egy csirkefogónak. Hozott valami szemétező gépet és a sheriff nyakára sózta. Mert itt Nevadában mindent lehet. Még csak megverni sem hagyta ezt az urat. Tiszta középkor ez Mr. Jenkins.

Jenkins azért jött be, hogy búcsútmondjon a hivatalának. A sheriff szobája felé tartott, de feltűnt neki, hogy odabenn halkan beszélnek. Hallgatózni kezdett.

— Most csak annyit mondok Önnek Mr. Holborn, — mondta a sheriff, — hogy arról amit tegnap nekem jelentett, senkinek se szóljon. Rajtam kívül maga az egyetlen ember az államban, aki személyesen ismeri a Véres Tomot.

— De hiszen inkább szét kellene küldeni a személyleírását és mindenkit felvilágosítani . . .

Jenkins az ajtóhoz tapadva, ámultan hallotta a meglepő fordulatot. Hohó! . . . Itt úgylátszik fontos dolgok történtek mialatt távol volt!

Nem jelentkezett a sheriffnél, ahogy tervezte. Elbújt egy kamrában, amit irattárnak használtak és várt . . . Tudta, hogy Gibson délelőtt elmegy a egyes kereskedőhöz, akinél verekedés közben súlyosan megsebesítettek egy bányászt. A sheriff csakugyan rövidesen elment és lezárta a szobáját. Erre várt Jenkins.

Egy alkalmas pillanatban, amint üres volt az udvar, az ablakon át bemászott, az irodába. Ilyesmire fényes nappal még egy olyan óvatos ember sem számított, mint amilyen Gibson volt.

A sheriff íróasztalán azután megtalálta a kormányzónak írt jelentést, amelyet főnöke csak délután akart beküldeni a fővárosba, miután még nem fejezte be. Jenkins nagy érdeklődéssel olvasta végig, azután visszatevette az írást a helyére és kimászott az ablakon.

2.

Az egykor ragyogó, tiszta Wheeler tanya, most inkább útszéli csárdára emlékeztetett. A közelben még látható volt, a hajdan nagyszámú személyzet, leégett blokkházának romja. Az úszkös szeméthalmot, nem takarította el senki. Személyzet már úgy sem kellett ide. A leromlott, csekélyszámú állatállomány elszórtan legélszett, a gazzal és dudvával benőtt sovány réteken.

Egy szál cowboy ögyelgett köröttük. Nem volt itt mit gondozni, nem volt mire vigyázni sivar, értéktelen, pusztulásnak indult kisbirtok lett, Nevada Állam legszébb mintagazdasága.

A ház három lakója mindössze két szobát használt, a többit belepte a por, a moly és a pokháló. A padló deszkája recceget és hajladozott, a lépcsők nyikorogtak.

Az egyik szobában meglehetősen elhanyagolt külsővel ültek együtt a letört tulajdonosok, Jenkins társaságában. Csak Lindsay ez a hatalmas elbizakodott ember fordított némi gondot a külsejére: Viszont két társán meglátszott az elmúlt évek minden megpróbáltatása hiábavaló küzdelme és amit gondosan titkoltak egymás előtt: halálfélelmük a Véres Tomtól, aki hét cimborájukat küldte a másvilágra. Arcukon, szemükön, bizonytalan idegesség ült. Borotvátlanok, rongyosak és piszkosak voltak.

— Ez nagyon érdekes, — mondta Lindsay — szóval a Véres Tom békét kötött Nevada állammal?

— Ahelyett, hogy elfognák és felkötnek! — kiáltotta dühösen Corner.

— Csak hidegvér uraim. Nevada állam megkegyelmezhet neki, de mi nem irtuk alá a megállapodást, — mondta Lindsay.

Egy pillanatra értelmetlenül néztek rá.

— Ha jól értettem a fivérét nem tartóztatják le és ő ezért kénytelen lesz fegyvertelenül járni. Tehát ha szembetalálkozunk vele, minden kockázat nélkül lepuffanthatjuk.

— Kitűnő! . . . Le kell puffantani a gazembert! — lelkesedtek nyomban Corner és Bronson.

— Ezenfelül nagyon ránkfér, hogy végre legyen tízezer dollárunk, amivel kezdhünk valamit.

Jenkins meghökkent.

— Hogy érti ezt?

— Magának jobban kellene tudni, mint nekem. A Véres Tom fejére tízezer dollár van kitűzve. Egyszerűen nem vesszük tudomásul azt, amit nem is mondtak meg senkinek, hogy Véres Tom ellen az eljárást felfüggesztették. Megkeressük ezt a kölyköt, kap egy pár darab ólmot, azután beszolgáltatjuk a hatóságoknak és kérjük a jutalmat.

— Nagyon jó gondolat, — helyeselte Corner, — hiszen sohasem láttuk még az arcát.

— Magunkkal visszük a porszívó ügynököt — mondta Lindsay. — Utközben Tanasso felé beérjük a Véres Tomot és ezt az ügynököt valahogy rábírnuk, hogy leleplezze előttünk. Elég, hogy megmutatja nekünk, a többi gyerekjáték, miután Veres Tomnak nincs fegyvere.

. . . . A szóbanforgó ügynöknek ezidőtájt a helybeli patikus preparált vattával igyekezett az orrvérzését elállítani. Az arc többi zúzódását már ellátta flas-trommal. Mr. Holborn abból az alkalomból szerezte sérüléseit, hogy a délelőtti órákban felkereste Mr. Farlanet, mint a helyiség legtekintélyesebb polgárát és megkérte, hogy bemutathassa a „Sátán“ gyártmányú porszívót. Hivatkozott arra is, hogy a sheriffnek kettő van belőle és udvariasan felajánlotta szolgálatait, minden vételkényszer nélkül.

Lehet, hogy a kapu előtt nem szórták fel homokkal a sikos követ, vagy lehet, hogy az ügynök, (mint ő állítja) megbotlott valamiben, annyi mindenesetre bizonyos, hogy Holborn meglehetősen nagyívű lendülettel hagyta el Farlane házát és csunyán orra esett. A gyógyszerész azonban ismét rendbe hozta az arcát és az ügynök aránylag vidáman távozott, miután megszokta, hogy jelentéktelen incidensek, ne hátráltassák működésében.

Valaki megszólította az uccán:

— Egy szóra, Mr. Holborn . . . Azt hiszem megismer?

— Hogyne! A vendéglőben, a szerencsétlenségnél volt szerencsénk. Ön a sheriff segédje, Mr. . . .

— Jenkins. Velem kell jönnie. Mr. Gibbson azt mondta önnek, ma délelőtt, hogy a Véres Tom ügyében senkivel se érintkezzék . . .

— Igen, — ment bele gyanultanul Holborn a csapdába. Részint tudta, hogy Jenkins a sheriff segédje, részint egy olyan beszélgetésből idézett, amiről Holborn szerint csak a sherifftől tudhatott. — Biztosíthatom, hogy én eddig is a legszigorúbban betartottam, az ígéretemet.

— Eziránt nem merült fel kétség. Azonban Mr. Gibbson egy szívességet szeretne Öntől kérni. Nekem figyelni kell, hogy Véres Tom valóban megtartja-e amit ígért. De én nem ismerem ezt a rablót személyesen. Ugy beszéltük meg Gibsonnal, hogy elviszem magát is Tanassoba. Ugyanis ott fog letelepedni a Véres Tom. Ha maga felismeri, majd megmutatja nekem és akkor én észrevétlenül figyelhetem ezt az embert, néhány barátommal. Cserébe Mr. Gibson elsőrangú ajánlásokkal látja el a porszívóit illetőleg Californiában éppen olyan eredménnyel dolgozhat majd, mint itt.

— Ettől még nem riadnék vissza, — mondta Holborn és óvatosan az arcához nyúlt, — de tudja a lovaglásban nem érzem magam elég erősnek. Életemben talán tizszer lovagoltam és állítólag nem vagyok rátermett erre a nemes sportra.

— Egy nyugati ügynöknek bele kell jönnie ilyesmibe.

— Igaza van.

— Örülök, hogy megértjük egymást. A férfi legyen edzett. A Nyugaton nem jó, ha valaki nagyon érzékeny a testére.

— Ezt tapasztaltam . . .

— Mi lelte az arcát?

— Megütöttem. Üzemi baleset. Nem vagyok még tisztába, hogy mi az egyenáram és váltóáram elvével.

— És megütötte? . . .

— Nem. Csak kidobott . . . Szóval rendben van. Ha lesz olyan kedves mérsékelt hevestermészetű papipát szerezni, akkor önnel tartok.

— Rám bízhatja . . .

. . . . Két óra múlva egymás mellett ügettek a dombok között és az ügynök úgy rázódott lovaglása közben a nyeregben, mint akinek hideglelése van.

Az északi országúton három lovassal találkoztak... Milyen csodálatos véletlen! Mr. Jenkinsnek régi ismerősei: bizonyos Lindsay, Bromson és Corner az farmerek. Miután a három ismerős is Tanassoba lovagolt, együtt folytatták az útjukat.

3.

Ahol a Sierra Nevada hosszú láncá az Arizona és Kalifornia határa között véget ér, elszórt yukka fakkal benőtt, szép füves, dombos tereppel búcsúzik el. Nevada állam a Kaliforniába igyekvő utastól. Nyugatfelé kezdődik a terméketlen Mohave sivatag, amely Délkalifornia és Mexikó között terült el. Halottá égett kaktuszcserejék, por, forróság és váratlanul alázuduló homoktölcsérek teszik félelmetessé a vidéket.

De még mielőtt a lovas nekivágna a pusztaságnak, Nevada határán egy szép, friss patak partján tarthat búcsútáborozást.

A pataknál egy férfi állt éppen és nyugodtan várt, amíg a lova, lassú, hosszú kortyokban nyelte a kristálytiszta vizet. Mikor az állat felemelte a fejét, hogy hátra-szússon szájában a zabla és fogai közül nagy cseppekben lehullott a víz, a lovas megveregette a nyakát. Azután néhány marok száraz füvel végigdörzsölte a paripa testét és anélkül, hogy megkötötte volna szabadon hagyta legelni. Az ilyen, keleti fajtájú csödör, errefelé ritkán fordul elő. Keskenyorrú, boltozatos homlokú, okosszemű állat volt, nem a szokásos széles mellkasú, túl izmos amerikai trapper. Inkább soványnak tűnt és keskeny, magas ágyéka, járásközben nem vált külön a lapocka izmaitól, hanem egyenletes szabályos vonalakkal húzódott szét. Az állaton minden dekányi hús, arányosan oszlott el. Karcusága dacára ezen a nemes finom ménen meglátszott, hogy különb teljesítményekre képes a leghatalmasabb, betört musztangnál és bármelyik magashátú, izmos nyugati lónál.

Maga a lovas sem emlékeztetett a nyugati emberre. Külsején nyomban látszott, hogy mexikói. Ruhája hasonlatos volt a cowboyokéhoz, de mégis mindenben más volt; rikító, csodálatosan tiszta, festői és előkelő. Színes himzéssel szegett szarvasbőr mellényt viselt, bőr csuklóvédőin arany színű gombok fénylettek, selyem inge felett, kötött spanyol kendőt csavart a nyakára és puha, világosszürke kalapja, a hosszú út dacára olyan töretlenül síma, és tiszta volt, mintha most hozta volna az üzletből. A lovas külsejének legrikítóbb jellegét, a bronzvörös színű, elválasztott haj adta meg. Izmos, magas alakja, széles válla, jókedvű, szemtelenül szép spanyolvágású arca, csak érdekesebben hatott a különös hajszínnel. Ezüstcsattos revolverövében, két gondosan tisztított, de a sok használatától fényesre kopott pisztoly látszott.

Hogy mexikói, azt elsősorban mégis a csontfejú korbácsa árulta el, amivel nadrágszárát csapkodta. Iga-

zi nyugati ember, sohasem üti meg a lovát, tehát ostort, vesszőt, korbácsot sem hord magával. Viszont a hevesvérű mexikói, akkor is veri az állatot, ha utánahal bánatában, ezért a csuklójára szíjjazott korbács, épp úgy hozzátartozik a lovagláshoz, mint a sarkantyú, vagy a nyereg.

A lovas csak akkor törődött magával, miután az állatot ellátta. Mindenekelőtt kihúzott a zsákjából egy kefét és gondosan letisztogatta a ruháját. Közben füttyüresztett. Azután konzervbabot főzött. Belevágott egy darab szalonnát és jókora szelet szárított húst, közben egy pillanatra sem szünetelt a füttyszó. A vöröshajú lovas olyan otthonosan érezte magát a szavanán, mintha a lakásában lenne.

— Bocsánat, — mondta valaki mögötte halkán.

A vörös úgy ugrott fel, a tűz mellől, mintha kígyó marta volna meg. Ebben a pillanatban már pisztolya is a kezében volt. Kissé csalódottan eresztette le a fegyvert. Lányosképű fiatalember állt mögötte, revolveröv nélkül.

Tetőtől talpig figyelmesen végignézte a jövevényt.

— Hogy került mögém?

— Idejöttem.

— Lopódkodott! Nem valami okos dolog. Könnyen golyót kaphat, mielőtt még kinyitja a száját. Errefelé senki se szereti, ha észrevétlenül a hátába kerül.

A fiú hűvös tekintete elkalandozott az ég felé, onnan a legelésző lóra, közben ezt mondta:

— Igen, azt hiszem ez lehetséges . . . Rosszul tetten.

A vöröshajú hátralépett. Ez az ürepscengésű, dalamos hang, kissé megdöbbenette.

— Még most sem értem, hogy lopódkozhatott mö-

gém. Eddig azt hittem, hogy a fülem és a szaglásom, a legóvatosabb indiánt is messziről jelzi.

A másik mentegetőzve vonta fel a vállát:

— Csendben jöttem.

— Honnan? . . .

— Balting Cityből.

— Mióta van úton?

— Egy napja.

— Ember! hülyének néz? Balting-Cityből egy nap alatt az ördög sem érhet ide!

A fiú füttyentett. Lassan egy ló poroszkált elő a bozótból.

Az az alacsony, kócos, hitványkülsőjű, indián fajta volt, amelyik a ponnyra és az öszvérre emlékeztet. Hozzá nem értő ember kevésre becsüli, de az igazi lovas első pillantásra látja, hogy az az állat mit ér. Okos, szívós és némelyiket a legszebb telivér lóért sem adná oda a gazdája. Hegyek között a lassú alattomos és csökönyös öszvér helyett valóságos áldás. Ez az állat azonban halálosan kimerültnek látszott. Mélyen lehorasztotta a fejét, hasán felül vastagon lepte be a por, szemhéjjai fáradtan hunyódtak és úgy bólogatott, alig harapva a friss fűvet, mint aki a legeléshez is fáradt. Hihető volt róla, hogy rendkívüli teljesítmény után van. De a lovasa nem úgy fest, mint aki húsz órát örületes vágatásban töltött el.

— Balting-City óta a nyeregben ül?

— Igen.

— Szóval nem is evett útközben?

— Nem.

— Jöjjön . . .

Leültek a tűz mellé. A mexikói odakinálta a főtételt. A fiú egyáltalán nem evett mohón. Ha valóban húsz órát étlen, szomjan, nyeregben töltött el, akkor bámulatos az önuralma.

— Hogy hívják?

— Patkins. Tom Patkins.

— Hol hagyta a revolverét?

— Nincs fegyverem. Szeptárius vagyok. Sohasem foghatok revolvért.

A vöröshajú ismét figyelmesen végigmérte, közben halkán füttyörszett. De nem szólt semmit. Kimosta a pataknál az edényt, azután vizet tett fel és jó sok kávé szórt bele.

— Az én nevem Fox Cullen. Az anyám mexikói volt, az apám jenki. Én azonban inkább mexikói vagyok. Mit gondol rólam? Miféle embernek tart?

— Azt hiszem rabló . . .

A mexikói arca elsötétedett:

— Ugy? . . . Miből veszi ezt a badarságot?

A fiatalember a tűzbe bámult, közben változatlanul színtelen hangon felelt:

— Szokatlanul rövidrehúzott kengyel van a lován, hogy gyorsan tudjon vágatni, egészen előre dőlve a paripa nyaka felett. Aki állandóan így meghúzza a kengyelt és pihenés közben sem nyergeli le a lovát, az minden pillanatban készen akar lenni arra, hogy nyeregbe vesse magát és elvágasson. Kinek kell ezen a békés és biztonságos vidéken minden pillanatban menekülésre készen állni? Csak a rablónak.

A mexikói füttyörszett, de közben mereven nézett a vendégére. Hirtelen elnevette magát.

— Eltalálta. Rabló vagyok. Ugyanahhoz a szektához tartozunk. Tessék? . . . vagy azt hiszi, hogy csak maga nem esett a fejére?

Tom változatlan nyugalommal kérdezte:

— Miért tart rablónak?

— Például: hajlandó vagyok elhinni, hogy szektá-

riusok nem hordanak revolvert, sem revolverövet. De, hogy a szekta tagjai a nadrágukon egy nem létező revolver tokjának a kopását hordják, ez valószínűtlen. A combján világosan látni az elszíntelenedett szöveten, hogy sokszor verődött oda az a börtök, amit most nem visel. Miért kell valakinek, ha nincs fegyvere, veszettül lovagolni húsz órán keresztül? Mert ki akar kerülni abból a körzetből, ahol az első ember, aki revolver nélkül látja, nyugodtan lelövi. Ki az, akit a vadnyugat erkölcsi törvényeinek ellenére, akkor is lelőhet bárki, ha nincs fegyver a kezében? Rabló, aki törvényen kívül áll.

— Uj nadrágot kell szereznem, — mondta nyugodtan Tom — csakugyan hibát követtem el.

— Hová készül?

— Kaliforniába.

— Van egy tartalék revolverem, ha akarja, magának adom. Errefelé igazán furcsa látvány valaki, fegyver nélkül.

— Köszönöm, nem veszek fegyvert magamhoz.

— Mit komédiázik?! Maga tetszik nekem, ha akarja együtt maradhatunk. Van három emberem odaát, a hegyek között és . . .

— Én munkát keresek.

— Mit ostobáskodik?! — kiáltotta dühösen a vörös, — azt hiszi, rendőr vagyok?! Nem hallotta még soha Gringo Fox nevét?

A fiú figyelmesen nézett rá. A név meglepte. Gringo Foxot egyik tengertől, a másikig ismerték az Egyesült Államokban. Amerikai apja miatt maradt rajta a „Gringo“ csúfnév. Legendáshírű rabló volt, akinek erejéről, ügyességéről és bátorságáról csodálatos történeteket meséltek.

— Nos?

— Nem mondhatok mást: munkát keresek, fegy-

vert nem veszek a kezembe és nem harcolok, senki ellen . . .

A mexikói ki akarta ugratni a nyulat a bokorból.

— És mit csinál, ha valaki gyávának nevezi, arculüti . . .

— Feljelentem.

Gringó Fox felkacagott.

— Szóval eltűrné mondjuk, hogy leköpjék? Ha megütné valaki, maga meg sem mozdulna?

— Meg sem mozdulnék.

A mexikói, hirtelen a fiú arcába csapott a korbáccsal. Hosszú, vörös csik maradt az ütés helyén és néhány sűrű vércsepp serkedt ki a bőr alól. Tomot most ütötték meg először életében. Csendesesen ülve maradt a helyén, ugyanazzal a viasszerű nyugalommal az arcvonásain. De a szeme, mintha két apró villanykörte gyulna ki, különös lázas, sárga fénnel kezdett ragyogni.

Furcsa, bágyadt mosollyal előhúzott egy cigarettát és nyelvehegyével megnyalta a szájaszélét.

Gringó Fox úgy érezte, mintha megremegne a levegő körülötte attól a néma, iszonyatos erőfeszítéstől, amivel ez az ember fegyelmezi magát.

Csak éppen a szemében felfénylő, önön vérétől felizgult ragadozó pillantása nem állott az akarat befolyása alatt.

Tom maga sem értette, hogy miért kiált fel ijedten a mexikói, miért lép hátra, miközben remegő hangon mondja:

— Menjen innen . . . azonnal hordja el magát! Érti?! . . . Ha még egy pillanatig itt ül, keresztül lövöm!

Idegesen előrántotta a revolverét. Ugy látszott, mintha ezzel a fegyvertelenül ülő emberrel szemben védekezne. De mi ellen?

Tom lassan a lovához ment lomha lábvetéssel nyeregbe emelte magát és megindult a Kalifornia felé húzódó dombok irányába.

Gringó Fox úgy érezte, maga sem tudta miért, hogy ezt az embert most le kellene lőniel.

4.

Tom csak nehezen jutott előre a sivatag felé egyre sivárabbá változó talajon, ahol a tövisbokrok élő drótsövényei kúsztak szerte, behálózva mindent. Nap-szálltáig elérte a sivatag határán alakult úgynevezett „Nagy Tábort.”

A Nagy Tábor amolyan karaván rendező-pálya-udvar-féle volt. Akik Kaliforniából jöttek, azok itt pihentek meg a sivatag után, akik Kaliforniába igyekeztek, itt tartottak alapos táborozást a nehéz út előtt.

Tom bement a vendéglőbe.

— Szeretnék valamit enni és néhány holmit vásárolni, — mondta a kocsmárosnak, aki egyben, mint vegyeskereskedő is rendelkezésére állt az utasoknak.

— Lesz minden, — bízatta Tomot.

— De kérem nekem nincs pénzem.

— Hát akkor, hogy akar vásárolni?

— Tanassóba igyekszem. Dolgozni fogok és majd megadom. Elküldöm magának postán.

A kocsmáros jót nevetett. Azután feltűnt neki a fiú arcán a korbács ütés, véraláfutásos nyoma és elkomolyodott.

— Menjen innen, amíg jókedvem van, mert megeshet, hogy errefelé is ellátják a baját.

Tom önkénytelenül a korbácsütéshez nyúlt.

— Mit akar ez az ember? — kérdezte egy horihorgas bányász a vendéglőst.

— Hitelt. Hogy majd megküldi. Megint sok gyanus alak kóvályog erre . . .

— Honnan jött és mit csinált eddig? — kérdezte a bányász.

— Csapdát állítottam a hegyekben.

— És hol kapta ezt a gyönyörű jelet az arcára mi? Jobb lesz ha elhordja magát.

Többen álltak körülöttük a söntés polc előtt. Valaki előre tolakodott.

— Ilyen alak volt az, aki tegnap a szekerem körül ólálkodott és reggelre eltűnt az egyik takaróm.

Valaki mellbetaszította.

— Mit keres erre? Mit sompolyog a kocsik körül? Tom nagyon sápadtan, de nyugodtan állt, miközben ide-oda lökdösték.

— En Tom Patkins vagyok. Ma érkeztem Nevadából.

— Hazudik! . . . Az arca sem áll jól . . . — kiabálták össze-vissza és valaki hátbavágta, hogy előrebottlott. Akinek nekisodorta a lökés, az melbetaszította és leverte a kalapját.

— Az ilyen csirkefogók teszik bizonytalanná a környéket!

Egyszerre tágult a kör és egy magas, ősz ember lépett előre.

— Mit csinált ez az ember?

Pillanatnyi csend támadt.

— Ellopta a takarómat! — mondta rövid habozás után a bányász és torkonragadta a fiút. Tom viaszszerű mosolyával, az újonnan érkezett, ősz ember felé fordult:

— Csak az történt uram, hogy sok felfegyverezett ember rátámadt valakire, aki nem védekezhet. — Miután a bányász önkénytelenül elengedte a torkát, kö-

riülnézett és valami bántóan tiszta csengésű udvarias hangon még hozzáfűzte: — Ezt Nyugaton, csak erre felé láttam eddig.

Az ősz ember végignézte, figyelmesen. A korbács-ütésen megakadt a tekintete.

— Hol kapta ezt az ütést?

— Egy gyáva ember az arcomba vágott. Két revolver volt nála.

— Miért ütötte meg.

— Mert kijelentettem, hogy nem hordok fegyvert és nem tudok védekezni, ha bántanak. — Körülnézett. Szinte sorra, minden emberen, végigfutott a tekintete.

— Ez úgy látszik a gyáva embereket felbízgatja.

A cowboy dühösen lépett előre a sértésre, de az ősz ember kinyújtotta a karját és megállította.

— Megállj! A fiúnál tényleg nincs fegyver. Mit követett el ez az ember?

— Azt mondtam a vendéglősnek, hogy nincs pénzem, adjon enni és néhány szükséges holmit, majd megküldöm az árát, ha lesz.

— Ez errefelé nem szokás. De viszont arra sem ok, hogy meglincseljenek valakit.

— De a takaróm . . . — jegyezte meg a bányász.

— Mikor lopták el a maga takaróját?

— Tegnap éjjel, amíg aludtam.

— Ha aludt, akkor honnan tudja, hogy ez a fiú lopta el? Ugyanúgy rám is foghatja, ha nem hátráltatja ebben az a körülmény, hogy nyomban lelőném mint egy veszett kutyát.

A nyugati ember hangulata nagyon változékony. Közben új vendégek jöttek és ezek már a fiú pártjára álltak, de akik még az imént hangoskodtak, azok is nevetve vették tudomásul, hogy a bányász, csak ál-mában látta a tolvajt.

— Miért nincs fegyvere? — kérdezte Tomot a pártfogója.

— Szektárius vagyok. Tiltja a hitem.

Többen vigyorogni kezdtek.

— Végeredményben ehhez senkinek semmi köze, — mondta az ősz. — Mindenki azt csinálja, amit akar, ha tisztességesen viselkedik. Menjen ki a szekértáborba, keresse Ingramm kocsiját, fogja ki a lovakat, itassa meg őket és ha elvégezte a munkát, akkor gondom lesz magára.

Tom szó nélkül kiment. Miután megittatta a lovakat, az ősz ember pénzt adott neki. A nyers, de alapjában véve jószívű nyugatiak, követték Ingramm példáját; munkát adtak a fiúnak. Vízet hordattak vele, fát vágattak és így hozzájutott egy kevés pénzhez.

Véres Tom dolgozott. Megalázó cselédmunkát, odavetett kenyérdarabokért. Ki sejthette volna, hogy ez a serdületlen külsejű, szófukar fiatalember, ezzel a formás, szokatlanul kis kézzel megfojtotta már a hegység szürke farkasát.

Az egyik asszonynak segített kitergetni a ruhát, azután himbálta a bölcsőt, amíg megfőtt az ebéd, hogy a gyerek ne sírjon, az anyja után.

Egy szakállas ember megszólította:

— Trauer a nevem. Nem volna kedve beállni hozzám?

— Milyen munkát kellene végezni?

— Vendéglős vagyok Ramsayba. Már régen keresek egy pincért, aki a gorombaságot nem veszi túlságosan a lelkére és nem kap mindjárt a revolveréhez, ha pofonüti egy részeg vendég.

Tom a földet nézte.

— Azt hiszem nem lennék alkalmas — mondta csendesén. — Már úgy értem, mint pincér . . . Mert különben . . .

Elhalgatott. Az asszony egy kávédarálót hozott és szó nélkül odaadta eléje.

Tom, lábával a bölcöt ringatta és közben darált...

5.

Azzal a karavánnal indult el Észak felé, a sivatagon át, amelyiknél az asszonynak segített a munkában. Öt férfi lovagolt a szekér mellett, ezek között ügetett Tom is. Este indultak, hogy a sivatagi út fárasztóbb részét, éjszaka tegyék meg.

Éjfél felé kiesett az egyik kerékagy. Megálltak és nagy idővesztéssel folytatták az utat. Ez a késedelem csak másnap érezte kellemetlen hatását, mert az iszonyúan forró, kiégett, szikes síkon hozták be a kését. A börtömlőkben elraktározott, állott víz, megővta őket a szomjanhalástól, de nem üdített fel senkit.

Délig a lovasok alig tartották magukat a lovon.

— Atkozott egy kölyök! — mondta az egyik lovas . . .

Tom ugyanis épp olyan közömbösen ült a nyeregben, mintha csak a legelőn sétáltatná a lovát. A fáradtság legkisebb jele sem látszott rajta, jóformán alig ivott és az arcát sem mosta állandóan. Csak ügetett, egyenletesen, néha elszívott egy cigarettát és üres pillantásával, a távoli ég alját nézte.

Igy ment velük alkonyatig. A többiek néhányszor megszedültek a nyeregben, nedves ruhát raktak a kalapjuk alá és olykor hörögve vettek levegőt.

Egyre sűrűbben pihentek meg, hogy ledőljenek a kocsi árnyékába. Tom ilyenkor sem pihent. Ledörzsölte és megitta a lovakat. Estére elérték azt a füves részt, ahol a Sacramentó völgye kezdődik. Innen már gyorsabb ütemben haladtak. A közeli víz tudata,

embert, állatot erősebbé tett. Éjfél után feltűnt a folyó és a holdfényben, mint ezüst csík feküdt végig a pré-rin.

A karaván Wickfieldbe készült. Ujabban elterjedt a hír, hogy Wickfield környékén gazdag aranyerekre bukkantak és ilyenkor mindég megindult egy kisebb népvándorlás. Tanassó néhány kilométerrel északabbra feküdt. A karaván egyik tagja már járt arra és felvilágosításokkal szolgált Tomnak.

— Mit akar csinálni Tanassóban?

— Munkát keresek. És szeretnék valaki után tudakozódni, — felelte Tom.

— Kicsoda az illető?

— Valamikor bányász volt.

— A régi világról, mikor még Shiwán hordái uralkodtak errefelé, megtudhat egyet-mást Tannasóban Gonzalesz ezredestől.

— Miféle ezredes?

— Fort Rower parancsnoka volt. Ez az erőd tartotta fenn akkoriban a rendet. Gonzalesz ezredes harcolt Shiwán ellen. Ő tisztította meg végül az arany vidéket a rablóktól.

Ez mindenestre értékes felvilágosítás. Az ezredes talán Fernandezről is tud valamit. Tudnia kell, hogy Shiwánnak fia is volt. Jobb nyom híjján először Gonzales ezredeshez fordulhat.

— Hol találom meg az ezredest Tanassóban?

— Nem kell soká keresnie. Jobban ismerik arrafelé, mint a köztársaság elnökét. Nagy tekintélye van a városban, de meg is érdemli. Aldott, jó ember. Ezt el kell ismerni. Pedig nem is amerikai. Bevándorolt spanyol, nemesi családból származik. Torreno de Gonzalesz gróf. Mégse használja a címét . . . Arra büszke, hogy ezredes. És azt mondom magának, hogy igaza van . . . Nincs az a rang és cím, ami különbül hangzana, mint ha Tannasóba azt mondja, hogy: „az ezredes.”

Közben elérték Wickfieldet. A lovakat alig lehetett visszatartani attól, hogy szekérrel együtt ne rohanjanak a folyóba. Itt még élénkebb volt a nyüzsgés, mint a Nagy Táborban. Ostor puffogás, ordítózás, szekérenyikorgás, zsvaj töltötte be az éjszakát és távolról, a holdfényben újabb, meg újabb közeledő szekérkaravánok látszottak, amint Wickfield felé bandukolnak.

Fél óra mulva Tom odalépett utitársaihoz, akik a vendéglőben leragadó szempillákkal ették a vacsorájukat.

— Jó éjszakát kívánok.

— Már vacsorázott?

— Igen. Sietek Tanassóba.

A bányászok rácsodálkoztak:

— Tovább akar lovagolni? Hiszen lefordul a nyeregéből.

A fiú udvarias mosollyal megrázta a fejét:

— Nem hiszem. Jó fél órát pihentem. Viszontlátásra.

Később látták, amint kócos kis indián lován elvágat.

6.

Ahol a Sacramentó kiszélesedik és ritkás erdőség köti össze völgyét a Sierra Nevadával, egy út elágazás vezet Tanassó felé.

Dél felől nagyobb karaván közeledett az elágazáshoz. Több kocsi és vagy húsz lovas igyekezett a folyómenti lankás útról, erre a keskenyebb, de kevésbé jó talajú elágazáshoz jutni.

A holdvilág lassan átsiklott a vízről a partfelé és fényhatárán túl már kirajzolódott a homályból, az óriási hegylánc néhány csúcsának gigantikus körvona-

la. Ahol a holdfény most áthaladt, a part mentén, egy sötét folt látszott, a földön. És mintha nem lenne mozdulatlan . . . ! Az alaktalan árnyék különös módon megrezdült néha . . .

— Hát az mi? — kérdezte az egyik lovas.

— Valami pocsolya lehet és visszaveri a holdfényt.

Az egyik előbbrelovagolt és ellenzót formált homloka elé a tenyeréből. Azután felkiáltott:

— Ott valami dög van! Keselyük telepedtek az útra.

— Nézzük meg!

A lovasok egy része nekirúgtatott. Közöttük Tom is, aki Wickfield után csatlakozott a karavánhoz. Mivel fegyvertelennek érezte magát, igyekezett társaságban utazni, hogy ne legyen minden jött-mentnek kiszolgáltatva.

Aki előre lovagolt, most elsütötte a puskáját, hogy elriassa a dögmadarakat. A keselyük lomha szárnyalással szétrebbentek, de továbbra is ott kóvályogtak körben, alacsonyan, megzavart lakomájuk színhelye felett.

— Halott ember, — mondta az egyik lovas.

— Valakinek eloltották a gyertyáját . . . állapította meg egy másik.

Leugráltak a lovakról. Azon a helyen ahonnan a dögmadarak felszálltak egy halott feküdt. Itt-ott már belehasított néhány kampós csőr, de az arcára még nem süppedt rá a halál megkövesedett kifejezése. Mindössze néhány órája feketett itt.

Kabátja baloldalán sötét volt látszott!

Lelőtték.

Az egyik lovas föléje hajolt, azután meglepetten nagyot kiáltott:

— Horner! Atkozott gazember! Utolérte a végzet! . . .

— Ismeri a halottat? — kérdezte Tom.

Többen is feleltek:

— Mindenki ismerte ezen a vidéken . . . Kegyetlen rabló volt! . . .

Közben az egyik letérdelt és kigombolta a Horner tetemén a kabátot.

Pontosan a bal mellkas közepén egy parányi piros lyuk látszott.

— A Nevada Szelleme . . . — mormolta az egyik lovas. Elfogódottan álltak. Tom előrejött, hogy megnézze, mi okozta a meglepetést. Ő is látta a mellkas baloldalán a kis vörös nyílást, és hallotta, ahogy ketten suttogják:

— Pontosan a szívébe . . . pontosan a szívébe . . .

— Nézzünk szét, — mondta Tom, — lehet, hogy aki lelőtte, az maga is megsebesült és itt fekszik valahol a közelben.

— Nyugodt lehet. Nem talál a közelben senkit és a legcsodálatosabb: lefogadhatja velem, hogy száz méternyi körzetben embernek, állatnak, nyomát sem látja.

— Nem hiszem. Ez az ember néhány óra előtt még élt, tehát éjszaka lötték le. És pedig pont szíven találták. Ilyen lövést éjszaka száz méternél nagyobb távolságról senki sem képes leadni . . .

— Maga sohasem hallott a Nevada Szelleméről? Ugyáltszik messziről jött, — jegyezte meg az egyik.

A szellemhistóriákat nem szerette, tehát elindult megkeresni a nyomát annak, aki ezt a lövést leadta. A halott fekvéséből megállapította körülbelül a golyó irányát.

Holdfény nélkül is jól látott az éjszakában. Fügén, hol kiegyenesedve, hol négykézláb, szinte szaglászva kutatta a terepet. Már százötven métert is meg-

tett. Éppen elhatározta, hogy visszafordul, mikor a harmattól felázott földön, patanyomokat vett észre!

Tovább keresett . . . Itt sokáig állt a ló. Mélyebben nyomódott be a patkója . . . Valami megcsillant a földön . . .

Üres töltényhüvely volt, amit egy fegyver ismétlődő szerkezete dobott ki. Felismerte a rövid, Mauzer gyártmányú karabély, tipikus töltényhüvelyét. Visszanézett abba az irányba, amerre a halott feküdt.

Több mint százötven méternyire lehetett innen. És pontosan szíven találta!

Csodálatos lövés!

Gyöngé surolást érzett a vállán. A kis kócos ló jött utána. Épp olyan csendesén járt, mint a gazdája és mindenhova követte Tomot.

Mire visszament, az utitársai már hozáláltak, hogy sírt ássanak a halott Hornernek, mert akármilyen nagy rabló volt, Istenes ember nem hagyja itt az út szélén feküdni, keselyük lakomájának.

Gyorsan befedték a sírt, néhány követ hengerítettek rá és folytatták az útjukat.

— Mit tudnak erről a szellemről? — kérdezte Tom a szomszédját.

— Semmit. A hatóságok szerint rabló. A bányászok azt mondiák, hogy jó szellem. És a bányászoknak igazuk van. Ha a Nevada Szelleme átsuhan az éjszakan és elsüti a puskáját, akkor egy útonálló a másvilágra megy. És ha találtak, a szellem áldozatai között olyant, aki nem volt útonálló, arról sem derült ki, hogy rendes ember lett volna. Az bizonyos, hogy kipusztította Mawlest, Todyt, Jeffet és még sok rettegett rablót, ma éjszaka pedig Hornerrel vészett.

— És még senki sem látta?

— De mennyire látták! Csak nem sokáig. A Ne-

vada Szelleme jön vágatva, mint a szélvész: egy dörrenés... valaki lebukik a lóról és a szellem máris elnyargalt. Meg sem áll, csak fél kézzel, kapásból odadurrant és úgy szíven találja, aki soron következik, mintha szeme volna a golyónak.

— Nem is élő ember az, — mondta egy másik. — A hangját még senki sem hallotta. Felbukkan, mikor szükség van rá, de csak egy lövésnyi másodpercre . . .

— Nem is sejtik, hogy ki lehet? — kérdezte Tom.

— Hm . . . Allítólag a környék, egy régen elhalt, híres rablójának a szelleme. Élt itt valamikor egy világhírű bandita, az öreg Shiwán . . .

Tom megrántotta a szívat, hogy a ló azon nyomban megállt.

A másik folytatta:

— Indián. Rojtos nadrágot, mokasint és főnöki tolldíszet hord. Hatalmas sasorra van, mint Shiwánnak, aki bandájával együtt, vagy tizenöt év előtt pusztult el a hegyekben. Öreg indiánok suttogják a legendát, hogy Shiwán szellemének most, minden gaztettéért egy rablót kell lelőni cserébe.

Tom már nem kérdezett semmit.

Tudta, hogy hol keresse Fernandez nyomát . . .

HATODIK FEJEZET.

A halott Shiwán kincse.

1.

Tanassóban Tom első útja az ezredeshez vezetett. A szép ranch, a Gonzalesz birtokon épült. Derült időben az ezredes végigtekinthetett ablakából a földein és a távolban legelésző nyájakon.

A ház előtti kertben, messziről hozatott, ritka virágfajták, kedves, repkénnyel futtatott lugas, barátságos látványa fogadta az érkezőt. Középtermetű, mosolygós arcú leány lépett ki éppen a kapun, mikor Tom megérkezett.

Levette a kalapját és félreállt. De a leány megszólította:

— Jó napot. Hozzánk készül?

— Az ezredes urat keresem.

— Tíz perce sincs, hogy kilovagolt. Vele személyesen akar valamit elintézni?

— Munkát keresek.

— Ebben az ügyben az intézőhöz is fordulhat. Apa nem szokott beleszólni abba, hogy Mr. Ingramm kit vegyen fel . . . Épp most jön ki a házból . . .

Tom az ősz embert pillantotta meg, aki a Nagy Tábor vendéglőjében védelmére kelt.

— Ez az idegen munkát keres, — mondta a leány, mikor az intéző odajött.

— Hohó! Nézd csak! . . . Hiszen régi ismerősöm. Remélem, több kellemetlensége nem volt útközben? — köszöntötte Ingramm a fiút.

— Nem.

A leány csodálkozott.

— Már találkozott . . . Mr. . . . Mr. . . .

— Patkins, — segítette ki Tom.

— Mr. Patkinssal?

— Kishijján meglincselték, öt nap előtt a Nagy Táborban — nevetett Ingramm. — Most vallja be őszintén barátom, hogy maga nem szektárius, hanem keletről érkezett tapasztalatlan fiú, aki nem sütött még el revolvert és megijed néhány ökölcsapástól . . .

A leány magasrahúzott szemöldökkel nézett a fiúra. Most látta csak, hogy Tomnál nincs semmiféle fegyver.

— Csakugyan nem tud fegyverrel bánni? — kérdezte.

— Ugy van, ahogy az intéző úr mondta, — felelte a fiatalember. — Nem hordok fegyvert és nem vereksem.

A leány csak most figyelt fel a dallamos és mégis hűvös csengésű hangra. Maga sem tudta, hogy miért; szorongás fogta el egy pillanatra.

— Végre is — mondta Ingramm, — nem született mindenki revolverhősnek. A kötekedő embert magam sem szeretem, de errefelé azért mégis csak férfiak keltenek. Remélem Patkins, hogy maga csak fiatal és tapasztalatlan, de nem gyáva . . .

— Tudok bánni az állatokkal — felelte mereven a fiú, — és szeretek dolgozni. Ha ez elegendő ahhoz, hogy alkalmazzon, szívesen állok be a legényei közzé Mr. Ingramm. De ha itt időnként verekedni és lövöldözni is kell, akkor inkább nem vállalok munkát.

A lány lassan lesütött szemmel elindult a város felé. Szégyelte magát Tom helyett, mert nem szerette a gyáva embereket.

— Felveszem, mert szükség van minden emberre, — döntött végül Ingramm. — Ilyenkor nehezen kapni munkaerőt. De hát a fiúk nem nagyon szeretik a félnék embert . . .

— Majd elkerülöm a kötekedőket. Békés természetem van.

— Hm . . . Ez nem is olyan dicsőség, mint ahogy esetleg hiszi . . .

2.

Az első két napon megbarátkozott a cowboyokkal. Csak annyit láttak, hogy udvarias, csendes ember, jól üli meg a lovat, ügyesen dobja a pányvát, kifogástala-

nul végzi mindazt, amit rábíznak. Hogy nincs revolvere az furcsa, de hát fiatal ember és senki sem jött a világra két Colt pisztollyal a kezében.

Egy unalmas, dologtalan fél órában Hyckes az öreg legény elővette a revolverét és rálőtt egy vén széles fára, amely vagy ötven méterre tőle magányosan állt a mezőn.

— Most eltaláltam a fa törzsét, — mondta Tomnak, — nem valami nagy művészet, de kezdetnek jó célpont. Ne, itt a pisztoly, próbáld meg te is odalőni a fára.

Tom a pisztolyra nézett, aztán Hyckesre.

— Nem akarok.

— Hát mikor akarod megtanulni, hogy mire való a revolver?!

— Soha.

— Az ördög hallott még ilyet! Életed végéig fegyvertelenül fogsz mászkálni, mint valami tacska? Ne félj semmit. Vedd a revolvert és lőjj oda.

— Mondtam már Mr. Hyckes, hogy nem akarok.

— Csak nem félsz a pisztolytól? — kérdezte ámulatlan az öreg.

— De igen, — mondta határozottan Tom. — Félek.

Félek!

A körülötte ácsorgó legények csodálkozva kapták fel a fejüket. Hyckes, olyan gyorsan tette el a revolverét, mint aki megégette a kezét. Az arcán minden vonás megdermedt.

— Az más, — vetette oda kurtán.

Ettől a naptól kezdve pokol lett a fiú élete. Célpontja volt a durva tréfáknak és rajta töltötte ki mérget az utolsó pásztorfiú is.

Alantas munkát végeztek vele és az asztalnál

utoljára jutott hozzá az étel. Hol a nyergét lazították meg annyira, hogy lovaglás közben váratlanul kikapcsolódjon a heveder, hol a lassóját bogozták össze és ha ennek következtében nem jól végezte el a rábízott munkát, akkor kiabáltak vele.

Ugy látszott azonban, hogy ezt a fiút semmi sem teszi élénkebbé, semmi sem fáj neki, semmi sem hozza ki a sodrából. Pedig voltaképpen nem így volt. Hogy mi játszódott le, a hegyek között, szabadon felnőtt, farkasölő, Véres Tom lelkében, azt senki sem tudta. Százszor is érezte, hogy keze megrándul a dereka felé, ahol a revolverét hordta valamikor.

Az ezredest, csak egy hét mulva látta, mikor a gazda kilovagolt a legények közzé. Ideális spanyol férfitípus volt Gonzales. A vállas, erős, őszülő katona, úgy ült a ménjén, annyi méltósággal és nyugalommal, kreol, nemesvonású arcán, mint valami conquistádor.

Az ezredes egy ideig nézte a munkát, azután magához intette Tomot.

— Te új ember vagy? — kérdezte a fiút.

— Uj vagyok, gazda.

— A legényeim Colonelnek szólítanak, vagy Senornak, — felelte nyájasan. — Azt hallottam rólad, hogy gyáva vagy.

— Gyáva vagyok Colonel és nem értek a fegyverhez.

Az ezredes kutatóan nézett az arcába. Fél szemét kissé összehúzta:

— Különös. Aki gyáva, az ritkán ismeri be . . . Ehhez a kijelentéshez itt bátorság kell . . . Mindegy. A fő, hogy jól végezd a dolgodat.

Már odábléptetett volna, ha Tom nem rúgott hirtelen eléje.

— Bocsánat Senor, megenged egy kérdést?

— Tessék.

— Ezredes úr parancsnok volt Fort Rowerben. Valaki azt mondta, hogy önnél érdeklődhetnék egy ember felől.

— Miféle ember felől?

— Egy bizonyos Fernandez nevű mesztict keresek.

Az ezredes meglepetten nézett rá.

— A rabló Shiwán fiát gondolod?

— Igen.

Gonzales elgondolkozott.

— Erről igazán nem mondhatok neked semmit. Mikor én az erődbe kerültem, Fernandez már nem volt ezen a vidéken. Csak hallomásból ismerem. De hiszen te sokkal fiatalabb vagy, semhogy valami ügyed lehessen Fernandezzel.

— Nekem nem volt vele dolgom. Más embernek az ügyéről van szó.

Az ezredes lova lépésben ment és Tom kísérte.

— Tanassóban és a környéken — mondta tünődve az ezredes sok mesztic él. Ha valamelyik csakugyan Shiwán fia, akkor sem lehet ezt ma már teljes bizonyossággal megállapítani.

Tom egy pillanatig habozott.

— Szerintem, — vágta ki végül határozottan, a Nevada Szelleme nem más, mint Fernandez!

— Hm . . . Nem is rossz feltevés, — mondta mosolyogva Gonzales — azonban én ezt a szellem-történetet dajkamesének tartom.

— Dajkamesékben nem fordulnak elő ilyen rézhüvelyek. Ezt egy 7.65-ös Mauzer ismétlőből lőtték ki, — felelte Tom és előhúzta zsebéből a hüvelyt. — Egy nagyon pontosan szíven lőtt embertől, százötven méter-

re találtam. Ilyen lövést én is dajkamesének tartanék, ha nem láttam volna az áldozatot.

— Ahoz képest, hogy mit sem értesz a fegyverekhez, egészen érdekes, amit mondasz, — szólt hűvösen az ezredes.

Tom a haja tövéig elpirult.

Elfeledkezett magáról és ostoba hibát követett el!

— Te megállapítottad egy halottember helyzetéből, hogy milyen irányból érte a lövés, megállapítottad egy rézhüvelyről, hogy 7.65-ös Nauzerből hullott ki. És közben itt megvetnek a társaid, mert nem értesz a fegyverhez. Mi okod van erre a komédiára?

Tom hallgatott.

— Nem akarlak faggatni. De figyelmeztetek, hogy ha valami titkolni valód van, úgy máskor légy óvatosabb.

Ezzel az ezredes elrugtatott mellőle.

3.

Hogy Tom megalázó helyzetét elviselte, azt első sorban Gibson levele okozta. Megállapodásuk szerint, miután beállt Gonzaleshez, írt a sheriffnek és ez nyomban válaszolt. Hangsúlyozta, hogy fivére, Dr. Patkins jól van . . .

Dick! Ez adott erőt Tomnak. A bátyja iránti szeretet.

Csakis Dickért viselte el, hogy mintegy véletlenül leöntsék ételmaradékkal és a kövér Johnson a lábára taposson, valahányszor elmegy mellette. Hyckes lehetőleg az istálló takarítását, beteg állatok kenegetését, vagy más piszkos munkát bízott rá.

Egy alkalommal ebéd után, miközben békésen do-

hányoztak, végigheverve a földön, Johnson seholsem találta az öngyújtóját.

— Ide tettem az imént, a takaróra!

Az öngyújtót néhány perccel előbb Tom ledobott bőrmellényének a zsebébe csúsztatták.

— Csak nem hiszed, hogy valaki eltette? — szólt közbe Leff.

— Hiszem, vagy nem hiszem, itt volt a takarón! — És rászólt Tomra, — te az előbb egyedül voltál itt! Nem tetted el?!

— Nem.

— Hazudsz!

A cowboyok felfigyeltek. Elhatározták, hogy ha a fiú megüti Johnstont nem bántják. Sőt. Akkor még nem is olyan reménytelen a feltevés, hogy valaha férfi váljék belőle.

— Téved Mr. Johnson. Én nem láttam az öngyújtóját, — mondta Tom.

Hyckes elfordította a fejét. Nem bírt látni ilyesmit. A többiek arca is elkedvtelenedett. Johnson felkapta a fiú mellényét a takaróról.

— Majd meglátom! — a következő pillanatban magasraemelt kezében ott volt az öngyújtó.

— Tolvaj vagy! Elloptad az öngyújtómat!

Johnson boldog lett volna, ha ez a fiú megüti. Nem is páholta volna el. Ehelyett azonban valami egészen meglepő dolog történt.

Tom nyugodt, nagy szemei, közömbösen pihentek meg az öngyújtón, azután nyugodtan ezt mondta:

— Bevallom. Én tettem zsebre.

Elképedve néztek rá. Johnsonnak tátva maradt a szája.

Ő maga tette a fiú zsebébe az öngyújtót.

Tom felállt és egész közel lépett hozzá.

— Akar megütni? — mondta szelíd udvariassággal. Még mosolygott is kissé. — Vagy szívesbben lép inkább a lábamra? Nyugodtan megteheti, miután nem ütöm vissza.

Johnson tűzvörös lett:

— Azt mondod gyáva vagyok?

— Igen. Azt mondom, hogy gyáva.

A kövér cowboy azzal az ütéssel, amely eddig még minden esetben leterítette az ellenfelét, hirtelen belecsapott a fiú arcába. Tom szemrebbenés nélkül állt egy helyben. A szája sarkából, keskeny vércsík futott le az állán.

Azután ugyanazon a csengő, hűvös hangon mondta:

— Megismétlem: maga gyáva.

Johnson kilendülő öklét ketten is elkapták és Hyckes dühösen kiáltott rá:

— Ezt nem szeretjük Johnson! Érted?! Ha még egyszer megütd a fiút, akkor különb ellenfelet is találsz majd itt . . . Te pedig takarodj!

Tom Wheeler elballagott. Nem haragudott ezekre az emberekre. Gibbsont szerette volna megölni és széttépni, Gibbsont, aki ezt a kötélnél ezerszer súlyosabb büntetést kitalálta: fegyver és ököl nélkül, gyáva ember módján élni itt nyugaton. Ahol jaj annak, aki nem támaszkodhat a fegyverére és az öklére!

4.

Gringó Fox átaludta a délutánt. Estére már elfejtette a furcsa fiút. Vidáman fütyürészett és kávéfőzött. Amíg a víz főlt, a lova mellé állt és szeretettel veregette meg az állat nyakát.

— Megyünk vissza az aranybogarak bolond föld-jére, Rodrigó. Jó?

A mexikói hirtelen felfigyelt. Gyorsan a tűzhöz lépett és a kávé a lángokra öntötte. Sötét lett. Azután a lóval együtt a sűrűbe húzódott.

— Csendesen Rodrigó... — súgta az állatnak — jönnek . . .

Néhány perc múlva nagyon távolról lódobogás hallatszott. Rodrigó először odadörzsölte homlokát a gazdájához, de mikor ez csitítóan megveregette, fel-emelt fejjel, tágult orrlyukkal, mozdulatlanul állt, mint egy szobor.

Oriástermetű lovas rúgdatott ki a tisztásra és dühösen kiáltott visszafelé:

— Hagyjátok fenébe. Ha nem tud lépésttartani, maradjon ott, ahol van! Torkig vagyok vele

Lindsay volt.

Leugrott a lováról. Ujabb két lovas érkezett most és nagyot fújva szálltak le. Corner volt az egyik és Bronson a másik.

— Jenkins visszalovagolt azért a hülyéért, — mondta Corner és száraz ágakat keresett, mert éhesek voltak és gyorsan akarták megfőzni a vacsorát.

— Meg vagyunk verve ezzel az emberrel, — dörögte Bronson, — de mégis azt mondom bánjunk óvatosan vele, mert nélküle nem ismerjük fel a Véres Tomot.

Tüzetraktak és hozzáláttak a főzéshez.

A vacsora már készen volt, mikor megérkezett Jenkins. És nyomában Holbern.

De milyen siralmas állapotban!

Száron vezette a lovát, biccegett, nyögött, a ruhája szakadt volt és tetőtől talpig poros.

— Ha folyton elmarad, otthagyjuk majd az úton és megeszik éjjel a vadállatok! — kiáltott rá Lindsay.

— Jaj . . . Uraim, lássák be, hogy nem születtem zsokénak. Nekem még bele kell jönni a lovaglásba . . .

— Üljön már le!

— Nem tudok . . . Az még csak hagyján, hogy olykor leestem a bestiáról . . . de a nyereg! . . . Hiába: meg kell szokni . . . Én eddig még csak Pullman kosiba utaztam és az nem töri fel az embert.

— Szóval állva akar enni, mint egy ló?

— Hm . . . a hasonlatai nem éppen hízelgők Mr. Lindsay, ezt meg kell mondanom.

Végül is letérdelt, azután nyögve végigfeküdt a fűvön és néhány falatot evett, majd mélyen elaludt. Hortyogása betöltötte a prérit.

— Nagy előnyt szerzett az a kölyök. Atkozott ötlet volt ezt az ügynököt elhozni.

— Nem értelek Lindsay — mondta Bronson, — végre is tudjuk, hogy Tanassoba ment és ott is marad.

— Ostoba vagy! A Véres Tomot sem lehet egy város közepén csak úgy lepuffantani, ha fegyvertelen.

— Majd csak alkalmunk lesz rá, hogy valami elhagyott helyen találkozzunk vele, — jegyezte meg Jenkins. — A fő, hogy az ügynök megmutassa nekünk. Nekem nem kell tudni azt, hogy a Véres Tomot feltételes kegyelembe részesítették, amíg nem hord fegyvert magánál. Tehát, mint volt rendőrtisztviselő, egyszerűen lelövöm, mert törvényen kívül áll.

Egyik, másik ásítózni kezdett. A fel-fellobbanó lángok alacsonyan pislákoltak, a rótszínű parázse felett.

— Csak azt szeretném tudni, hogy miért pont Tanassót választotta tartózkodási helyül ez a fiú? — kérdezte Corner.

— Nagyon egyszerű a megoldás, — mondta Jenkins. — Az apja ügyére akar világosságot deríteni. Arthur Wheeler aznap éjjel, mikor maguk rajtaütöt-

tek az északi országút felé lovagolt. Oda igyekezett, ahonnan segítséget remélt. Szerintem Tanassóba akart jutni. Kire számíthatott Tom Wheeler maguk ellen, mint mentőtanura?

Lindsay a homlokára ütött:

— Fernandez!

Ismét csend lett, majd Bronson mély hangja dörögött bele a sötétbe, amit alig zavart meg a hamvadó parázs rózsaszínű sugárzása:

— Ostobaság! Fernandezt rég elvitte az ördög.

— Tévednek!

Ijedten ugrottak fel valamennyien.

Egy idegen hang szólalt meg a közelükben. Négy revolver irányult Gringó Foxra, aki nyugodtan állt előttük és korbácsával ütögette a lábszárát.

— Csak tegyék el az ócskavasat, nekem elég lett volna az egyiket előhúzni és már nem élnének. Sohase üljenek ilyen közel a vízparthoz, mert akkor a patak csobogása miatt nem hallják meg a közeledő lépteiket. Ezt neked már tudni kellene Lindsay.

— Gringó Fox!

A meglepett csendet csak Holborn egyenletes hortyogása zavarta.

A vörös leült. Egy rőzseággal belepiszkált a parázsba és rádobott néhány fácskát, hogy a tűz ismét fellobogott.

— Éppen kávéfőzés közben zavartatok meg. Ha régi, nyugati emberek lennétek, meg kellett volna találnotok amott balra, a friss táborhelyemet, ahol leöntöttem a tüzet kávéval. De úgy járkáltok itt a rétségen, mint a süketek és a vakok. Elismerem, hogy engem is meglepett valaki, ugyanezen a helyen, de most hallom, hogy az a kölyök, a Véres Tom volt.

Ez az újabb bomba még meglepőbben hatott.

— A Véres Tom? . . .

— Ugy van. Itt ült vagy félórát . . .

Lindsay, valamikor Gringó Fox bandájához tartozott, mikor még a vörös rabló hordája, a mexikói forradalmárok nyomában a felgyújtott falvakat fosztogatta. Később, amikor Cortenjó ezredes kegyetlenül hozzálatott a rendcsináláshoz, a banda szétfutott és Lindsay átmenekült Kaliforniába.

— Találkoztál . . . a Véres Tommal?

— Együtt ebédeltem vele, — felelte egykedvűen. Azután füttyentett, mire kilépett a sűrűből Rodrigó és harapdálni kezdte a füvet.

— Hogy kerülsz ide? — kérdezte Lindsay Foxtól.

— Mexikóból térek vissza Kaliforniába. Emberekre van szükségem.

— Nincs bandád?

— Márcsak hárman vannak, tizenötből. — Mialatt vigyázott, hogy ne fusson ki a kávé, még hozzáfűzte; — a többit egyenként lőtte ki közülünk a Nevada Szelleme.

— Hallottam róla, — bólogatott Bronson, — csak az áldozatait találják meg, őt nem ismeri senki.

— Eddig én sem tudtam, hogy kicsoda, — mondta a Gringó. — De most már tudom.

— Mit tudsz?

— Hogy a Nevada Szelleme senki más, mint Fernandez.

5.

— Eleinte az volt a szándékom, hogy nem árulom el a jelenlétemet. De amit mondhatok az összefüggésbe áll az én ügyemmel. Hónapok óta csak egy dologgal foglalkozom, egy olyan „munkával“, amiért érdemes volt húsz évig rablóéletet élni. Mesebeli kincsről van

szó. Annyi aranyról, amennyi talán a legnagyobb new-yorki bank pincéjében sincs és nem kell érte mást tenni, mint megtalálni és elvinni.

— Az öreg Shiwán kincséről van szó, — mondta Bronson és legyintett, — ezt már ezren is keresték.

— És a legtöbb kincskereső eltűnt, — felelte Fox. — Egész karavánoknak nyomuk veszet. A Kereszt-Tetőre indultak, mert állítólag ott van az öreg Shiwán aranya. Én tizenöt emberemmel láttam hozzá a kutatáshoz, de egyszer innen, egyszer onnan dörrent el egy lövés, ha éjszaka valami vállalkozásba kezdtünk. Minden lövés egy emberemet vitt el. Míg végül mindössze három maradt, rajtam kívül.

— A Nevada Szelleme . . .

— Ugy van, — bólintott Fox dühtől eltorzuló arccal. — Tizenhat emberemet terítette le.

— És miért éppen téged kímélt meg?

— Mikor a negyedik embert lőtte ki, már tudtam, mi a védekezés ellene: nem szabad éjjel lóra ülni. Az egyetlen pont, ahonnan kiindulhatok, ha a Nevada Szellemét keresem. Még soha, senkit sem lőtt le nappal. Csak éjjel jár.

— Mint a szellemek . . .

— Vagy mint az olyan ember, aki csak éjjel játszhatja a szellemet, mert nappal tisztos polgár. Ezen a nyomon indultam el. Éjszaka lehetőleg nem jártam együtt a fiúkkal, mindég találtam egy kifogást. Közben vadásztam a Nevada Szellemére. Nekem éjjel kellett félni tőle ő nappal volt veszélyben. Ha lelőtt valahol egy rablót, odamentem a lőtt színhelyére, megkerestem a nyomát és követtem. Egyszer a sarkában voltam. A Kereszt-Tető meredekén kanyargó ösvényken, odáig követtem a nyomát, ahol ezer méter magasból az Alder-Spring, a Sarcamentó völgyébe zuhan. Valahol arra kell lenni az öreg Shiwán kincsének

is. Sokan tüntek el erre, de még a csontjukat sem találták meg. Itt van a titok valahol. Érzem! Az Alder-Springnél!

— Ezek szerint, — mondta Lindsay, — Tom Wheeler elvezet bennünket Fernandezhez és így a szellemhez is.

— Ugy van. Az természetes, hogy Fernandez azonos a Nevada Szellemével.

— Szó sincs róla! Nemcsak azt kell megtudnom, hogy ki a Nevada Szelleme és nem elég, ha tudom, hogy egy mesztic és álnéven él Tanassóban, hanem vagy azt kell bebizonyítanom, hogy Fernandez rablógyilkos volt, vagy be kell bizonyítanom, hogy ő a Nevada Szelleme!

— Na és? — kérdezte érdeklődve Jenkins. Gringó Fox egy szűrő pillantást vetett rá.

— Ha be tudom bizonyítani, — felelte mosolyogva — úgy minden fáradtság vagy veszély nélkül megszerzem az öreg Shiwán aranyát, amiből tisztességes osztalékot kaptok, ha segítségemre lesztek.

— Nem értem . . . — felelte Lindsay.

— Ha nem adja ide nekünk az aranyat, akkor felköttem. A legokosabb tehát, ha csatlakoztok hozzám.

Rövid habozás után Lindsay azt mondta:

— Én bízom benned és csatlakozni fogunk hozzád. A Véres Tomot azonban el kell intézni. Amíg azzal a kölyökkel nem végeztünk, addig nincs nyugalomunk.

— Ez számomra is fontos. Az egyetlen dolog, ami zavart okozhat, ha ez a fiú beleszól a játékba, hiszen ő is Fernandezt keresi. Megállapodunk abban, hogy ti most nem lovagoltok be a városba, hanem valahol Tanassó közelében táboroztok. Gondoskodni fogok arról, hogy a Véres Tommal is végezhessetek. Ti csak akkor jöttök be a városba, ha szükségem lesz rá, hogy felismerjétek Fernandezt.

— Nem is sejtöd, hogy ki lehet Fernandez? — kérdezte Lindsay.

— Most már tudom.

— Honnan?

— Töletek. Itt találtam ki a fa mögött, abból, amit beszéltetek. És most aludjunk. Ezt a hülyét vigye be Jenkins a városba, lehet, hogy ő rá is szükség lesz.

— De hát miből tudod . . .

— Abból, hogy Arthur Wheeler lovon akart elmenni hozzá Tanassóba. Jó éjszakát . . .

HETEDIK FEJEZET.

A Szellem nyomában.

1.

Az ezredes háza egyszerű volt és mégis bizonyos fokig szertartásosan előkelő. Kettesben ebédelt a leányával, de ebédhez éppúgy átöltöztek, mint valamikor az ösök, andaluziai kastélyukban. Az ezredes mindenkihez nyájas volt és jóindulatú, de bizalmaskodást, udvariatlanságot nem tűrt el. A spanyol nemesek gögjét sugározta magából, anélkül, hogy bárkit is lealacsonyított vagy megbántott volna.

Anna, a leánya már amerikai volt, nem szerette a ceremóniákat, de az apja kedvéért betartotta őket. Az étkezések pontos rendje, az átöltözködés és a méltóságteljes vendégfogadás, ha az állatorvos ott maradt este, komikusnak tűnt a leány előtt, mert nem sok ér-zékkel bírt a hagyományok tisztelete iránt, de azért engedelmesen lesietett gongütésre emeleti szobájából az ebédlőbe, ahol mindaddig állva maradt az asztalnál,

amíg Gonzales ezredes nem ült le. Sokszor, valóság- gal csiklandozta valami belülről, hogy nevéssen, mikor Miguel, az óriás néger, aranygombos libériában, fehér kesztyűben, körülhordta a tálakat.

Ebéd után az inas bejelentette az intézőt. Az ezredeshez még saját alkalmazottai sem jöhettek be, külön engedély nélkül.

— Kéretem Mr. Ingrammot.

Az intéző mélyen meghajolt az ajtóban. Sok év kellett hozzá, amíg ezek a nyugati emberek megtanul- ták a spanyol főuri szokásokat. Az intéző például tud- ta, hogy meg kell állnia az ajtóban és várni, amíg Gon- zales megszólítja.

— Jöjjön csak Mr. Ingramm. Már éppen hivatni akartam. Konyakot Miguel.

— Köszönöm Senor colonel, — mondta Ingramm, és miután a házigazda helyet mutatott. Leült.

— Valami nincs rendben a gazdaságban?

— Minden jól megy. Csak arra akarom kérni ezredes úr, hogy ezt az új fiút küldje el, vagy ossza be más munkára.

— Miért, mi a baj vele?

— Gyáva. És ezt a fiúk nem bírják. Ma egyenesen felszólítottak, hogy távolítsam el közülük Patkinst, különben itthagyják a munkát.

— Mi történt?

— A Glower vendéglőben ültek a legények teg- nap és bejött ez a Patkins kölyök cigarettát venni. Va- lamelyik szomszéd farmról, egy tejfölösszájú fráter, aki úgylátszik hallott már a mi csodabogarunkról, belé- kötött Patkinsba. Leöntötte whiskyvel, pofonütötte és kirugdalta a kocsmából. Ismerni kell azt, akiről szó van. Nagyszájú, hencegő, de nem valami erős, vagy bátor ember. És egy ilyen alak felpofozta Patkinst, a mi cow-

boyunkat, anélkül, hogy a fiú csak a kezét is felemelte volna. A legények nem akarják tovább tűrni a szégyent. Azt mondják, inkább nem dolgoznak itt, pedig tudják, hogy nincs rendesebb farm az Allamokban . . .

A leány most visszaemlékezett a fiúra, a különös, halványan izzó, szemre, a szabályos, ridegen szomorú arcra, amelyen olykor, nagy betegekre emlékeztető mosoly suhant át. Kedvetlenül döfködött egy kenyérgalacsint. Bántotta, hogy ez a nyilthomlokú ember gyáva.

— Jó. Majd intézkedem. Küldje ide azt a Patkinst,
— felelte elgondolkozva az ezredes.

— Magammal hoztam, kint vár a tornácon . . .
Miguel, küldd be a cowboyt, — szólt a négerhez.

Miguel kiment és nyomban utána Tom lépett be. Tisztán, rendesen volt öltözve, mint mindig, kalapját a kezében tartotta és kissé meghajolt, de távolról sem olyan mélyen, mint ahogy ezen a ranchon szokásban volt.

— Parancsol velem Señor.

— Ismét azt hallom, hogy gyáva voltál.

— Az voltam Colonel.

— A legényeim szégyenlik, hogy gyáva ember van közöttük. Nem akarnak veled dolgozni.

— Igazuk van Señor.

— Ül le, — mondta az ezredes.

A lány felkapta a fejét. Az ajtótól mindössze négy lépést tett, Tom és Anna döbbsenten vette észre, amittől Gibson, a sheriff is megijedt annakidején, hogy a fiú lépései nyomán, nem hallatszott semminesz!

— Miért mondod, hogy gyáva vagy? — kérdezte nyájisan Gonzales.

— Mert az vagyok, Señor. Azt hiszem, legokosabb, ha elbocsájt.

— Bíz rád, hogy mit teszek. Aki rendesen visel-

kedik, azt nem bocsájtom el. Minden tisztességes embernek meg kell élni, akkor is, ha valaki állítólag gyáva.

— Mr. Patkins jó lovas, kihordhatná az orvosságot és az élelmiszert az én környékbeli szegényeimnek. Miguel úgy sem győzi a lovaglást meg az inasmunkát együtt. Nem is beszélve arról, hogy sérült a lába.

A kétméteres négernek egy kóbor kutya harapott a lábába és még mindig sántikálva járt. Az inasi teendőkön kívül Miguel szokta Anna gyámolítottjainak elvinni a segélyt.

— Nem bánom, — bölintott az ezredes. — Ezentúl reggel bekiséred a senioritát a városba és Miguel helyett elviszed a szegényeknek való holmit. Rendben van?

— Ön rendelkezik velem Colonel, — felelte Tom.

Az ezredes felállt. Ezzel jelezte, hogy befejezte a kihallgatást. Ingram és Tom elmentek. A lány ismét ideges lett a nesztelen, hosszú, vontatott lépésektől. Nem értette! . . . Ez a vén deszkapadló, amely reggeltől estig bántóan nyikorog, meg sem reccsen Patkins lába alatt.

2.

Tanasso utolsó házától egy szép fasor választotta el Gonzales gróf ranchát. Rövid ösvény volt, mindössze párszáz méter, két oldalt, tarka vadvirágokkal dúsan benőtt rét fogta körül és az út végén látszott a templom, azzal a kis térséggel, ahol a vásárosok rakták ki áruikat.

A derűs, jószagú reggelben százféle madárhang töltötte be a mezőt. A lány elől ment és Tom, egy

lépés távolságról követte, karján a kosárral. Mikor egy dús cédrus eltakarta őket és a lány tudta, hogy a házból már nem látják, vidáman hátraszólt:

— Jöjjön nyugodtan mellettem Mr. Patkins. Én csak apus előtt szoktam betartani ezeket a szögletes szabályokat.

A fiú szolgálatkészen melléje lépett.

— Mondja Mr. Patkins, miért gyáva maga?

— Ilyennek születtem seniorita.

— Mondja nekem azt, hogy miss. Jobban szeretem. Tudja Mr. Patkins, én azt hiszem, hogy a gyávaság gyógyítható betegség. Próbáljon meg kissé erőtvenni magán, ha bajban van.

— Nem akarok bátor lenni, Miss Gonzales.

— Dehát miért? Ez igazán nem jó így . . .

— Nem hiszem, hogy Lincoln Ábrahám, vagy Franklin Benjámín megállták volna a helyüket egy kocsmái verekedésben. Mégis akármelyik van olyan kitűnő ember, mint a szeplős Johnson, vagy akár az öreg Hyckes, aki pedig alaposan oda tud sózni. Lehet Miss Gonzales, hogy Edison elszaladna egy pofon elől, azért mégsem sajnálatraméltó. A bátorság csak háborúban erény.

A lány egy ideig szótlanul nézett kísérőjére. Hm . . . Így még nem fogta fel eddig a bátorság kérdését. Az bizonyos, hogy nagyobb dolog volt az izzó lámpát feltalálni, mint betörni egy vadlovat.

Messziről már látszott a templom barátságos, fehér fala. Apja halálának szörnyű emléke óta talán most először érezte Tom, hogy lelkében felengedett a vaskapcsok szorítása.

— De magának nincs találmánya és nem is államelnök, csak gyáva. Ez nem jó dolog.

— Így születtem.

— Várjon . . . Szedjünk virágot. Mert virágot

is szoktam vinni a szegényeimnek . . . Apus ugyan is büszke arra, hogy Tanassoban nincs koldús, nincs nyomorult ember, mert mi mindenkin segítünk.

Jobbra-balra hajladozott és virágot szedett. Tom követte. Nézte a lányt, gyerekes nevetését, karcsú alakját és egyszerre úgy érezte, hogy nagyon-nagyon sötét az élete. De most még sötétebb lett, mint a börtöncella, ahol a betűző napfény csak arra jó, hogy megmutassa, milyen rideg és homályos a bezárt odu.

Anna kifáradt és egy nagy fa árnyékában egyszerűen leült a földreterített kendőjére.

— Ha akarja, üljön le maga is . . .

Tom melléje telepedett.

— Nagyon bántották a cowboyok?

— Csúfoltak. És igazuk volt. A gyáva embert megvetik a nyugati férfiak . . . És azt hiszem, a nők is.

Anna a virágokat nézte.

— Hát ne legyen gyáva . . . és különben sem lehet általában a nőkről beszélni . . . Az mindig attól függ . . .

Hallgattak és maguk sem tudták miért: zavarban voltak. Anna hirtelen felugrott.

— No, menjünk . . .

A városig alig szóltak egy-egy szót. Anna itt is, ott is bement valamelyik házba. Tom táskájából mindenütt előkerült valami, ami szükséges.

Gonzales valósággal az atyja volt ennek a városnak. Mikor a rablók elleni hadjárat megszűnt és az ezredes nyugdíjba vonult, Tanasso piszkos, elhanyagolt kis helyiség volt. Ma valósággal mintául szolgálhatna az egészséges, szép nyugati városnak. Anna volt az ezredes jótékony jobbkeze. Sorra lá-

fogatta a város szegényeit és ezek százszor, ezerszer is elmondták, hogy:

— Minden nap imádkozunk a Colonelért és a Senoritéért . . .

Nagy iskola volt ez a Véres Tomnak. Kosárral a karján, egy néger szolgál helyett, betegeket és szegényeket látogatni! Érhet-e ennél megalázóbb sors valakit, aki a hegyek szabad fia volt?

— Szomorúnak látszik, — mondta Anna, mikor visszafelé mentek. — Én mindennap ettől vagyok jókedvű. Hát nem szép látvány ez: boldog szegényeket látni?

— De szép.

Anna megállt. Éppen a nagy cédrushoz közeledtek, amely eltakarta a ranchot.

— Azt hiszem, — mondta Tom szemébe nézve, — maga még senkihez sem volt őszinte. Pedig hiába néz ilyen hidegen, hiába zárkózik el. Én tudom, hogy mi a baja: maga boldogtalan. De még lehet boldog ember is . . .

Tom most a lányra nézett. Lelke visszatért a Sierra Nevada havas csúcsairól:

— Igazán azt hiszi? . . .

Anna elpirult és nem felelt. A cédruson túl felbukkant a farm.

3.

Másnap reggel Tom megint csak ott állt karján a nagy bőrtáskával. Az idő borúsabb volt. Lomha fekete fellegek futottak az ég kék alapján, árnyékuk ott úszott a mezőn és a madarak nyugtalanul, alacsonyan keringtek.

Az ezredes már kilovagolt, Anna épp most reggelizett és jött ki a házból.

— Jó reggelt, Mr. Lincoln! — köszöntötte vidáman a fiút. Kissé tettetett vidámság volt, mert rosszul aludt az éjjel. Szokatlanul sokat kellett foglalkoznia furcsa kísérőjével, aki olyan messzire tud nézni, miközben beszél.

— Jó reggelt senorita Gonzales.

A lány lelépett a verandáról és elindult. Most a házfal mentén ment a fiú felé. Jobbra a lépcső vas-korlátja zárta el az útját, mögötte a lépcső karfája és a ház közötti beszögellés volt. Ebben a pillanatban irtózatossá ordítás hallatszott.

Az óriás Miguel ugrott ki a konyhából, eltorzult arccal, vérbenforgó szemekkel, habzó szájjal, kezében baltával. A szakácsnőt lerázta magáról, egyetlen vállrándítással. Az istállófiú, aki szintén belekapaszkodott, tört vállal zuhant a földre. Csak véletlen, hogy eltévesztette fejét a balta és vállon találta. Most rohant egyenesen Anna felé!

Az óriás Miguel megveszett!

Senkisésem gondolta, hogy a jelentéktelen kutya-harapás ilyen következményekkel járjon. Mikor Anna felnézett a sikító, hörgő ordításra, már késő volt ahhoz, hogy meneküljön. Szembérohant rá a veszett néger, a baltával. A korlát és a ház elzárták a menekülés útját. Zsibbadtan lapult a falhoz, ahogy szinte zuhanva jött feléje, mint a biztos, szörnyű pusztulás: az óriás Miguel.

Csak Tom, a gyáva cowboy állt jobbra tőle, vagy öt lépésnyire. De most . . . mintha úszna a levegőben, könnyedén átsuhant a lány előtt, egyetlen nagyívű ugrással és elnyúlt testtel, mint valami leopárd. A magasra emelt baltát tartó, óriási fekete kéz csuklóját ragadta meg és valószínűtlenül köny-

nyed mozdulattal megcsavarta. A néger átrepült a kiforduló karral ellenkező irányba, de a fejével visszahajolt hörögve, hogy harapjon. Tomon a legkisebb erőfeszítés sem látszott. Minden mozdulata könnyed, gyors volt és egyszerű. Szabadonmaradt ökle egész kis lendülettel csapott a néger állára, de mégis irtózatossá lehetett ez az ütés, mert Anna csontok reccsenését hallotta. Azután mintha óriási fel-fújt gummi lenne, nem is látszott, hogy miképpen: egy csavarintással a levegőberöppent Miguel és a ház megremegett, ahogy a lépcső korlátjára zuhant. De még egyszer feltápáskodott és mint valami faltörő kő vetette magát fejjel előre, Tomra. Egy tizedmásodpercre megmozdult a fiú lába és a néger ettől a gyors rugástól ismét a falnak vágódott, azután elájult.

Tom Annára nézett. Nem lihegett, a nyakkenője sem mozdult el a helyéről, valami olyan mesebeli egyszerűséggel tette harcképtelenné a veszett óriást, mint, aki egy madzagot kötött meg és most eldobja. Egészen a lány elé lépett:

— Rosszul van senorita Gonzales?

— Neeem . . . — felelte a lány és megint csak félve lapult a falhoz, mint az imént.

— Hallgasson ide kérem. Senkinek sem szabad megtudni, hogy én itt elbántam ezzel a szerencsétlen Miguellel. Érti? Csak akkor maradhatok itt, csak akkor élhetek nyugodtan, ha gyávának tartanak.

— Igen . . . — mondta a lány csodálkozva Patkins határozott hangján és a saját engedelmeségén.

— Nem mondja el senkinek, ami történt.

— Nem mondom el . . . — suttogta.

— Miguel felrohan a lépcsőn, megbotlott, átcsett a korláton és lezuhant.

— Lezuhant . . . — ismételte szinte alázatosan, mert érezte, hogy engedelmeskednie kell.

Tom könnyedén felemelte a négert, a lépcső aljára fektette, mintha legurult volna és megkötözte szorosán kezét lábát.

Közben a magáhoztért szakácsnő rohant a cowboyokért és most nagy lármával siettek a házhoz.

A szerencsétlen négert azonnal kocsira tették és a városba szállították. Anna a tornácról nézte az izgatottan cigarettázó, beszélgető cowboyokat.

— Szerencse, hogy lezuhant a lépcsőn, — mondta Hyckes. — Irtózatos ereje volt szegénynek. Nyolcan is csak nehezen tudtuk volna megfékezni.

— Még jó, — mondta vigyorogva a szeplős Johnson, — hogy ez a cowboykisasszony elég bátor volt ahhoz és megkötözte, miután elájult.

A „cowboykisasszony“ szóra jót röhögtek. Tom szelíden mosolygott.

— Adj egy kis tüzet, — mondta Johnson, és mint aki rá akar gyújtani Tom cigarettájának a parazsánál, eléjélepett, de úgy, hogy csizmájával és egész testével ránehezedett a fiú jobblábára. Jó sokáig szípákolt a cigarettával, mintha nem akarna meggyulladni és vigyorgott. A leány ezt jól látta. És most már azt is tudta, hogy ha Tom meglendítené kissé a kezét, ez az ember még nagyobbat bukna, mint a százhusz kilós néger. Vadul dobogott a szíve . . .

— Köszönöm . . . — vigyorgott Johnson.

— Kérem, — felelte különös mosolyával Tom.

A cowboyok nevettek, a szeplős kirántotta egy újjal Tom nyakkendőjét, ugyanezzel az újjal felütöt-

te az orrát és a fiú kalapját előrehúzta az arcába, majd nevetve elmentek valamennyien.

Tom hidegvérrel visszatette a nyakkendőjét. Azután a kalapját végigsimította a kabátujjával és újra feltette.

— Mehetünk Miss Gonzales, — szólt fel gyerekesen tiszta, udvarias hangon a tornácra. És Anna megdermedt, úgy, ahogy egyszer Gringó Fox ott a palak partján.

. . . Tom mosolygott, mint valami viaszfigura és két tágranyitott szeme lázas, sárgás fényben foszforeszkált.

4.

Szótlanul mentek egymás mellett végig a fason. A lány lehajtott fejjel a földet nézte. A fiú szokása szerint a távoli ég alját. Tomot ismét szorították a vaskapcsok. Johnson szeplős arca befedte azt a kis tavaszi olvadást, ami már lassan felengedett benne, mert hiszen fiatal volt akkor is, ha tizennégyéves kora óta csak revolverrel játszott és odafent a Sierra Nevada rideg csúcsán, a vadászatra induló leopárdot követte nyomon, mialatt a vele egykorúak meleg gyerekszobában ültek és tanultak.

Egy ilyen szobára ő is emlékezett. Nem arra ott Balting Cityben, hanem arra a másikra, ahonnan elindult a dráma. Homályos volt ez a kép . . . Egy másik gyerekkel volt együtt. A szoba bútorzatából nem sokat őrzött meg. Látott egy gömbölyű faállványt, amelyen Grant tábormok mellszobra állt, fehér gipszből és a szobor orra le volt törve. Azután látott egy alacsony fiókos szekrényt, faragott ci-

rádákkal és fiókos szekrény márványlapján néha vágyva nézett egy-egy almát, mert nem ért fel odáig.

— Maga miért . . . miért csinálja ezt? — kérdezte a leány.

— Muszáj.

— Nem igaz . . . Ez valami sötét . . . ez valami félelmetes dolog. Ki maga?

Tom megállt és a lányra nézett csodálkozva.

— Miért érdekli ennyire?

— Nekem tudni kell . . . — felelte, a földet nézve és nagyon elpirult.

— Senorita . . .

— Szóljon a keresztnevemen!

— Anna . . . — maga sem tudta miért, a vaskapcsok szorítása engedett, ahogy kimondta a leány keresztnévét.

— Nem érzi, hogy jól tenné, ha őszintén beszélne valakivel? — mondta kedvesen, biztatóan a leány.

— Bűnt követett el?

— Igen . . .

— Nincs bűn, amit ne lehetne jóvátenni.

— De van. Van, amit nem lehet jóvátenni és nem lehet elfelejteni.

— Mi az?

— Megölték az apámat.

A lány hallgatott. Maga sem tudta, miért rendül meg annyira ettől.

— Most ne kérdezzen többet. Megölték az apámat. Az életemet a bosszúállásnak szenteltem. Nem tartozom senkihez és sehova. Nem értheti ezt meg.

A lány megállt és egész közelment hozzá, úgy nézett fel rá:

— Nem hiszi, hogy van valami, amiért érdemes lenne másképpen folytatni . . .

Tom hallgatott. Először történt meg vele, hogy nem állta valakinek a tekintetét.

— Nem kérdezem, hogy mi a története, — kezdte újra Anna. — Csak egyet kérdezek: Nincs semmi, amiért lemondana a bosszúállásról?

Tom nem felelt.

— Értem . . . — szólt lehorgasztott fejjel a lány.

— Nem érti. Csak akkor érthetné, ha megölték volna az apját és ismerné a gyilkost. Tudna nyugodtan élni ezzel a tudattal . . . Ehl . . . Most már úgylis mindegy . . .

— Nem tudom milyen érzés az, ha valakinek megölték az apját. Én csak azt tudom, hogy van érzés, ami különb a bosszúnál . . . De ez az érzés vérszomjas vadembereknél sohasem kerekedhet felül.. Mehetünk Mr. Patkins . . .

Ahogy befordultak a templom előtti térre. Tom egy másodpercig megállt. A vendégfogadóba egy ember ment be kissé bicegve.

Holborn!

Az ügynök nem vette észre a fiút és belépett a helyiségbe. Anna nyugodtan ment az útján, és Tom máris követte a hatalmas táskával. Meglepetése csak egy mozdulatnyi visszahökölésben fejeződött ki. Mindenesetre szerencséje volt, hogy a porszívóügynök nem vette észre.

De azt már nem tudta, hogy valaki mégis észre vette.

A vendégfogadó emeleti ablakában egy ember nézett le a térre és látta Annát, nyomában a fiúval. Addig nézett utánuk, amíg befordultak a sarkon.

A Gringó Fox volt!

A rabló nyugodtan lakhatott bent a városban. Még igen kevesen látták szemtől-szembe olyanok, akik azután életben is maradtak.

De ha akad is valaki, aki látta már Gringo Foxot, az sem ismerte volna fel. A banditának ugyanis szénfekete haja és ugyanolyan színű szemöldöke volt. Tizennyolcéves korában tette fel először a szép vörös parókát, akkor sajátította el egy színésztől, hogy mint kell a szemöldökét színpadi festékekkel vörösre festeni. Így azután, ha letette a parókát és leestette a szemét az egész arckifejezését átváltoztatta a fekete haj és szemöldök.

Mikor Tom és a leány eltűntek a szeme elől, halkán füttyűrészt egy darabig, azután megfordult. Fiatal, véznakülsőjű suhanc ült az ágyán.

— Láttam. — mondta Fox.

— Kit?

— A Véres Tomot.

A suhanc felugrott.

— Hol van? Miért állsz még mindig itt?

— Nyugalom Narrow, — intette le higgadtan a cinkosát, aki, megtévesztő soványsága dacára, Amerika bármelyik államában két-háromezer dollárt ért élve vagy halva. Az igazi nevét nem tudták, mert mindenfelé, csak a gúnynevét ismerték: „a keskeny”. The narrow.

— Atkozott legyenek, ha megértlek Gringo! Ez a vadmacska majd beleszól a játékba . . .

— Az agymunkát csak bízd rám. Véres Tomot rövidesen elintézzük. Várj itt meg . . .

Lement az ivóba. Szembetalálkozott az ügynökkel, akit közben ő is megismert, mert Lindsayékkel együtt lovagolt Great Dephtig. Lindsayék ottmaradtak Great Dephtben és az ügynök továbbjött Fox-al.

— Mi ujság Mr. Holborn? Nem ülne le egy pohár sörré?

— Megihatjuk azt állva is, — mondta az ügynök elborult arccal.

Ha hellyel kínálták meg, nyomban szomorú lett. Naphosszat állt. Ez a fáradhatatlansága szoros összefüggésben állt a nyeregben eltöltött órákkal. Hiába, bele kell jönni a lovaglásba . . . El is köszönt Foxtól és felment a szobájába. A mexikói sört rendelt, azután szóba ereszkedett a vendéglőssel.

— Szép város. Nem is hittem volna, hogy erre Kalifornia belsejében ilyen tiszta, modern helység akadjon.

— Ezt sokan mondják senor, — mondta a vendéglős öntelten. A vendég öltözködési módja kétségtelenné tette előtte, hogy egy mexikói senorral áll szemben. — És állandóan fejlődünk. Jó kezekben van a város vezetése.

— Hallottam róla, — felelte Fox. — Az ezredes kitűnő ember.

— No meg a leánya . . . Valóságos angyal. Szinte naponta sorrajárja a szegényeket és adományokat osztogat meg orvosságot.

— Nem őt láttam az előbb az ablakból? Egy legény kísérte, hatalmas bőrtáskával.

— Az volt! A néger, aki azelőtt vitte a táskáját, meghülyült egy kutyaharapástól.

Gringo Fox fizetett és ment.

. . . Egy óra múlva Anna Gonzales egyedül jött visszafelé. A templom előtt valaki megszólította.

— Bocsánat Seniorita . . . Dr. Joadez vagyok.

Az ismeretlen mélyen meghajolt és megemelte a kalapját.

— Mit kíván uram?

— Ne tartson tolakodónak Seniorita. Hallottam, hogy védőangyala és gyámolítója a város szegényeinek. Mint mexikói spanyol büszke vagyok arra, hogy kitűnő atyjának honfitársa lehetek. Engedje meg, hogy adományaihoz hozzájáruljak valamicskével.

Az előkelő megjelenésű, kitűnő modorú úr mellett egy fiúcska hatalmas csomagot fogott. Anna bárátságosan mosolygott.

— Köszönöm Senior. Mi is győzzük a szegényeket adománnyal, de azért semmi sem vész kárba.

— Most látom csak Seniorita, hogy nincs itt a kísérője, aki a csomagot vihetné.

— Sürgősen ellovagolt Norwichba, egy halász megbetegedett és orvosságot küldtem neki.

— Oh Dios! Hisz Norwich legalább tíz óra lovon!

— Téved Senior. Norwich öt óránnyira sincs innen, a Sacramentó halott ágánál. Azt hiszem legheylesőbb lesz, ha a csomagot a fiú leteszi a vendéglőben, majd beküldök érte. Örülök, hogy megismerem Senior, egy jólelkű embert. — Kedvesen biccenett és míg a mexikói mély meghajlással kalapot emelt, a leány elment . . .

. . . Gringó Fox felsietett a szobájába, ahol Narrow csizmástól feküdt az ágyán és cigarettázott.

— Ugorj nyeregbe! — kiáltotta a mexikói, — nyargalj, ahogy tudsz, Greath Depht-be és mond meg Lindsaynak, hogy a Véres Tom ma este egy kis indián lovon, kockás ingben, sárga nyakvédővel útban lesz Norwichból, visszafelé Tanassóba. Norwich, a Sacramentó halott ágánál van, öt óránnyira Tanassótól . . .

5.

Tom kijött a beteg erdésztől. A halászfalu néhány rongyos házikójának lakói, hálásan búcsúztak tőle. Kócos, kis indián lovát megabrakoltatták és ragyogóra csutakolva odavezették a „jó seniorita“ küldöncéhez.

Tom lassú ügetéssel lovagolt a folyó parton.

Ezt a hosszabb utat választotta a víz mellett, ahol mindenfelé aranymosók dolgoztak. Miután nem volt fegyvere, ha csak lehetett, forgalmas helyeken járt éjjel, hogy ellensúlyozza védtelenségét.

— A törvény nevében!

Egy lovas állt mellette.

— Harold Jenkins vagyok, helyettes sheriff. Feljelentették magát, hogy azonos a Véres Tom nevű rablóval. Kövessen Sacramentóba.

Néhány aranymosó közelebb jött. Tom végignézte a lovast és egy oldalpillantást vetett a közeledőkre. Itt most könnyen meglincselhetik a kormányzó igazolása dacára, ha kiderül, hogy ő a Véres Tom.

— Követem, -- mondta gyorsan. És elindult. Jenkins mellette lovagolt. Két revolver volt az övében. Jobban szerette volna, ha Tom megpróbál elnyargalni és leterítheti egy golyóval, de így is jó. Nincs az a félelmetes bandita, aki lefegyverezve ne lenne ártalmatlan, két töltött revolver közelében. Még jobb így.

A Sacramentó felől át kellett vágni a Nevada hegység lábánál elterülő hatalmas rétségen.

— Lovagoljon közvetlen mellett, — parancsolta Jenkins. Tom melléje rúgta a lovával.

— Ugy emlékszem, hogy Ön Gibbson helyette-

se volt. Miért visz Sacramentóba, Balting City helyett?

— Athelyeztek . .

A két ló olykor egymáshoz farolt, úgy, hogy az alacsonyabban ülő Tom, szinte kifordult a nyeregből.

— Igazolni tudom, hogy a kormányzó felfüggesztette ellenem az eljárást.

— Sacramentóban, a kapitányságon ez módjában lesz.

A hold olykor pillanatokra eltűnt és újból előbújt a felhők mögül. A kis kócos ló hirtelen nyugtalanul megrázta a fejét és harapni kezdte a zabláját. Tom megfordult és összehúzott szemmel meredt bele az éjszakába. Jenkins is megfordult, de nem látott semmit. Tudta jól, hogy Lindsay Corner és Bronson, megerősítve Gringó Fox három banditájával, a nyomukban van. De amit az ő szeme nem látott, azt úgy látszik Véres Tom mégis kivehette valahogy a sötétben.

— Vágtassunk inkább uram, mert lovasok jönnek utánunk.

— Nincs mitől tartani, — felelte Jenkins. — Errefelé sok lovas jár éjjel.

Tom ismét megfordult. Most már Jenkins is látta, hogy nyargaló alakok közelednek és lódobogás hallatszott.

— Vágtassunk uram.

— Sőt. Bevárjuk a lovasokat, — mondta a helyettes sheriff.

— Sajnálom. Én elvágatok.

Jenkins kirántotta a revolverét és belelőtt egyenesen Tom arca közepébe.

A fegyver egyet ketyent és nem sült el.

— Ne vegye rossznéven, — mondta Tom, — de útközben kivettem a revolverét. Okosabbnak láttam, ha magamhoz veszem a töltényeket, és úgy teszem újra vissza a fegyvereit, good night . . .

Jenkins a töltényeihez nyúlt. Tom térdével oldalbarúgta ellenfele ménjét, amitől az felágaskodott, azután nekieresztette az indián ló szárát és mint a nyíl iramodott el a síkon. Már közről hallatszott az üldöző lovak dobogása. Jenkins villámgyorsan töltötte meg újra a revolvereit, megsarkantyúzta a lovat és Lindsayékát be sem várva nyargalt a menekülő után. Két lövése ott sivített el Tom füle mellett. Jenkins lova jobb volt, mint a társaié, mert vagy ötven méterrel előttük nyargalt. Több lövés dördült a menekülő után. Ha kibukkant a hold nyomában célbavették. Narrow Smith és Long: Gringó Fox három embere, nagy félkörben Kelet felé nyargalt, hogy bekerítsék és a hegység lóval járhatatlan szikláira felé szorítsák a menekülőt. Jenkins mögötte volt, Lindsay Bronson és Corner balra próbáltak előzni. Közben lövés, lövés után dörrent.

Tom felemelkedve a nyeregben, előre dőlt, hogy megkönnyítse a terhet, amely így eloszlik a ló hátán és vágatott az életéért! Ugyan így menekült valamikor az apja . . . Mint valami róka a körben, vérszomjas embervadászok félkaréjában . . . Egy golyó súrolta a vállát . . . Az ő lova gyorsabb, de elvágta az útját a szabad mezők felé! Egyre közelebb szorul a hegyekhez . . . Csak a revolvere itt lenne! Gyáva gazemberek! . . .

A kis kócos állaton most látszott csak meg, mit ér. Szinte megnövekedett, ahogy elnyúlt a vágatásban és egyenletesen, szélesebben iramlott . . . Ahogy közelebb ért a hegyhez csattogott alatta a sziklás föld és egyre több golyó süvített mögötte . . . Vége . . .! Nem messze előtte, a hegy lejtője zárta el

az utat. Balról Narrow és cinkosai egyenesen rá lo-
vagolnak, de a legveszélyesebb Jenkins, aki vagy két-
száz méternyire mögötte vágatott . . .

Ebben a pillanatban kibújt a hold a felhők mö-
gül és csodálatos látványt világított meg . . .

Mintha az égből hullott volna le, hatalmas fe-
hér kancán, Kelet felől, messze, egy kísértetiesen
vágató indián tünt fel, szinte beleveszve az ezüstös
fénybenúszó látóhatárba!

A Nevada Szelleme!

Ragyogó fekete varkocsában egy főnöki sas toll
volt tűzve, balkezével a ló megeresztett kantárját
tartotta lazán, jobb kézben a puskáját.

Tom látta, a csodát!

Egy kézzel, kapásból, hihetetlen távolságból, a
Nevada Szelleme vállhozkapta a puskáját és anélkül,
hogy baljával elengedné a szárat odalőtt egyszer . . .
odalőtt kétszer . . .

Ennyi elég is volt.

Jenkins kizuhant a nyeregből, a sziklák közzé
csapódva, a hosszú Smith találat után lógva maradt
a kengyelben és a paripa még jó darabig vonszolta,
miután lebukott. Narrow rémulten ugrott le a lová-
ról és hasravetette magát a földön, Long a legelső
kiugró szikla mögé ugratott, Lindsay és két társa
valóságos sortüzet adott a szellemre . . . de a kísér-
teties indián már beleveszett lassan a halványan
izzó látóhatár fehér ködébe, mint a Fata Morgana,
csalóka látomása . . .

Miután Smith lebukott és szabad lett az út a
sík felé, Tom nekieresztette a lovát és most már
tudta, hogy megmenekült. A kis ló mintha érezné,
hogy az életükért versenyeznek, szédítő iramban
vette a távot. Lindsay és társai meg sem kísérelték,
hogy üldözzék a rohamosan távolodó lovast.

Jenkinshez siettek. A szikla szétroncsolta a fejét, de már előbb meghalt: pontosan a szíve közepén találta a golyó. A másik még élt. Ennek is a szíve közepén fúródott volna át a golyó, de elcsúszott egy fém lap mentén. Narrow káromkodott. Gringó Fox és mindhárom embere ilyen fémlapot hordott a bal belső zsebben. Tudták jól, hogy a Nevada Szelleme erre a helyre lő és kissé később bár, de rájöttek a kézenfekvő védekezésre, hogy egy fémlappal óvják a mellkas baloldalát. Smithnek azonban nem volt szerencséje. A golyó elcsúszott a fémlapon és nem hatolt ugyan a szívbe, de belefuródott a tüdejébe . . .

Jenkinst eltemették és Smithet beszállították a tanassói kórházba. A súlyos sebesült megint egy bizonyíték volt arra, hogy a Nevada Szelleme nemcsak rablókat, hanem az útjába kerülő szerencsétlen bányászokat is lelövöldözi. Valami fanatikus rézbőrű lehet, aki gyűlöli a fehér embereket. Bár a történet után ítélve, megint csak valószínű, hogy nem élő lény, hanem szellem; az öreg Shiwán lelke! Épp olyan kiugró sas orra van, ahogy a leírásokból kiderült, mint a Sierra Nevada egykori haramiájának.

A sheriff azonban hivatalos szemmel kénytelen nézni a dolgokat, tehát délután, mikor értesítették, hogy a súlyos állapotban lévő Smith magához tért, eljött, hogy kihallgassa . . .

6.

Mikor Tom hátranézett és látta, hogy üldözői elmaradtak nem csökkentette a vágatást. Abba az irányba lovagolt, amerről a szellemet látta.

Fernandez!

Ragaszkodott ehhez a feltevéshez: A Nevada Szelleme senki más, mint Fernandez! A fehér holdfény, ami a legkipróbáltabb vadászt is akadályozza abban, hogy célozzon még nagyszerűbbé tette a Szellem két találatát. Nem lehetett messzebb százötven méternél, csak a vakító holdfényen keresztül tűnt olyan ködösen távolinak.

Hamarosan megtalálta a lónyomot, a nedves földön. A világos éjszakában le sem kellett szállni a lóról, hogy kövesse, olyan mélyen és határozottan látszott a patkók helye.

A szellem nyomában nyargalt!

Vagy két mérföld után csodálkozva látta, hogy nagy ívben visszafelé kanyarodik a nyom. De az indián nem tűnt fel többé. Látszott, hogy a lova sokkal jobb, mint Tommé. De még mindég tiszta és kivehető volt a nyom. Semmi kétség . . . Egyenesen a hegységnek tartott. Világosan látszott, hogy a szerpentin indult neki a hegységnek. Tom követte.

Eleinte, amíg a talaj homokos volt, jól látta a nyomot. Ahogy sziklásabb lett a talaj Tomnak le kellett szállni és minden éleslátását összeszedni, hogy követhesse a Szellemet.

A Kereszt-Tető csúcsának lejtőjén volt.

Lépésről-lépésre haladt. Patkónyom már nem is látszott. Csak azt figyelte, hogy merre van frissen leütött szikladarab a földön. Mesteri munka volt. Meg kellett találnia, hogy a ló patkója hol csiszolt le egy-egy kődarabot az egyenetlen talajról.

Egyre feljebb és feljebb ment. Jobbra nagy harogással, ezer méter magasról zuhogott alá egy vízcsés a völgybe. Hajnalra elérte a tetőt és itt újra megtalálta a ló patkójának lenyomatát a szegényes, harmatos talajban.

A kis fűszálak, amelyeket letaposott a ló még

nem emelkedtek fel. Ebből Tom tudta, hogy egy órával sem előzhette meg itt a szellem. Az élő fű hamar kiegyenesedik. Azután ismét sziklás részen tűnt el a patkó nyoma és egyszerre . . .

Egy kis ház mellett ott látta kikötve a fehér hatalmas kancát!

Óvatosan az ablakhoz lépett. A szoba üres volt.

Belépett a konyhába. A tűzhelyen magasan lobogott a láng. Hús volt odakészítve és egy serpenyő. A sarokban egy fegyver állt a falhoz támasztva . . .

Egy 7.65-ös Mauzer!

Tom felvette. Két golyó hiányzott belőle . . .

Csak most tudta igazán, hogy mennyire vasból vannak az idegei. Percek előtt itt volt a konyhóban a Nevada Szelleme!

És ő ugyanazt a jeges nyugalmat érezte belülről, ugyanazt az acélos önbizalmat, mintha csak egy mosómedve nyomában lenne.

Kilépett a konyhából. A lehajtott fűszálak mutatták az indián nyomát . . . Virradt. Rőt színű és sárgás sugárzással terült végig a nap előhírnöke a Kereszt-Tetőn és a szomszédos hegylancok beláthatatlan sorozatán. A szellem nyomán egy szikla-üreghez érkezett. Az üreg fenyegetően, sötéten, némán tátongott előtte . . . Belépett. Kimeresztve a szemét, a falhoz lapulva haladt, nesztelenül, óvatosan. Egyik forduló a másik után . . . A barlang alapja lejtősen haladt egyre meredekebben kanyargott lefelé, mintha a hegy belsejébe vezetne a barlang.

Ahogy a sziklafal mentén haladt, érezte, hogy nyirkos, nedves, a folyosó oldala is . . . Egy újabb forduló után, megállt. Mintha lépések nesztét hallaná . . . Igen, igen . . . valaki óvatosan jár előtte.

— Fernandez állj meg! — kiáltotta harsányan.

A boltozatos sziklafalak között ijesztően zengett a hangja. Senki sem felelt és távolról ismét halk léptek nesze hallatszott . . .

Sietett. Elmosódó zúgást hallott. Mintha nagyon messze egy dinamó működne . . . Azután egyszerre elveszett lába alól a talaj és zuhant . . .

Egy átvillanó gondolat: Vége!

Vagy nyolc métert zuhanhatott, amíg leért. Az a tized másodpercnyi irtózatosszerű érzés is átjárta, amit a magasból földet érő ember érez, mielőtt összetörné a tagjait.

De nem ez történt.

Rugalmas alapra esett, amely feldobta újra. Kifeszített ponyvára hullott . . .

Négykézláb kúszott előre . . . Hamarosan a szélelre ért. Miután megpróbált óvatosan lelépni, földet ért a lába. A ponyvát körülbelül egy méter magasságban feszítették ki, a talaj felett.

Távoli zúgást hallott állandóan. Minden nedves volt körülötte; a szikla, a vastag ponyva és víz csepegett fönről is a nyakába.

Ezt ügyesen csinálták! Itt van a hegy belsejében, ahonnan visszafelé nyolc-tíz méteres síma fal zárja el az utat. De hová tűnt az indián? Ha innen nincs kijárat és Fernandez fent meghúzta magát egy sziklamélyedésbe, akkor elég ha a mesztic egyszerűen visszamegy a lovához és elnyargal. Tomnak itt nyomorultul el kell pusztulnia.

Vaktában ment előre. A talpa alatt száraz, kemény valami töredezett, minden lépésnél, hangos reccsenéssel . . .

A fordulónál halvány világosság látszott és közelebről hallotta a tompa zúgást. Mintha az üreg kijáratához közeledne!

Tágas barlangba ért.

Most megpillantotta a távoli, halk zúgás és a beszüremelő fény okát . . . A folyosó nem vezetett tovább. A fal félkörben elzárta mindenfelé az utat, csak balra volt egy hatalmas nyílás. De ez a kijárás épp olyan áthághatatlan volt, mint a legvastagabb szikla. Az Alder Spring vízfüggőnye hullott le előtte. Az ezer méteres mélységből felhallatszott a víz-esés, tompa, távoli zúgása. Ez a nyílás körülbelül a hegy közepében volt. Idáig jött le a csúcsról. Oda lépett a nyílás széléhez. Féi méternyire előtte ömlött a vízfüggöny, ez engedte át a halvány tejszínű fényt, amely árnyékokkal játszott most a fiú arcán, a zuhanó víz ritmikája szerint cikkázva. Ha csak előre hajtja a fejét, a vizesés összetörve dobja le a mélységbe, Jobbra, balra, sehol egy talpalatnyi kiugrás, a pattanó cseppektől símára csiszolt bazalt falon . . .

Tom visszalépett a barlangba. A világosságtól kissé elvakultan tapogatódzott körbe, de csak zárt, nedves falakat érintett a keze. A barlang hátsó boltozata alatt, nedves, nyirkos, furcsatapintású felületet talált. Kemény volt és mégis érezte, hogy nem kő . . . Azután egyenletes mélyedések következtek. Ugyanilyen volt lent és fent, mindenfelé a keze alatt . . .

Mi ez?

Hirtelen rádöbbsent. Sok, sok, rendberakott kis zsákokban, arany!

Az öreg Shiwán kincse!

Végig a fal mentén, olyan magasságban is, ahová a keze már nem ért el, kis vászonzsákok sorakoztak . . .

Már látta is a zsákokat, mert a szeme ismét hozzászakított a félhomályhoz. Némelyik elrohadt és a

kifolyt aranypor, kis zöldes halomban rakódott le a földön. Levett néhány zsákot, befúrta kezét a hézagok között, talán valahol megérzi a falat és a zsákok mögött nyílás lesz . . . De ameddig a keze elért, pedig válláig nyomakodott be a zsákok közzé, mindenütt újabb és újabb sorok közé tapintott.

Felbecsülhetetlenül sok aranypor van itt felrakva! . . .

Hihetetlen kincs! . . . Arany . . . mindenütt arany . . . Mennyi vér, mennyi hiábavaló keserves kínlódás, remény és boldogság fűződött ezekhez a zsákokhoz, amelyeket Shiwán évtizeken át gyűjtött itt össze áldozataitól . . .

Ujságpapírt vett elő a zsebéből és meggyújtotta az öngyújtójával.

A fellobanó papír lángja kivilágította a barlangot. Látszottak a félelmetes tömegben egymásra rakott kis zsákok, a sötét falak, amelyeken sehol egy nyílás és . . .

. . . És most azt is megértette, hogy mi reccsent olykor a lába alatt.

Csontok! Fehér, emberi csontok heverték mindenfelé! . . .

Néhányan az elmúlt tizenhat esztendő alatt idáig már eljutottak a kincs nyomában. Megtalálták az aranyat, azután örökre az övék lett . . . Az ellobbanó papír világánál, lidércnyomásszerű mozdulatlan összhangban látszottak rövid időre:

Az arany és a csontváz! . . .

Most már körülbelül sejtette, hogy mi vár rá. Leleményes emberek, akik idejutottak, lassú keserves éhhalállal multak ki és nem találták a kijárást.

Nincs kijárást. Lezuhanni lehet a magasból, de felmenni, a tíz-tizenkét méteresⁿ síma falon lehetetlen . . .

Leült és cigarettára gyujtott.

Most hát meg fog bűnhődni a sok vérért. Ha bűnösök is voltak az áldozatai. A vér, a bosszú, mégis valahová idevezet, ez világos; a vér, a bosszú, mégis Talán ha előbb megismeri ezt a lányt . . . Talán minden más lenne most . . .

A padmalyról egy kövér csepp pontosan a cigarettája paraszára esett. A piros folt egy sístergéssel elmúlt. Ült és nézte a zizegő víz, homályos üvegekre emlékeztető függönyét.

— Tom Wheeler . . .

Felugrott!

. . . Tisztán hallotta ezt, és mégis mintha a hal-
kan zúgó víz mögöl, meghatározhatatlan helyről
jönne a hang . . .

— Tom Wheeler, hallasz engem? . . .

Honnan ér ide a hang? Ő a víz zizegésén túl-
ról hallja. Olyan fojtottan, mintha a földből jönne,
de az is lehet, hogy súgja valaki mellette. Tónusta-
lanul elmosódó, irány nélkül érkező hang volt . . .

— Megölhetnélek és megérdemelnéd. Üldöztél,
miután megmentettem az életedet . . . Ez hálátlan-
ság . . .

A félhalk, gazdátlan beszéd, visszhangosan zen-
gett a nedves boltozatok között . . .

Tom nem hitt a szellemekben, de ez földöntú-
lian megfoghatatlan hang volt.

— Arthur Wheeler jó volt hozzám. Ezért még-
egyszer meghálálom a fiának, amit tett. Az egyet-
len ember leszel, rajtam kívül, aki élve kijött in-
nen . . .

Most végre neki is megjött a szava:

— Az apámat ártatlanul megölték! Te megment-
hetted volna!

Csend támadt.

— Csak akkor értesültem róla, mikor már meghalt.

— Hagytad, hogy becstelennek tartsák!

Egész halkan, mintha Tom fülébe suttogna olyan szomorú leheletszerű válasz érkezett a sötétből:

— Nem tehettem mást . . . — A hang kissé megerősödött. — Tom Wheeler . . . végy magadhoz aranyat . . .

— Fernandez! Nem kell a mocskos, véres aranyad . . .

Ismét csend lett. Ugy látszott az indián gondolkodik. Azután a víz zizegésén átszűrve, egy sóhaj hallatszott, gondterhelt szomorú sóhaj, majd a hallott hang ismét megszólalt:

— Kiengedlek innen, ha megesküszöl apád emlékére, aki a barátom volt, hogy nem kutatsz tovább utánam.

— Nem lehattél apám barátja, mert rajtahagytad száradni a mocskot. Ne engedj ki innen Fernandez, mert nem nyugszom addig, amíg megkötözve a juri elé nem vittelek, hogy számot adj, az apám becsületéről.

Visszaült a földre, és cigarettára gyujtott. Óh, ebbe a bátorságába, amivel visszautasította az ajánlatot volt némi életundor is. Lelke legmélyén talán nem bánta volna már a halált, utálta a settenkedést, a bosszút, az üldözést, a vért és az aranyat.

Csend volt. Szóval Fernandez elment. Itthagytta őt. Igaza van.. Bolond lenne, ha egy veszélyes ellenséget kiengedne a markából. Fernandez megmentette őt egyszer, ma éjjel. És egyszer megöli. Kiegyenlítette a számadást.

— Tom Wheeler . . . légy hát szabad. Nem félek tőled.

— Add vissza az apám becsületét!

— Azt fogom tenni, amit az én helyemben te is tennél . . . Menj a barlangnyílás jobb oldalához nyúlj fel a kezeddél, amíg egy kiálló sziklát találsz, húzódszkodj fel, amíg rá tudsz térdelni, feletted újabb kiugró lesz, a kinyújtott kezed magasságában . . . Ezen is húzódszkodj fel . . .

A hang elhalt. Mire Fernandez az utolsó szóhoz ért, Tom csodálatos fürgeséggel, szinte két mozdulatnak tetszett az egész: már ott térdelt a barlangnyílás jobb oldala felett, kiálló, kis sziklán. Ez a kiugró csak éppen annyi helyet hagyott, hogy az egyik térdével elérjen rajta. Sok, sok hasonló szikladudor volt a barlangban. Senkinek sem juthatott eszébe, hogy egy ilyenre felkapaszkodva valahogy megszabaduljon. A Szellem utasítása szerint máris a feje fölé nyúlt, ahol újabb lapos kis szikladarab állt ki. Mikor fejével két kapaszkodó keze közé ért tudott mindent. Ettől a második kiugrotól jobbra halvány fényt pillantott meg. A fény innen látszott, mert a keskeny nyílás, a barlang homlokzatából előredőlő bazalt tömb oldalában volt. Csak kis hasadék volt, éppen annyi, hogy a homlokzat mögé lehessen siklani.

Bepréselte magát a hasadékba és szembekerült egy üreggel, amelyen át megpillantotta az eget. Csak annyi hely volt itt, hogy hasoncsúszva előre jusson a nyílásig. A nyílás előtt is víz folyt le, vékony sugarakban. Kidugta a fejét. Közvetlen alatta és kétoldalt mellette zuhant le az Alder Spring roppant víztömege, amely porrátörve harsogott lent, a mélyben. De erre a kis részre, csak néhány csepp hullott. Felneézett. A nyílás felett sziklapárkány meredt előre, ezen megtört a lezuhanó víz, hogy sokkal lejjebb egyesüljön újra a két sugár, valószínűleg a barlang nagyobb nyílása előtt. Ez a kis rész a párkány vé-

delme alatt állott. Épp annyi hely volt, hogy kicsúshasson. Egy pillanatig szédülten állt ott a vízesés közepén, mindössze egy méternyi szikla óvta a feje felett, ebben a szédítő magasságban. Most megértette azt a furcsa fátyolozott hangot, amellyel a szellem beszélt. Ezen a kövön állt és hangja kívülről tom-pítva ért a barlangba, a mellette lehulló víz zajától.

Jobbra, ha egészen a sziklához lapult, áttehette a lábát egy másik kőre, amely oldalt és hátrafelé elkanyarodott a lehulló víz mögött. Miután átlépett erre a kiugróra, keskeny ösvény nyílt meg előtte és néhány ugrással kiért az Alder Spring zuhataga mögül.

Elgondolkozva ment fel ismét a tetőre. A fehér mén már nem volt ott. A kis indián ló békésen legelészett. Fáradtan ült a nyeregbe és elindult lefelé . . . Egész napját lovon töltötte. Az inge foszlányokban lógott és vállsebe, ahol a golyó súrolta kissé gyulladásba jött.

Elgondolkozott. Az bizonyos, hogy Fernandez innen valahova Tannasó környékére tér vissza, hiszen Arthur Wheeler itt akarta keresni. A tetőn nem lakik, az látszott a kunyhón. Valahol lejjebb kell egy szállásának lenni, ahol megbújhat, ahonnan váratlanul lecsaphat a síkságra. Igen, igen . . . Hova mehetett innen Fernandez, ahol nem kell félnie, hogy elfogják, ahol ehet, ihat, pihenhet és átöltözhet.

Elképzelte, hogy ő a Szellem.

Ezen az ösvényen le kellett mennie, mert jobbra és balra nem vezet út. Miután leért a Kereszt-Tető aljára, körülnézett. Merre menne, ha ő lenne a mesztic? Szemben a síkság és a Sacramentó folyó, ahol nyüzsögnek a bányászok. Arra nem mehet. Jobbra, domb hullámos talajon, Tanassó felé vezet

az út. Itt az óvatos ember, domtból-dombig könnyen továbbjuthat anélkül, hogy észrevegyék.

Átnyargalt a dombokon. Távolról már feltűnt Tanasso. Két lejtő között hatalmas birkanyáj legelészett egy kunyhó közelében. Ez mindenesetre ideális átmeneti rejtekhely lehet a Nevada Szelleme számára.

Egy öreg indián pásztor lakott itt, Tonga, aki megfordult sokszor Gonzales farmján is, mert kitűnő ismerője volt az állatok betegségeinek. De hát az ősz, hajlotthátú, köhögős Tonga, nem lehet a Nevada Szelleme.

Megsarkantyúzta a lovát és a szétiramló juhok között, odarugtatott a kunyhó küszöbén üldögélő indiánhoz.

— Halló, Nagy Főnök!

Tonga tiszteletteljesen felállt.

— Tonga nem Nagy Főnök, csak egyszerű vén harcos. Ugy látom, rossz utad volt uram.

Az indián „rossz út” alatt, veszélyes lovaglást ért.

— Igen, rossz útam volt Tonga. Szeretném, ha megmosnád a vállsebemet és egy inget adnál kölcsön. Nem szívesen mennék így haza.

— Örülök, ha ezt a semmiséget megtehetem, érted uram.

Miután megmosdott, az indián egy kiváló sebész ügyességével, megtisztogatta és bekötözte a horzsolást, Tom felfrissülve lépett ki a kunyhóból. Odabent alaposan körülnézett, de semmit sem látott, ami arra emékeztette volna, hogy semrégen itt járt a Nevada Szelleme.

— Nem látnád el a lovamat, mielőtt útnak indulok? — kérdezte Tongat. És mint aki biztos ab-

ban, hogy beleegyező választ kap, elindult az istálló felé. De az indián gyorsan elállta az útját:

— Sajnos, az istállóba nem vezetheted be a lovat, az én két állatom köhögést kapott és tudod uram, hogy ez milyen ragályos.

— Igazad van Tonga. Most már a ranchig, csak kibirja valahogy, ha idáig elhozott.

Nyeregbeszállt és elügetett. Megtudta, amit akart: Fernandez fehér kancája az indián istállójában van. Ezért nem engedte be őt.

NYOLCADIK FEJEZET.

Dráma a hegyek között.

1.

Anna nyugtalanul járkált az ebédlőben. Két óra elmúlt. Az ezredes nemrégén tért vissza délelőtti sétalovaglásáról és a szobájába ment, hogy átöltözzék az étkezéshez. Mikor Jimmy az új néger inas megütötte a gongot, Gonzales, frissen vasalt egyenruhában jött le a lépcsőn. A ház régi szokása ellenére, Anna nem várta meg, hogy az apja kezdje a beszélgetést, hanem ő szólította meg nyomban:

— Aggódok ezért a Patkinsért. Tegnap Norwichba küldtem orvossággal és még nem tért vissza.

— Remélhetőleg nem esett semmi baja. Talán ott töltötte az éjszakát.

— Nem, nem . . . Azt mondta, hogy estére újra itt lesz, — felelte Anna leplezetlen idegességgel. Az ezredes összehúzott szemmel nézte.

— Mindenesetre hiba volt, — szólt rövid habozás után, — hogy olyan messzire küldted. Tudod jól, hogy nem visel fegyvert, tehát védtelen, mindenféle támadás ellen. Az ilyen fiút nem szabad este a prérre engedni.

Anna az ujjait morzsolgatta.

— Igazad van . . . Sohasem bocsájtom meg magának, ha valami baja esett. Gondolnom kellett volna erre.

Szótlánul ettek. Anna alig nyúlt az ételhez.

— Jimmy, — szólt később az ezredes, — mond meg Mr. Ingramnak, hogy tegnap délután a seniorita egy legényt küldött Norwichba, aki még nem tért vissza. Intézkedjék, hogy megtudjunk róla valamit.

Egy perc múlva a néger ismét visszatért.

— Az a legény már itthon van senior, az imént érkezett.

Az ezredes felemelkedett a helyéről.

— Na látod, kár volt aggódnod. Nem eszik meg a cowboyt ezen a vidéken. Délután a városban van dolgom. Holnap ünnepeljük Tanassó újjá épülésének évfordulóját.

Miután az ezredes elment, hogy a városba lovgoljon, Anna mintha csak sétálna, körüljárta a házat. Távol, az istálló mellett, megpillantotta Tomot, aki az öreg tölgy árnyékában egy vastag deszkát faragott, amit a jászol középső bakkja és a tető közé akart ékelni, mert meglazult kissé a főgerenda. A leány egyenesen hozzáietett.

— Örülök, hogy látom Mr. Patkins, nyugtalan voltam, hogy olyan sokáig elmaradt.

— Elszakadt a heveder útközben és vissza kellett térnem . . .

Anna kételkedően nézett a szemébe.

— Azt hittem más történt . . . Szeretném, ha őszinte lenne hozzám . . . — Egy barátságos mozdulattal a fiú vállára helyezte a kezét. Meglepetten látta, hogy Tom arca összerándul. Most vette csak észre, hogy az ing kissé magasabb a bal váll felett. Ott kötés van!

— Megsebesült!

— Kissé megütöttem . . . Ugyanis, mikor elszakt a heveder . . .

— Miért hazudik?!

Tom elfordította a fejét. Nagyon nehezen jött ki hazugság a szájából.

— Üldözték! . . . Eltalálták a vállát! Miért nem mondja meg? Mi történt a vállával?

Tom hűvös tekintete lassan átmelegedett, és fényt kapott, de ez nem a lapulni kényszerülő, sértett fenevad, izzó pillantása volt, ez a meleg, lelkes ragyogás, azt fejezte ki, hogy örül, amiért a leány ennyire aggódik érte, örül, mert úgy érzi, hogy Anna szereti.

— Jelentéktelen horzsolás . . . — felelte halkán.

— De eltalálhatták volna, halálosan is!

Két kézzel megfogta a fiú kezét.

— Tom . . . ne menjen többé a bosszúja után..

Tom maga sem tudta, hogy történt: átkarolta Annát.

— Ha tudnám . . . Ha nem állna közöttünk semmi . . . Magáért mindenre képes volnék . . .

— Akkor megmondom őszintén: köztünk nincs más akadály, csak az, hogy gyűlölöm a bosszút, a hazugságot, az olyan embert, aki halálra üldöz valakit, amíg elpusztítja . . .

— Megigérem magának, hogy nem állok bosz-

szút senkin. Utánajárok az apám becsületének, de még a gyilkosára sem emelek kezét . . . Nem most érlelődött meg bennem ez az elhatározás, hanem még éjjel, egy csendes félórában, mikor azt hittem, hogy mindennek vége és magára gondoltam.

Anna két kézzel szorította meg Tom kezét.

— Köszönöm . . . — mondta halkan.

. . . Az istálló előtti vén tölgyfa eltakarta őket és így senki sem látta, mikor megcsókolták egymást.

2.

Clayton, a tanassói sheriffet komor gondolatok nyomasztották a hivatalában. Ez a Smith, aki meghalt, utolsó perceiben különös vallomást tett. A haldokló bányász, mert a sheriff nem tudta, hogy Smith bandita, egész furcsa, látszólag összefüggéstelen históriát mesélt. A segédje, Morgan és az orvos épp olyan tanácstalanul állták körül, a végét járó Smith ágyát, mint ő. Már az furcsa volt, hogy a Nevada Szellemének egy áldozata élve kerül a kórházba, mert valami fémlapon elsiklott a golyó.

Nézzük csak meg, hogy mi derült ki, a szaggatott szavakból, amit Smith lázasan elnyögdécselt.

Elsősorban kiderült, hogy üldözték a Véres Tomot. Másodsorban a két ember, aki behozta, Smith-t eltűnt. Harmadszor: Véres Tom állítólag Tanassóban tartózkodik. Negyedszer jön a főzagyvaság: a rabló szerint, nem Véres Tom lövöldözött rájuk, hanem a Nevada Szelleme. Ötödsorban: mikor megkérdezték, hogy mért nem lőtt rájuk a Véres Tom, kiderült, hogy a haldokló biztos tudomása szerint, a Véres Tom soha többé nem süti el a revolverét senkire. Éppen, midőn a sheriffet legjobban érdekelte

volna a beteg mondanivalója, ez ügyet sem vetve a hivatalos közeg kíváncsiságára, egyszerűen meghalt.

Most mihez kezdjen? Morgan, a sheriff segédje, már egy órája kéri telefonon Balting Cityt. Ha ott sem tudnak semmit, akkor itt egy lázalomról van szó, ami haldoklóknál a sheriff biztos tudomása szerint, nem ritka eset!

— Balting City? . . . — Morgan befedte a kagylót és átszólt: — Mr. Clayton!

Clayton átvette a hallgatót és röviden elmondta az eseményeket kollegájának. Gibbson azután meglepő választ adott.

— A bányász vallomása helytálló. Véres Tom ügyében a kormányzó felfüggesztett minden további eljárást. Nem kell tartani tőle, állandóan ellenőrizzük és biztosítékunk van arra, hogy nem bánt többé senkit. Figyelmébe ajánlom, hogy az ügyet tartsa titokban, mert ez jót fog tenni az ön további pályafutásának Mr. Clayton.

— Mindent meg fogok tenni, ami tőlem telik.. Csak kérem, hogy mondja el az ügy legapróbb részletét is.

— Rövidesen személyesen fog tőlem mindent megtudni. Egy elcsapott rendőrtisztviselő, bizonyos Jenkins, néhány gyanus emberrel Kaliforniába ment és egy ügyben nyomozok, amiért utánuk jövök.

— Valami közelebbit kérek a Véres Tomról, addig is, amíg idejön.

Gibbson néhány szóban elmondta, hogy Véres Tom, vagy két hónapja, a Kansas-Cityből jövő vonaton utazott, Elk-ig és jámbor ifjúnak mutatkozott be. Balting-Cityben felismerte valaki egy kocsmái támadásnál. Mintegy kéthete indult Tanassóba . . . Közelebbit majd személyesen.

— Mr. Morgan! — intette be Clayton a segéd-

jét, — egy titkot bízik most Önre. Megígérttem, hogy senkinek sem fogom elmondani. Hasonló diszkréciót várok magától is.

Közölte az ügyet Morgannal. Morgan megőrizte a titkot, csak a feleségének beszélt róla, ami viszont természetes Morganné is csak legzárkózottabb barátjának Winston gyógyszerész nejének mondta el, az érdekes hírt, így azután valóságos csoda, hogy másnap mégis egész Tanassó tudta Véres Tom históriáját. Az emberek kis csoportokban tárgyalták az eseményt. Kombináltak, hogy ki lehet az illető.

Végül a rejtélyt, másnap, egy kis kövér trapper oldotta meg. A furcsa zsirosruhájú ember, aki a szörnyű hőségben egy másodpercre sem vetette le, hatalmas nemezkalapját, mintha félne, hogy valaki ellophatja a muzeális értékű holmit. Egy csomó vidrabőrrel megrakva érkezett a hegyek közül, Barthoz, aki régi vásárlója volt. Itt azután a felhalmozott bőrökön üldögélő szomszéd kereskedők suttogásaiból kivehette, hogy Véres Tomról van sűrűn szó.

— Mi köze Kaliforniának a Véres Tomhoz? — kérdezte a trapper.

— Sok Mr. Trickley. A Véres Tom itt van Tanassóban. A legnagyobb titoktartás terhe mellett, elárulom magának.

— Mi az ördög? És maguk ilyen nyugodtak?

— Nyugodtak lehetünk. A Véres Tom polgári foglalkozásra adta magát. Nem nyúl a revolveréhez, nem emel kezet senkire. De mégsem lincselhetjük meg, mert a sheriff szerint ebben az esetben a kormányzó nem ajándékozza Tanassónak azt a gyönyörű négy tenyészlovat, amit legutóbb ígért.

Trickley közben egy régi ismerősét vette észre, kint az uccán, amint bemegy a szemközti kocsmába. Nézd az ügynök! Hát ez mit kódorog erre?

Közben Bart folytatta a titok előadását:

— Két hónap előtt, szelid, zöldfülűnek öltözve, utazott Kansas-Cityből Balting-Citybe, — mesélte a kereskedő. — Elkben felismerték. Azután megölt valakit Balting-Cityben és valamilyen okból itt él Tanassóban. Felfüggesztették ellene az eljárást, de soha többé nem bánthat senkit.

Trickley, álmélkodva figyelt . . . Kansas-City . . . zöldfülű . . . Balting-City . . . Gyilkosság! Hopp Nagyot ütött a homlokára.

— Bart! Én egy ökör vagyok!

A kereskedő vállat vont.

— Mi köze ehhez az ügyhöz, a maga intelligenciájának? Mindenki tudja, hogy egy trapper nem lehet egyetemi tanár.

— Szavamra mondom, hogy együtt utaztam a Véres Tommal, Kansas-Cityből! Csakúgyan úgy viselkedett, mint valami zöldfülű, sőt, én bolond, ott voltam abban a vendéglőben, vele együtt, ahol később megölt valakit! Söröztünk! És bedőltem a komédiájának! Hogy röhöghetett rajtam!

Azután titokzatos arcot vágott:

— Ne kérdezzen többet tőlem Bart. Mi odaát Nevadában mindig tudtuk, hogy ez a Véres Tom voltaképpen egész rendes fickó. Én nem leplezem le...

— Értékes nemezkalapját megigazgatta és távozott. Egyenesen a kocsmába ment. Éppen siralmas látványhoz érkezett. Wolfert, ez a garázda, részeges fuvaros, a porszívóügynököt a nyakánál fogta és rázta.

— Majd adok neked visszautasítani tisztességes emberek meghívását! — Nekivágta Holbornt egy asztalnak. — Ismerem az ilyen kifent úri csirkefogókat!

— Mr. izé . . . — hebegte Holborn, — ön téved . . . Én nem vagyok uri . . . Egyáltalán nem . . .

Wolfert revolverével hadonászott az ügynök orra alatt.

— Nekem nincs két revolverem, mint neked. Csak egy van! De elő merem venni.

— Én beismerem . . . Nem tudok revolvvert rántani . . . — rebegte Holborn.

Wolfert ismét el akarta kapni az ügynök nyakát, de valaki a kezére ütött, hogy kiejtette a revolvvert. A kis kövér Trickley állt előtte.

— Mi?! — ordította dühödten a garázda fuvaros. — Te törpel! Szétszedlek!

És nekiment a tömzsinek.

A helyiségben ülő vendégek közül senkisémm szerette a verekedő Wolfertet, ezért tapssal honorálták a kis kövér trapper kellemes mutatványát, amely két részből állt. Elsősorban a vállas fuvarost pofonütötte és térdenrúgta. Amíg ez egy pillanatig csodálkozott, azalatt nekivágta a söntéspolcnak, hasbarúgta és két fülénél fogva hosszan és türelmesen verte Wolfert fejét a márványlaphoz. A mutatvány második része, akkor következett, midőn Trickley, hogy ne bocsájtkozzon állandóan ismétlésekbe, abba hagyta a fej odaveregetését és remek célzással, nyolc lépés távolságból, pontosan az uccára rúgta ki, a nyitott ajtón keresztül Wolfertet. Azután megigazította álla alatt a kalapja szíjját és szuszogva odaszólt a vendéglősnek:

— Sört!

Egy pohár sör után egyenesen az ijedségtől sápadt Holborn asztalához ült. Az ügynök hálásan szorította meg a kezét.

— Köszönöm önnek Mr . . . Trotter.

— Trickley. Nincs mit köszönni. Inkább én csodálom az ön férfias fegyelmezettségét. Nem lennék erre képes.

Holborn bután nézte. Trickley szünetet tartott, azután jelentős pillantással mondta:

— Vallja be őszintén, hogy utóbbi találkozásunkor néhányszor hülyének tartott . . .

— Node Mr . . . Mr. Trickley . . . Miért akar belémkötni? — kérdezte siralmasan Holborn.

— Szó sincs ilyesmiről. Biztosíthatom, hogy én csak védelmezője és barátja leszek a jövőben, de őszintén és nyugodtan mondja ki: úgy-e hülyének tartott engem néhányszor?

— Hát . . . ha egész őszinte akarok lenni . . .
— hebegte az ügynök, — olykor bizony . . . gondoltam ilyesmit, de nem is sejtettem, hogy észreveszi.

Trickley bólogatott.

— Azóta rájöttem. Beismerem: én egy marha vagyok!

— Nem Mr. Trickley. Igazán nem marha. Talán kissé korlátolt. Dehát végre is . . .

Elakadt. Csodálkozva nézett körül.

Mi ez? A helyiség megtelt emberekkel és vagy tizen, akik már nem fértek be az ablakpárkányon könyököltek. És mintha valamennyien őt néznék!

— Nem is sejtette, mikor együtt utaztunk nyolc hét előtt Kansas-Cityből, hogy valaha büszke leszek erre, — mondta Trickey.

„Mit akar ez?“ kérdezte önmagától szorongva Holborn és ijedten csodálta a sokadalmat. Mikor az emberek meghallották Kansas-City említését, felzúgtak és összesúgtak. Minden megegyezik! Ez az alak utazott Kansas-Cityből, ez érkezett ide két hét előtt.

Holborn baljós előérzettel felemelkedett:

— Vizontlátásra . . . uram . . . — dadogta Trickley felé.

Egy hosszú bányász lépett oda:

— Ide hallgasson! Nem bántjuk magát, de azután viselkedjen tisztességesen, mert itt nagyon hamar elbánunk az izgága emberrel. Érti? Itt nem lesz lövöldözés . . .

„Folyton belémkötnek . . .“ állapította meg keservesen magában és hebegve fordult a bányászhoz:

— Kérem, én . . . én . . . igazán . . . senkit sem bántok . . . sohasem lövöldözök . . . és ha akarják. . . — oda akarta adni a revolvereit és alázatosan kihúzta őket tartóikból . . .

A következő másodpercben üres volt a kocsmá!

Az a két három ember, aki a helyiségben tartózkodott, meg sem moccant az asztalok alatt. Viszont öt percen belül megjelent a sheriff.

— Uram! — lépett oda Holbornhoz, — hivatalosan nem veszek tudomást a jelenlétéről, de figyelmeztetem, hogy ne járkáljon errefelé fegyverrel és még tréfából se húzza elő a revolverét! Itt csak addig élvezi a vendégszeretetünket, amíg nem öl meg valakit. Érti? Ilyesmiben nem ismerjük a tréfát!

— Kérem én Holborn . . . ügynök vagyok.

— Mindegy, hogy milyen nevet mond. Tudomásul veszem, hogy Holborn ügynök. Ön minden nap reggel tízkor jelentkezik nálam a hivatalban és amelyik napon ezt elmulasztja, a legkönyörtelenebbül fogunk eljárni.

— De Mr. sheriff . . . Én itt békében töltöttem el az időmet . . .

— Biztosíthatom, hogy ezután is így lesz. Minden egyes lépéséről tartozik nekem beszámolni. Ne

felejtse el, hogy én védem meg a tömeg elől, amely különben meglincselte volna magát.

Holborn szédült.

— Kérem, azonnal elhagyom a várost . . .

— Ezt további intézkedésig ne merészelje, mert száz kitűnő lovas ered a nyomába és szitává lövik, még ha a világ legnagyobb banditája, akkor is!

Ezzel a sheriff magáhozvette az ügynök két revolverét és döngő léptekkel távozott. Holborn elkéült, remegő ajakkal dőlt a söntéspolcnak. Néhány sápadt ember mászott elő az asztal alól és a vendég-lős, az eldugott legvénebb whiskyjéből átnyujtott egy pohárral Holbornnak.

— Mr. . . . Hogy is mondta? . . . Nem bánom, legyen Holborn! Engedje meg, hogy megkínáljam egy korty itallal és tekintse magát ezentúl a vendégemnek. Átkozott legyenek, ha ezentúl egy centet is ellogadok öntől valamiért.

Holborn ettől a kijelentéstől legalább úgy megijedt, mint a sheriff fenyegető szavaitól. Eszelősen tapogatta a homlokát, rávigyorgott a vengédlősre és gyorsan felhajtotta a whiskyt. Levegőt . . . levegőt . . . mert rosszul lesz. Megőrült egy egész város . . . Példátlan esemény . . . Kitámolygott az ajtón és bizonytalan léptekkel elindult, hogy helyreállítsa a lelki egyensúlyát egy rövid sétával! Nem gondolkozni . . . csak menni. És ment . . .

Tisztes távolból néhányszáz főből álló tömeg követte.

3.

Ezt a csödületet látta messziről Anna. Sohasem volt még ilyen nyüzsgő és izgatott a békés Tenasso. Igaz, hogy a földrengéstől elpusztult város ujjáépülé-

sének évfordulóját ünneplik holnap, de ezért még nem hagynák el a boltosok üzleteiket, hogy csoportokba verődve, felhevülten hadonászva tárgyaljanak.

— Engedje meg, hogy üdvözöljem seniorita, — szólalt meg egy hang mellette. Az a spanyol úr üdvözölte mély meghajlással, kalaplevéve, aki a multkor a szegényeknek adakozott.

— Jó reggelt senior. Nem tudja, mi okozza ezt a különös izgalmat a városban?

— Egy sajtóságos csemény seniorita. Nevada leghíresebb banditáját Tanassoban internálták és valahogy kipattant a dolog.

Közben elindult a leány mellett.

— Boldog leszek, ha megengedi, hogy együtt menjek önnel, seniorita. Amint látom, kíséző nélkül van és tudom, hogy egy igazi spanyol hölgy . . .

— Csak hagyja, senior. Én már itt születtem a Nyugaton és nem érzem magamat spanyol nőnek. Amerikai lettem.

— Per Dios! Ebben igaza van! Mióta megismertem önt, csodálkozom azon, hogy spanyol. A hőre hófehér és ez ritkaság a mi donnáinknál, azonfelül minden mozdulata, az egész lénye angolszász . . .

Közben a fasorhoz értek. Anna hazafelé ment.

— Még nem mondta el, hogy ki az a bandita, aki ilyen lázba hozta a várost.

— A Véres Tom. Egy hihetetlenül vakmerő, féltelmetesen erős és ügyes rabló, aki az egész Nevada Állam ellen harcolt. Sehogy sem tudták elfogni. Hogy ártalmatlanná tették, annak egész különös oka van, amit véletlenül tudok. Egy ismerősöm mesélte, aki befolyásos ember Balting Cityben. Véres Tomnak a fivérét felismerték és elfogták. Ezen az alapon fegyverszünetet kötöttek a rablóval. A bátyja

ott maradt túsznak Balting Cityben és öt ide internálták Tanassoba azzal a kikötéssel, hogy ha bárkire kezét emel, akkor könyörtelenül elbánnak a fivérével.

Anna megállt és elfehéredett.

— Ki volt az . . . akit az emberek követtek a városban most . . .

A spanyol nevetett.

— Egy ártatlan porszívó ügynök, akit néhány ostoba alak összetévesztett a rablóval.

És mit követett el . . . ez a . . . Vé . . . res . . .

— Tizenötéves volt, mikor megölték az apját, akkor a hegyek közzé menekült, ahol úgy élt, mint valami farkas. Tíz embert gyanúsított azzal, hogy részesek az apja halálában. Hetet lelőtt ezek közül. Kétszer gvujtotta fel a várost és ha nem fogják el a fivérét, Nevada állam minden rendőre és katonája kevés lett volna ahhoz, hogy elbánjanak vele. Roszszul van seniorita?

Anna egy pillanatra megkapaszkodott Gringó Fox karjába, azután erőt vett magán.

— Nem . . . köszönöm . . . semmi . . . És miért éppen Tanassoba jött ez az ember?

— Allítólag egy Fernandez nevű meszticre vadászik, akiről azt hiszi, hogy főrésze volt az apja halálába.

— De ha nem vehet többé fegyvert a kezébe...

— Azért, ha nem látják, a Véres Tom mégis csak Véres Tom marad!

— Köszönöm senior . . . Itthon vagyok.

Gringo Fox mélyen meghajolt és nagy ívben vette le a kalapját, de mikor a lány eltűnt a szeme elől, meglegedetten mosolygott és gyors léptekkel fűgyürészve ment vissza a vendégfogadóba.

4.

Tom azon a mozdulatlan módon, ahogy megszokta a hegyek között, törökülésben ült a földön. Holdfényes éjszaka volt. Egy domb árnyékában húzódott meg. A kis kócos ló mintha a gazdáját utánozná, olyan mereven, mozdulatlanul állt mellette. Mióta Tonga kunyhójában járt, minden éjszaka itt ült elbújva és várt. Beláthatta a prérit és a távoli dombokat, anélkül, hogy őt észrevehették volna. A Kereszt-Tetőről vezető ösvény felől ez volt az első domb a sík terület után. Bár merről is nyargal ki a síkra, Fernandez, ha a legrövidebb úton tér vissza Tonga kunyhójához, akkor erre kell lovagolnia.

Türelemmel ült. A hold már bevégezte útját az égen és fehér izzással eltűnt a komor hegység egyik havas süvege mögött. Sötét lett. Tom cigarettára gyújtott. Miközben szívta, tenyerével elfedte a paraszát.

Kelet felől rozsdaszínű csík húzódott előre az égen. Tom a lányra gondolt. Az utóbbi időben nem találkoztak. Anna került el minden alkalmat. Miért? Valami történt, az bizonyos. A piros csík ibolya és sárgás árnyalatokkal tágult, egyre élénkebben terült szét a mező és az álmosan elfekvő Sacramento folyó felett.

Virradt.

Tom ióra ült és megindult a dombok között visszafelé. Ilyenkor már nem jár a Nevada Szelleme.

A nap felkelt, mielőtt visszatért a tanyára. Ilyenkor nem a házba ment hanem a pihenő ökrök közzé, mintha korán ébredt volna és már a munkahelyén lenne. Nem kellett tartania semmitől, mert napszállta után a cowboy ott tölti az idejét, ahol akarja és

senki sem törődik azzal, ha a városba lovagol, vagy a prérin csatangol, csak a helyén legyen, mikor dolgoz van.

Levette lováról a nyeret és szabadon hagyta legelni. Hirtelen megfordult. Nyugalanság fogta el, úgy érezte, hogy valaki figyel.

Nem messze egy fa mellett Anna állt. Sohasem szokott ilyen korán kelni. Valószínűleg őt akarta meglesni. Azt is látta bizonyára, hogy Tom a dobok felől jött. Minden büntudat nélkül jókedvűen sietett a lány felé:

— Jó reggelt!

— Hol volt!? — kérdezte keményen Anna.

— A völgyben.

— Lesen?

A fiú arca elborult.

— Megmondtam, hogy keresek egy embert. Azt is megígértem, hogy nem bántom az illetőt.

— Fernandeznek hívják!

Tom egy lépést hátrált és hosszú idő óta most először ült ki arcára ismét az a viaszszerű mozdulatlanlanság.

— Honnan tudja?

— Maga a Véres Tom!

— Igen . . . Az vagyok . . . Illetve voltam. Megölték az apámat, a legjobb és legderekabb embert a világon. Ártatlanul. Az anyámat is ők ölték meg, mert belehalt ebbe a szörnyűségbe. Tizennégy éves koromban hét gyilkossal megverekedtem szemtől szembe, tisztességes harcban . . . hét olyan gazemberrel, akiket orvul lelőni sem igazságtalanság. Ez igaz. Több vér, több bűn, nem tapad hozzám.

— Hét embert . . . Szörnyű . . .

— Igy van. De ez a hét ember oka volt annak, hogy egy gyerek mindenkitől elhagyatva, árván a

hegyek közé került, miután látta, hogy az apját bekerítették és lelőtték, mint valami kártékony vadat.

— Tom . . én hiszek magának és mindég hinni akarok . . . Ugy-e soha, soha többé nem fog élő emberre löni? Ugy-e nem a bosszú melegíti belülről . . .

— Nem . . . most már tudom, hogy nem . . . mióta magát ismerem . . .

Közben leültek egy kőpadra. Még senki sem volt ébren a házban.

— Egy magára hagyott gyerek, akinek a hegységben farkasüvöltés volt az altatódala, nem ismerhet más érzést, mint ami engem hajszott. Sohasem voltam rossz gyerek. Nagyon szerettem a békés gyerekszobát. Szívesen emlékezem arra a kis nyomorúságos kis odura is, ahol egész kis gyermek voltam . . .

— Ez hol volt?

— San-Farciskóban. Dick már iskolába járt . . . Milyen szép emlék az a szegényes szoba. A cirádás fiókos szekrényel, amelyen egy-egy alma állt és én nem értem fel a márványlapig . . .

Anna döbönt csodálkozással nézett maga elé.

— Cirádás fiókos szekrény? . . . Másra nem emlékszik, ami ebben a szobában volt? — kérdezte.

— De igen . . . egy kerek, barna faliórára is emlékszem, amelyik negyedóránként rekedten zörgött, mert elromlott az ütőszerkezete . . .

— És a sarokba, — folytatta gyorsan, izgatottan a lány, — gömbölyű oszlopon egy fehér szobor áll..

— Grand tábornok . . .

— Törött volt az orra . . .

Elhallgattak. Nézték egymást. Tágranyílt szemmel, nyitott szájjal. A vér sebesen kalapált az agyukban, kétségbeesetten préselve a multból feltűnő ké-

peket, hogy kicsorduljon belőlük még egy csepp emlékezés, ami megold valamit. És egyszerre Tom gondolatai közül egy név buggyant ki, egy szó és anélkül, hogy értené, ijedten kiáltott:

Kitty!

A lányt a torkánál kapta el ez a név.

— Kitty.

Valahonnan a sötétből ismerős és mégis sohasem hallott hangok ismételték: „Kitty!”

Ő volt Kitty! . . . És egy fiú ágaskodik a fiókos szekrény előtt, tehetetlen erőlködéssel az almák felé . . .

— Tom . . .

Most már Tom is látja azt a tipegő kislányt, akivel együtt ültek a padlón és játszottak.

— Te Kitty voltál . . .

— Igen . . . tudom . . . de hát apus sohasem beszélt erről . . .

Tom elgondolkozott.

— Bizonyára kellemetlen emlékei fűződnek ehhez az időhöz . . . Azt hiszem legokosabb, ha nem kérdezed egyelőre.

Tom agya lázasan dolgozott. Egy függöny lebent fel előtte. Komoran nézte a lábai előtt heverő apró kavicsokat. Szent Isten! . . .

A csorda felől egy ostor pattanása hallatszott. Lassan megelevenedett a farm környéke, szomjas állatok bögtek és felvert por szállongott a napfényben. A lány nem maradhatott itt tovább.

— Viszontlátásra Tom . . . — mondta ragyogó szemmel és megszorította a fiú kezét.

— Boldog vagyok, Kitty! . . .

De nem ez látszott az arcán. Ahogy a leány

után nézett, mély, gondterhelt ráncok húzódtak a homlokán és a szája egy kemény, lapos vonássá szorult, ahogy összepréselte az ajkait.

5.

A város minden ablakát kivilágították, zászlók, lampionok, fáklyásmenet és rezesbanda fokozták csodálatosan ünnepivé a hangulatot. A zenekarok és fáklyásmenetek mind a főtérrre gyűltek. A templomot zsufolásig megtöltötték a város előkelőségei, akik az Istentiszteleten vettek részt. A templom elé szónoki emelvényt ácsoltak, ahol a notabilitások ünnepi beszédeket intéznek majd a néphez. És a tömeg egyre gyűlt, a városból, a környékről, tömött sorokban tolongtak a főtéren.

Lindsay, Bronson és Corner, Gringó Fox szobájának ablakából néztek le az áradatra. Látszóval kutatták a kivilágított téren tolongó emberek arcát. Gringó Fox és Narrow az ágyon feküdtek ruhástól, Long egy sarokban ült.

— Épp elég mesztic van az emberek között, — mondta Lindsay megfordulva.

A Gringo füttyült.

— Azt hiszem ez valami rögeszméd, — mondta idegesen Narrow. — Miért pont itt kerülne szemünk elé a mesztic. Tán el sem jön az ünnepségre.

— Lehet, barátom. Ha mindent úgy csináltak, ahogy én mondom, mégis miénk lesz az öreg Shiwán aranya. Most azt mondom, hogy Lindsay és a másik kettő keressék a főtéren Fernandezt.

Tovább füttyüresztett. Közben a polgármester odalent gyönyörű beszédet tartott. Utána kilépett a templomból a város képviselője. Felment az emel-

vényre és körülbelül ugyanazt mondta, amit a polgármester, majd átadta a helyét a következő szónoknak.

— Hát itt nincs közöttük a mesztic! Vagy ha igen, akkor hátul áll . . . — mormogta Lindsay a tömeget figyelve állandóan.

Dörgő éljen harsogott fel a téren és az emelvényre felment a város jótevője, Gonzales ezredes.

Csend lett.

— Fernandez! — kiáltotta harsányan, megdöbbenve Lindsay.

Az ezredes meghallotta. Felnézett a vendéglő ablakára. Azután nyugodtan az emberek felé fordult:

— Barátaim! Keserves megpróbáltatások után ma egy boldog, békés, fejlődő város . . .

6.

Lindsay, Bronson és Corner csodálkozva álltak.

— Szóval? Felismertétek az ezredesben Fernandezt? — kérdezte Fox.

— Hogy a fenébe ne! Hiszen csak őszebb lett, de különben olyan, mint mikor fellettem lovagolt, Hawkins karavánjában, — kiáltotta Bronson.

— Te tudtad, hogy ő az! — mondta Lindsay a mexikóinak.

— Töleték. Ha lett volna eszetek, ti is rájöttetek volna. Elsősorban Fernandez magával vitte annakidején a meggyilkolt Hawkinsnak a leányát. Tehát olyan embert kellett keresni, akinek a környezetében egy tizenhét-tizennyolc éves lány is van. Egy mesztic egy fehér lánnyal. Másodsorban mért nem

hivatkozott Arthur Wheeler Fernandezre, mikor nyakára szorult a hurok? Mért akart személyesen hozzálovagolni? Mert nem akarta kompromitálni a barátját. És kit lehet kompromittálni? Akinek tekintélye van. Keresni kellett tehát egy kreolbőrű embert, aki tekintélyes polgár és egy, körülbelül tizenhét-tizennyolceves fehér leány él a környezetében. Így jutottam el Gonzales grófhhoz, Bőrénck színeré, a spanyol eredet elég jó magyarázata. Shiwán hihetetlen vagyonával, Mexikó elszegényedett nemesei között nem egyet találhatott, aki örökbefogadta.

— Győztél Gringo Fox! De hogy magyarázod meg a Nevada Szellemét?

— Ezt nem tudom . . . csak sejtem. Fernandez itt nőtt fel a hegyek között, itt harcolt évekig valószínű, hogy az ősi vér éjszaka kihajtotta a hegyek közé, a rétségre és folytatta régi hadjáratát.

Narrow csípőretett kézzel megállt, a mexikói előtt:

— És mi szükséged van arra, hogy ilyen lassan keverd a kártyát? Sohasem tudja senki, hogy mit forgatsz a fejedben. Hónapok óta járunk a titok és a kincs nyomában és egyre kevesebben leszünk . . .

— Eddig még senkit sem kényszerítettem, hogy velem tartson. Én keverem a kártyát, azt is tudom, hogy csak én ismerem minden részletét az ügynek. Ez azért van, hogy ha egy emberem a saját szakállára akar dolgozni, kaparja ki egyedül a gesztenyét, — Mosolyogva, nyugodtan fújta a füstöt a sovány bandita arcába.

— Hagyjátok ezt az örökös marakodást! — kiáltotta Long. — Mond meg Gringó, hogy mit csináljunk?

— Lindsay, Corner és Bronson, — mondta Fox, újra végigdőlve az ágyon, ügyet sem vetve Narrow-

ra, aki merően nézte az ágy lábánál állva — felkerekedik Fernandezt, illetve Conzalest és azt mondják, hogy amennyiben nem kapnak holnapig ötvenezer dollárt, abban az esetben leleplezik.

— Hohó! — kiáltotta Lindsay, — te az öreg Shiwán kincsére vadásztál. Hogy lett ebből most ötvenezer dollár?

— Ostobák vagytok. Egyelőre semmi bizonyítékunk sincs arra, hogy az ezredes valóban Fernandez. Ti hárman elég kínos vallomást tehetek ellene, az is lehet, hogy leleplezhetnétek. Ha ötvenezer dollárt ad nektek, hogy elhordjátok innen magatokat, akkor megvan. Ennyi pénzt senki sem tart a lakásában. Felmegy tehát a Kereszt Tetőre, ahol szerintem Shiwán aranya van elrejtve. Az ezredes bizonyára nem az uniformisában, hanem mint a Nevada Szelleme fog felmenni a hegyre, hogy elhozza az ötvenezer dollár ára aranyat. És ma éjjel kell neki felmenni, mert ti nem vártok tovább, holnap délelőtt-nél. Este elhelyezkedtek a Tanasso felé vivő ösvényen és elfogjátok az ezredest, mikor vissza tér a Kereszt Tetőről. Elfogjátok, mint Nevada Szellemét. Több bizonyíték nem kell. Ha a kezetekbe kerül az ezredes, mint indián, akkor az utolsó szem aranyát is elvehetjük.

— És ha kisiklik? — kérdezte Narrow gyanakodva.

— Ez esetre is bebiztosítom a társaságot. Corner és Bronson elhelyezkednek fent a tetőn, ahol az ösvény a régi őrházhoz ér és kilesik a rejtkehelyet. Lindsay, Narrow és Long elzárják a visszavonulást Tanasso felé.

— És te?! — kérdezte Narrow.

— Én itt maradok a vendégfogadóba.

— Tizenhatan voltunk Gringo és most rajtad kívül, csak ketten maradtunk a bandából. Mindég a

háttérből irányítasz, hogy addig forgasd a dolgot, amíg csak egyedül te maradsz élve, az aranyhoz. — mondta Narrow. — De ne hidd, hogy csak a Nevada Szellemétől kaphatsz golyót, — előrántotta revolverét és . . .

És Gringó Fox, ahogy hanyatfeküdt, az ágy lábánál álló Narownak a csuklójába rugott, hogy a revolver elrepült a szoba sarkába. Azután továbbra is nyugodtan fekvé maradt. Lindsay és Long fogták le a dühöngő banditát.

— Ha mégegyszer fegyvert próbálsz fogni rám, fejbőlöllek Narrow. Ezt jó lesz, ha megjegyzed magadnak, — figyelmeztette mosolyogva Fox és füttyülni kezdett.

— Nem igazság Gringo, hogy mi vigyük vásárra a bőrünket te helyetted is, — mondta Lindsay.

— All right. Tudjátok mit. Elmondtam nektek az egész tervet. Ti vizitek vásárra a bőrötöket, tehát ha megtudjátok szerezni nélkülem az aranyat, nem kérek részt belőle. Ugyanis a legfontosabbat, ami nélkül nem mehettek semmire, azt én fogom elvégezni.

— Szóval, ha elfogjuk a meszticet és megtudjuk, hol az arany, neked nem jár semmi? — kérdezte villogó szemmel Narrow.

— Ugy van. Most pedig takarodj. MenjeteK és tegyétek meg, amit mondtam, különben magam intézem el az egészet és semmit sem kaptok. Annyi esetek sem volt eddig, mint egy tyúknak. Nélkülen bejöttetek volna ide a városba és elárultátok volna Fernandeznek idő előtt a jelenléteteket. Na mentek . . . Elég volt belőletek, — mondotta unottan Gringó Fox és befordult a fal felé.

Valamennyien szó nélkül, engedelmesen elmentek . . .

7.

Megkezdődött a tűzijáték. Reggelig fognak durrogni a rakéták Tanassoban. Az ezredes elgondolkozva lovagolt hazafelé a faszorban.

Három lovas jött galoppban utána. Gonzales hátranézett, azután megrántotta a kantárt és visszafordult az érkezők felé. Higgadtsága egy pillanatra sem hagyta cserben, pedig jól tudta: a végzet jön utána.

A három lovas körülfogta.

— Fernandez! — mondta Lindsay, — megismeresz bennünket?

— Mit óhajtanak? — kérdezte nyugodtan az ezredes.

— Idehallgass! Menekülünk. Holnap reggel tovább kell vinni a bőrünket innen. Üldöznek. Ötvenezer dollárt fogsz adni nekünk, hogy úgy tűnjünk el, ahogy jöttünk. Ha nem kapjuk meg az ötvenezer dollárt, mindenki tudni fogja, hogy Fernandez vagy, mesztic, az öreg Shiwán indián fia.

Az ezredes nem felelt.

— Délelelőtt tízig a vendégfogadóban várjuk a pénzt, — folytatta Lindsay. — Ha elküldöd élj boldogan. Nem áll érdekünkben, hogy bántsunk. Ha nem küldöd el legyen szégyen mindenkinek körülötted, hogy valaha a kezét fogot veled, tépjék le a rangodat, amit az amerikai hajsereg fennállása óta még rabló mesztic sohasem viselt . . .

A három lovas választ sem várva elrugtatott. Az ezredes lehajtott fejjel elesztett kantárral léptetett végig a faszoron. Felment a szobájába és Annát hívatta. Mikor előtte állt a leány, hosszan a szemébe nézett és megsimogatta.

Idehallgas leányom, — mondta csendesen, nyugodtan. — Ha valaha is szerettél most nagyon erősnek kell lenned. Elmegyek ma este és lehet, hogy nem térek többé vissza . . . Az is lehet, hogy reggel ismét itt vagyok és nem lesz semmi baj. Ha nem jönnek vissza, meg kell tudnod az igazat. És nem vagyok spanyol, hanem félvér indián. Te Hawkins Kitty vagy. Éreidben egy csepp indián vér sincs, egy Jack Hawkins nevű szerencsétlen véget ért bányász leánya vagy. Azért vigyáztam állandóan erre a spanyolos komédiára, hogy az emberek még csak ne is gyanítsák bennem a félvért. Tizenöt év előtt örökbe fogadott egy szegény mexikói gróf. Így kerültem mesztic létemre a hadsereg tisztjei közé. Valamikor nagyon szerettem az anyádat. Az ő halála miatt irtottam ki a rablókat. Azután magamhoz vettelek. Lehet, hogy ezt mind nem kellett volna tennem . . .

Anna odament és a nyakába borult.

— Nem érdekel, hogy félvér vagy-e, vagy spanyol . . . csak ne menj el . . . tőlem . . .

— Erre most nincs idő Anna. Légy erős. Nekem sietni kell, hogy hajnalra elintézzek mindent. Valamikor azt hittem, sohasem fogod megtudni, hogy én csak egy félvér vagyok.

— Mit bánom én, hogy milyen a bőröd színe! Az apám voltál és most is az vagy . . .

Az ezredes megkönnyebbülten ölelte magához a leányt.

— Köszönöm. Nagyon jó, hogy ezt mondtad. És most tudj meg röviden mindent. Az én apám rabló volt, engem is rablónak nevelt. Shiwannak hívták és rejtgett tőle egész Kalifornia. Nekem Fernandez az igazi nevem, az anyám hollandi leány.

Fernandez! A lány eszébdült. Az ezredest keresi Tom és talán éppen Tom miatt van ez az egész . . .

— Ne kutass utánam holnapig, — folytatta az ezredes. — Lehet, hogy csak zsarolásról van szó, de lehet, hogy az a bandita áll az események mögött. akit már régen a nyomomban érzek . . . Én éjjel akartam vele találkozni, ő nappal kutatott utánam. Ugy látszik ravaszabb mint én. De lehet, hogy tévedek, rémeket látok és nem ez az ember van a sarkamban..

. . . Tom! Mit csináljon?! Talán Tom nem tudja, hogy az ezredes Fernandez? Vagy tudja hogy az ő nevelőapja mégis? . . .

— Várj holnapig! — mondta a leány. -- Én azt hiszem . . . ha beszélneél vele . . .

— Nem lehet. Mióta a sarkamban van, tudom, hogy egyszer felhajszol és az az ember ravasz, gonosz, erős és irtózatlan . . .

— Nem!

— Most fogadj szót. Egy perc időm sincs már. Reggelig ne tégy semmit, ne kutass utánam, maradj itthon.

Gyorsan megcsókolta és mielőtt a leány bármit szólhatott volna, ment. Anna kifutott a tornácra és még látta, amint az ezredes a puskáját a vállára veti és elvágtat . . .

Kora este volt. A városban most kezdődött a tűzijáték. Egy-egy rakéta szállt fel sisteregve és tűzvirágokat szórt szét az égen.

Tom miatt van ez? Talán nem mondott igazat neki? . . . A bosszú mégis előbbre való mindennél?

Hirtelen elhatározással a fiú szobája felé indult. Mióta a házban teljesített szolgálatot, a főépület egyik kamrájában lakott. Kopogott az ajtón. Semmi válasz. Merészen benyitott.

A szoba üres volt!

8.

Kétségtelennek látszott előtte, hogy Tom az, aki miatt az ezredes ilyen előkészületeket tesz. Nagyon homályos és zavaros volt most már előtte minden. Hogy került gyerekkorában San Franciskóba? Miért vitte el onnan a mesztic, akit most is éppúgy szeret, mintha az édesapja lenne. De ki volt az édesapja, a „szerencsétlenül járt bányász“, Hawkins . . . ?

Kisértált a fasorba és maga sem tudta, hogy megindul lassan, az egyenes fasoron át a város felé. Még kevésbé látta azt az árnyat, amely fától, fához lopakodva követte.

A Gringó Fox volt.

Távoli zürös zene és lárma hallatszott, rakéták ropogtak, másodpercekre megvilágítva az égboltot.

A templom előtt feltárult a sokadalom látványa. Megállt egy pillanatra.

— Üdvözlöm senorita, illetve Miss Gonzales, — szólította meg udvariasan Gringó Fox, miután elébe került.

Anna örömmel nyujtotta a kezét. Nagyon egyedül volt, annyi fájdalommal és félelemmel. Jól esett neki, hogy egy szolgálatkész, udvarias férfi van a közelében. Mit tudta ő, hogy éppen Gringó Fox az, akinek a kezét Fernandez indián ösztöne megérezte a játékban, mit tudta ő, hogy éppen Gringó Fox az, akivel az ezredes hónapok óta szívós élet-halálharcot folytat, egymás nyomát kutatva.

— Igazán gyönyörű éjszaka és nagyszerű ünnepség — mondta lelkesen a férfi. — Milyen kár, hogy éppen ma hagyom itt ezt a mesés várost. Per Dios! Chicagóban sokkal unalmasabb lesz.

— Ma utazik Señor? Én azt hittem, hogy itt telepszik le.

— Boldogan telepednék le az ön közelében senorita, mert csodálatosabb leányt még sohasem láttam . . . — A spanyol szeme őszinte tüzzel villant fel, mikor ezt mondta.

Anna kissé öszeráncolta a homlokát.

— Ugy látom ön szeret szépeket mondani hölgyeknek Señor.

— Ezer bocsánat! — Mentegődzött a mexikói és ismét levette tiszteletteljesen a kalapját. — Elragadtattam magam, de higgye el Miss Gonzales, hogy nem szokásom szépeket mondani. A világ legboldergabb embere lennék, ha valaha méltónak tartana magához.

Anna sóhajtott. Nem volt abban sértő, ahogy a spanyol közeledett hozzá. De ő Tomot szerette és most jobban esett volna egy elfogulatlan jóbarát.

— A legnagyobb bányavállalat biztosító társaságának vagyok a főtisztviselője Chicagóban, elég gazdag ahhoz, hogy méltó életet biztosítsak . . .

— Ne folytassa Señor. Ön kedves gentleman, de nekem nincs szándékomban férjhezmenni . . .

— Akkor hát feledje el, amit mondtam. Én sohasem fogom elfelejteni Tanassót. Amikor idejöttem, azt hittem, hogy csak néhány régi kirabolt bányász bűnügyét kell átvizsgálnom, de most már tudom, hogy a végzetem hozott Tanassóba.

Elsőrangú színészek is megirigyelhették volna Gringó Fox spanyolosan előkelő komédiáját. A leány felkapta a fejét.

— Ön bűnügyekkel foglalkozik?

— Csak biztosítási üzletekkel kapcsolatban. Sok kirabolt bányásznak fizetünk kárösszeget és időn-

ként átnézzük ezeket a régi bűnügyeket, mert nem ritka eset, hogy évek mulva elfognak egy-egy rablót. Ha találnak a gazembernél elrejtve pénzt, vagy aranyat, akkor megtérülhet valami a biztosítási öszszegből.

— Szóval ismeri a régi . . . rablóvilág gázságaait? . . . Hallott . . . Shiwánról például? . . .

— Arról a vén rézbőrű szörnyetegről mindenki hallott, de különben elég felületesen ismerem a rablóvilág törtékeit, leszámítva néhány érdekes esetet. Tisztviselő vagyok senorita és nem detektív.

— Talán hallott véletlenül egy szerencsétlen bányászról . . . akit Hawkinsnak hívtak? . . .

— Hawkins? Elég mindnapos név. Egy Hawkins odaát New-Sacramentóban kocsmai verekedésnél szúrtak le. Azután úgy emlékszem egyet az öreg Shiwan és az a sokat emlegetett mesztic pusztított el a karavánjával együtt. Ebben az ügyben volt bűntárs Arthur Wheeler is. Az ő fia, az a bizonyos Véres Tom. Ez minden amit tudok . . .

Anna zsidbadtan állt . . . Lehet, hogy akit az apjának hitt, megölte az apját? És az az ember, akit szeret, a másik gyilkosnak a fia? Amennyire tudott erőt vett magán.

Idegenül, rekedten jött ki a hang a torkából.

— És hol lehetne eről többet . . . Valami biztosat . . .

— Nézze éppen ott van szemben a sheriff hivatala. Morgan a helyettes szolgálatban van ma éjjel. Szívesen előkeresi a nyilvántartóból ezt a régi ügyet, hiszen Tanassó környékén játszódtott le minden . . .

— Ez engem nagyon érdekel . . . Várjon itt meg Senor . . . ha kedves akar lenni . . .

— Boldoggá tesz . . .

Miután a lány belépett a sheriffhez, Gringó Fox

elégedetten veregette korbácsával a csizmáját és füttyürészett.

Morgan szívesen állt rendelkezésére Annának. A régi körözevények és iratok hamar előkerültek. A lány úgy érezte megőrül . . . Az első jelentés szerint Jack Hawkins karavánját lemészárolták és kirabolták . . . A hároméves Hawkins Kitty tetemét nem találták meg. Egy év múlva kiderül, hogy Fernandez, Shiwan fia csalta törbe az áldozatokat . . . Ujabb kilenc év múlva váratlanul, tíz vádló jelenik meg Baling-Cityben, döntő bizonyítékokkal Arthur Wheeler gazdag farmer ellen, aki Hawkins gyermekét magával vitte San Franciskóba. Itt osztozott később Fernandezszel. Fernandez elvitte Hawkinsék kislányát Wheelertől . . . Arthur Wheelert szökés közben agyonlőtték. Fernandeznek a gyermekkel együtt nyomasztott . . .

Maga sem tudta, hogy támolygott ki újra a levegőre . . . Lehetséges, hogy ez a jó ember . . . Gonzalez . . . ? Még most sem tudja gyűlölni, pedig olvasta róla, hogy megölte az apját.

Hogy is mondta Tom? „Maga nem tudhatja, hogy mit érez egy ember, akinek megölték az apját . . .“

Most már tudja . . .

— Nincs jól Senorita? — A spanyol lépett hozzá.

Anna felnézett az okos, behizelgő kifejezésű férfiarcra. Senkije sem volt a kerek világon, ezen a nyájas ismerősön kívül.

— Senor . . . Elfogadom az ajánlatát . . . Vigyen magával Chicagóba! — mondta hirtelen elhatározással.

— Óh senorita! — Mélyen meghajolva hosszan kezelt csókolni.

— Összeszedek néhány nélkülözhetetlen ho.mit az útra . . .

— Ha esetleg holnap nem akar még indulni . . .

— Nem holnap . . . Most . . . Azonnal . . . Hajnalban, ha világosodik, elindulhatunk Sacramentóba . . . Várjon a fasorban két óraker . . . Most kérem ne kísérjen . . . Egyedül akarok maradni . . .

Szinte futva indult hazafelé . . .

Gringó Fox diadalmasan nézett a leány után és vidáman fütyürészve ment vissza a fogadóba. Per Dios! Az öreg Shiwán hagyatékát ez a leány jelenti!

9.

A Nevada Szelleme messze északra vágatott Tonga kunyhójától és nagy félkört írt le az éjszakai rétségen, úgy vágott neki déli iránynak. Tizenegy óra lehetett. Tanassó felett rakéták röppentek az ég felé és tompa ropogás kísérte a lehulló fényeket.

A sötétségből egyetlen iramlással nekirugtatott az ösvénynek. Ha lestek is rá, ez olyan hirtelen történt, hogy annyi idő sem telt el, amíg egy revolvvert kihúzhattak volna és a Szellem már a hegyoldal szikláinak fedezékében folytatta útját.

Lassan, megfontoltan léptetett, a fenséges néma hegyóriások között kanyargó, kis szerpentinén. Ugy érezte, hogy utoljára jár a Szellem magányos éjszakai útján, a Nevada zord, barna sziklái között. Elnyújtotta hát ezt a kirándulást és bandukolva kapaszkodott egyre feljebb-, feljebb. Mintha otthonától húcsúzna, olyan szeretei teljes szomorúsággal hallgatta a magasból leomló Alder Spring harsogását.

Egyre magasabban hárított a kristálytisza levegőben.

A fehér kanca fülei hirtelen megrezdültek és orrát a föld felé nyujtogatta.

— Mit látsz öreg? . . .

Előrehajolt a ló nyaka fölött. Néhány falevél feködött az örvényen. Nem szárazak, hanem frissek. Felnézett. A levelek nemrégén hullhattak le a magnolia fáról. És nem is maguktól kerültek a földre, hiszen friss zöld levelek voltak és szél sem fújt. Valaki lesodorta őket valószínűleg a puskacsővel.

— Értem . . . Szóval jól sejtettem . . . — mormogta a mesztic.

Azután ügyet sem vetett a földre, pedig a ló állandóan előrehajtott a orrát és mozgatta a füleit. Nyugodtan haladt az út feléig. Itt megkötötte a lovat. Most körülbelül ott volt, ahonnan a barlang titkos kijáráján keresztül, a vizesést kikerülve, elérhet-e az ösvényt. Egykedvűen, anélkül, hogy jobbra vagy balra nézne, gyalog ment tovább a tetőre, azután nekivágott a sűrűnek és belépett a barlangba . . . Corner és Bronson óvatosan követték.

— Várj! . . . — súgta Corner, — hagyjunk egy kis előnyt, csak azután menjünk utána a barlangba.

— Ha megtaláltuk az aranyat, akár nyomban le is löhetjük, — mondta a másik. — Azt hiszem Gringó Fox nem sejtette, hogy ilyen pontosan beválik a terve.

Corner előrement, Bronson vagy tíz lépésről követte. Óvatosan, lábujjhegyen haladtak a barlang lejtős folyosóján, pedig erre nem is volt szükség, mert a Nevada Szelleme, olyan gondtalanul, hangosan csoszogva járt előttük, mint aki tökéletes biztonságban érzi magát.

Bronson hirtelen fojtott kiáltást hallott a fordulóból, amerre Corner ment! Egy ugrással ott termett . . .

Azután ő is zuhant . . .

10.

A hatalmas, fehér ló, türelmesen várt. Egyszer csak a vízesés mögül kilépett egy sziklára az indián. Előbukkant a hold. Még az éles, fehér megvilágításban sem ismerhette fel az ezredest, aki így látja. Előreugró sasorra volt most. Lágy viaszból formálta ezt a toldalékot az orrára. Ahogy a holdfényben lórapapott, igazi rézbőrűnek látszott. A fénylő, fekete, síma, dús haj, két hosszú indián fonattal és rajta a főnöki toll dísz, tökéletes illuziót adtak.

Gyors trappban sietett le a szerpentinén. Nem kellett félnie attól, hogy a ló megcsúszik. Az állat minden követ ismert errefelé.

Miután leért a Kereszt-Tető aljára, a legrövidebb úton sietett a távol sötétlő dombok felé. Két kis zsák aranyport vitt magával. A hold elbújt, vak-sötét volt. Mikor befordult a Tanasso felé vezető csapásra, vagy harminc lépésről lovasalakok rugtak hirtelen feléje.

Éles, harci kiáltást hallatott, a ló oldalába vágta a sarkantyúját és hirtelen eliramodott.

— Utána! — kiáltotta Lindsay.

Narrow lött . . . Long is . . .

A mesztic, indián lovasbravurral, féllábát kiakasztva a kengyelből, szinte a földig lógott és a vágató ló oldalával fedezte magát a lövések elől... A dombok még messze voltak . . . Ha odaér, megmenekült. A sok-sok emelkedés között, a sötétben nem tudják követni . . . Már rohanva közeledett az első domb.

És akkor szerencsétlenségére kibukkant a hold...
Tiszta célpontot mutatott!

— A lovat! Csak a lóra célozzatok! — kiáltotta Narrow és lőtt.

Veszett patkócsattogással, fujtatva iramlott Fernandez lova a dombok felé . . . Puskaropogás . . . Már az első emelkedés árnyékába ért, amikor döngve bukott fel a ló! . . . Fernandez messzire repült a nyeregből, az üldözők sebes ügetéssel közeledtek.

Éles fájdalom nyilalt a vállába: eltörte!

Ebben a pillanatban egy árny ugrott elő a domb mellőli bokrok közül és egy lovat fogott a kantárjával. Felrántotta Fernandezt a földről.

— Ugorjon fel a lóra és vágatasson . . .

— Tom Wheeler!

— Egy szót sem! Vágatasson ahogy tud . . .

— De maga . . .

— Van itt még egy ló. Siessen!

Száz méternyire sem voltak az üldözők. Azt látták, hogy felbukott a ló, de hogy mi történt később, azt eltakarta a domb árnyéka.

Az ezredes már nyeregben volt. A jobb karja bénultan függött, a ballal fogta a kantárt és vágatott.

Egy pillanatra visszafordult. Tom Wheeler felkapta a földről a puskát, amely könnyen áruhája lehetett volna az ezredesnek, azután oldalt kúszott négykézláb.

Tehát nem igaz, hogy lova van. Mi lesz vele?

De ezt már vágatás közben gondolta.

A kis indián ló száguldva vitte. Cikk-cakokban nyargalt a sötét dombok között és tudta, hogy megmenekült.

A banditák szitkozódva álltak a fehér ló teteme körül.

— Ördög és pokol! — kiáltotta Narrow. — Halljátok?! Lódobogás. Készenlétben tartott itt egy tartalék állatot!

— Utána! Hátha elérjük.

— Itt a dombok és fák között?! Lehetetlen . . .

— Mindegy! Előre!

Össze-vissza vágattak, de nem akadtak az ezredes nyomára . . .

Mikor csend lett a domb körül, ahol a ló kimult teteme hevert, Tom kibújt a dudvával benőtt, megkezdett aknából.

KILENCEDIK FEJEZET.

Életre-halálra.

1.

Tonga kunyhója körül minden csendes volt. A kis ház ablaka sötéten meredt az éjszakába.

Tanassó felett röppentyűk siklottak fel az égre.

Az indián a küszöbön guggolt és szemét előremeresztette az éjszakába. Puska feküdt keresztben az ölében. Hirtelen egy kéz szorította meg a csuklóját, egy másik a nyakát, úgy hogy nem jött ki hang a torkán. Az indián kövédermedten ült. Csak kísértet osonhat egy pawnie harcos közelébe anélkül, hogy észrevegye.

— Ne mozdulj, jó barát vagyok, — súgta egy hang a fülébe. — Az én lovamon menekült meg az ezredes. Beszélnem kell vele.

A szorító kéz, máris elengedte a torkát és mire Tonga körülnézett az ismeretlen nem volt sehosem.

Azt a surranást, amellyel Tom Wheeler a szobába lépett és becsukta az ajtót, az indián nem látta és nem hallotta. Mozdulatlanul ülve maradt a helyén.

Olyan ember ellen, aki erre képes volt, úgy sem lehet védekezni.

— Fernandez . . . — mondta Tom, miután belépett a sötét szobába, — nem kell semmit mondanod, mindent értek. Már régen tudom, hogy te vagy az ezredes. Mindennap vártalak a domb alján, hogy egyszer, mint Fernandezzel beszéljek veled. Ma nem volt erre megfelelő alkalom és most sincs.

— Köszönöm, amit tettél Tom Wheeler. De azt hiszem, mindennek vége, — hallatszott egy fájdalomtól elgyötört hang.

— Ostobaság. Meg foglak menteni! Elsősorban gyűjts világot. Esés közben kifecamítottad, vagy eltörted a válladat, ezt az indián kösse be, azután nyugodtan lovagolj haza és mond, hogy leestél a lóról.

— A Sacramentó partjáról sokan látták az üldözést, holnap a gazemberek mindent rám tudnak bizonyítani. Ki fog derülni, hogy én voltam a Nevada Szelleme, eltört vállam ellenem vall.

— Nem tudják bebizonyítani. Azt fogod mondani, hogy baleset ért.

— Ki hiszi ezt el? Ha nincs is tárgyi bizonyíték ellenem, meggyőzően nem tudom igazolni magam, rajtam marad a gyanu . . . csak Anna miatt fáj . . .

— Elsősorban adj ide mindent, ami a Nevada Szellemének a felszerelése volt, hogy eltüntessem. Azután tedd, amit mondom: lovagolj vissza a városba, az indián ad lovat. A puskád már nálam van. Siessünk. Minden pillanatban ide jöhetnek.

Közben az asztalon tapogatóva megtalálta a lámpát és világosságot gyújtott. Az ezredes eltorzult arccal feküdt egy pokrócon. Tom behívta az indiánt:

— Levetkőztetjük az ezredes urat, azután bekötöd a vállát és ráadod az uniformist. Itt esett le a lováról, mikor éppen hozzád igyekezett.

. . . Tom később elindult ez ezredes puskájával és egy batyuval, kis kócos lován a ranch irányába.

2.

Ejféli után egy óra volt. A földrengés, amely annakidején elpusztította a várost, ebben az időpontban rázta meg szörnyű erővel a házakat. Most hatalmas tüzikerekek és rakéták kezdtek puffogni betöltve iszonyú ropogásukkal a környéket, mintha ezer gépfegyver működne . . .

Három lovas ugrott le lihegve a fogadó előtt és felrohantak Gringó Foxhoz.

— Nos? — kérdezte szokatlan izgalommal a bandita.

Lindsay öklével az asztalra csapott.

— Kisiklott a kezünkből! . . . Nyomában voltunk a dombokig . . .

A mexikói szitkozódva ugrott fel:

— Atkozott tökfilkók vagytok! A kezetekbe adtam mindent és mégis elrontottátok az egészet!

— Kilőttük a lovat alóla, de eltűnt. Ugy látszik tartalék lovat rejtett valahol el, vagy pedig csakugyan szellem, — védekezett Long.

— Barmok vagytok! — dühöngött a mexikói.

— Te mit csináltál az alatt, hogy ennyire ránk förmédsz? — kérdezte Narrow gúnyosan.

Gringó Fox kissé összenúzta a balszemét és oldalhajtott fejjel nézett a legveszélyesebb cinkosára:

— Kivételesen közlöm veled, hogy mit végez-

tem. Ti semmire se mentettek volna, ha el is fogjátok Fernandezt. Az a kemény ember nem vallotta volna be, hogy hol a kincs. Tudjátok meg, hogy én egy óra múlva megszöktetem a leányt! Ha Fernandezt elfogjátok és a leány nálam van, akkor Shiwan minden kincsét kicsalhatjuk tőle, mert rajongásig szereti Hawkins Kittyt. De miután elszalasztottátok, könnyen halomradőlhet minden, amit hetek óta építetek...

— Talán Corner és Bronson kilesték a félvért! Várjuk meg, amíg visszajönnek, — ajánlotta Lindsay.

A mexikói arcán furcsa cinikus vigyor villant át egy pillanatra.

— Nem érünk rá megvárni őket, — felelte.

— Dehát mit tehetünk mást, — kérdezte Long,

— Ha egyszer kisiklott a kezünkől, akkor úgylis...

— Még nem siklott ki! — vágott közbe a Gringó. — Van még egy esélyünk. Figyeljetek. A Nevada Szelleme mint Gonzales ezredes tér haza éjszakai útjáról. Valahol tehát át kell öltöznie. Talán meg is sérült, mikor leesett a lóról, szóval lehet, hogy még nem ért haza. Vágtassatok a Gonzales ranchtól a dombok felé vezető úton elébe. Fogjátok el és hozzatok a Kereszt Tetőre.

— Ezt megpróbálhatjuk! — És Lindsay szemében felvillant a reménység. — Ketten könnyen elbánnunk a meszticcel és nagyon tévednék, ha abban a hatalmas zuhanásban épen maradt volna minden csontja.

— De ha soká álldogáltok, hazaér közben. Gyérünk! Gyérünk!

Elsiettek.

Gringó Fox egyedül maradt és cigarettára gyújtott. De váratlanul nyílt az ajtó.

Narrow jött vissza. Néhány másodpercig farkaszemet néztek.

— Mit akarsz? — kérdezte a mexikói és arany öngyújtóját dobálta fel a tenyerében.

— Idehallgas Fox! Tisztán látom a játékodat. Egyetlen komoly ellenfeled van és az a Nevada Szelleme. Bennünket használsz fel arra, hogy eltedd az útból, amíg a leánnyal biztos helyre jutsz. Ördögi módon harcolsz Fernandez ellen, hogy ne tudjon északa megfogni és mégis könnyörtelenül a sarkában érezzen téged. Azért voltál ilyen dühös, mert úgy akartál megszökni a leánnyal, aki az aranyat jelenti, hogy mi addig feltartóztassuk Fernandezt.

Gringó visszatette zsebébe az öngyújtóját és egykedvűen állt Narrowval szemben. Még csak a revolveröve sem volt rajta. A másik egyszerűen lelőhette. A mexikói ezzel úgy látszik nem törődött. Szemébenevetett a banditának:

— Így van minden, ahogy mondd Narrow, — felelte kacagva. — Gyűlölsz engem, mert hiú ember vagy és azt hiszed, hogy te is lehetnél vezér. De ebben nincs igazad, mert alapjában véve ostoba vagy. Végtelenül ostoba . . .

Az utolsó szavakat hangosabban mondta, hogy túlharsogja a rakéták ropogását. Narrow elsápadt. A fegyvertelen, kiszolgáltatott Fox gúnykacaja hisztérikus dühbe hozta, villámgyors mozdulattal kapott a revolveréhez . . .

De Gringó Fox, a zsebéből, ahova az öngyújtóját visszatette, kísértetiesen, gyors mozdulattal rántott elő, egy apró Browningot és Narrow pisztolya még kint sem volt a tartójából, mikor a mexikói már tüzelt . . . Háromszor egymásután lőtt . . .

A szüntelenül, ropogó tűzijáték elnyomta a három rövid pukkanást. Narrow egy pillanatig ámultan

meredt maga elé, azután a földre zuhant.

— Addios amigos, — suttogta gonosz mosollyal Gringó Fox, lehajolva a haldokló arcához, azután elment.

A fogadó előtt nyeregbe ült és megindult a fason átváltva a Gonzales ranch felé.

3.

Anna töprengve ült a szobájában. Kis lakktás-kájába becsomagolt néhány holmit és lovaglóruhába öltözött. Az ünnepség zaja szünőben volt . . . Tom apja megölte az ő apját Hawkinst. Akit az apjának hitt, az résztvett ebben a gyilkosságban. Miért ül hát itt, még most is, az útra meredve, mintha aggódna az apja gyilkosáért . . . ? Miért nem tudja gyűlölni igazán? . . .

Bolyongott az elhagyatott éjszakai házban. Egyszer csak ott állt Tom ajtaja előtt . . . Zajt hallott.

Itthon van!

Nem bírt ellenállni a váagnak, hogy megtudjon valamit . . . Kopogni is elfelejtett . . . Benyitott.

Sikoltva állt meg.

A szoba közepén megpillantotta Tomot, amint egy olajos ronggyal puskát tisztít. Azt a puskát, amit olyan jól ismert, amit Gonzales este a vállára dobott, amikor útnak indult.

— Megölte! megölte! Az ő puskája! . . .

Tom meglepetten lépett a leányhoz.

— Nem igaz . . .

— Gyilkos! Gyilkos! . . . Maga is . . . ő is! Gyilkosok!

— Ha valaha szeretett . . .

— Nem szerettem soha! . . . Gyilkos!

Elrohant. Tom döbbsenten állt. Mintha golyó találta volna, úgy ütötte meg belülről, amit a leány mondott. De most sürgősen cselekdnie kellett. Visszament a szobába. A sastollat az indián öltönyt, a fekete hajfonatos parókát, a sasornnak használt, lágy viaszdarabot gyorsan a szekrény mélyére rejtette . . .

Közben a városban hirtelen végeszakadt az ünnepségnek. Az egyik szobából, súlyos sebesült zuhant ki a folyosóra. Narrow volt, aki a gyűlölet és a düh szörnyű erejével, az ajtóig vonszolta magát és ki-nyitotta . . .

Súlyos sebesült örömnép alkalmával nem ritkaság errefelé, de az a néhány szaggatott szó, amit a bandita mondott, mégis percek alatt valósággal pánikba hozta a várost. Néhányan Morgannal az élükön Clayton sheriffet keresték, aki egy vendégével sétált az ünnepölők között.

Gibson, Balting-City sheriffe volt ez a vendég. Este érkezett és nyomban a Véres Tom felől érdeklődött.

— Semmi hiba, — nyugtatta meg Clayton. — A bandita olyan jámboran viselkedik, mint aki díszpolgár akar lenni. Városunkat valósággal felvirágoztatta. Segédem indiszkréciója következtében híre ment, hogy itt tartózkodik és messze vidékről csodájára járnak.

— Hm . . . Nem hittem, hogy amit magának mondok az a segéd indiszkréciója révén kiszivárog... Mindegy. Most már majdnem bizonyos, hogy ez az Arthur Wheeler ártatlan volt és a vádlói érdemelték volna meg a golyót. A kormányzó széleskörű nyomozást indított az ügyben. Ez a tíz ember azt vallotta, hogy kirabolták őket, viszont kétségtelenül megállapította a kutatás, hogy igen tekintélyes meny-

nyiségű aranyat adtak el rövidesen az állítólagos rablás után és valami vállalatot alapítottak. Shiwan fiának igazán könnyen lehetett aranya, amit Arthur Wheelernek adjon. Ha most hozzáveszi ezt ahhoz, amit maga megtudott az indián Tongától, hogy Fernandezt sebesülten szedte fel a halottak közül, akkor igen valószínű, hogy nagy igazságtalanság történt itt, Clayton, egy egész családot döntött a látszat, ártatlanul romlásba.

— Az én körzetemben, ezt nem veszi rossz néven kedves Gibson, — jegyezte meg Clayton gögösen, — ilyesmi nem fordulhatott volna elő. A banditákat innen kipusztítottuk és az én szememet még egy csirketolvaj sem kerüli el. Ne haragudjon . . .

Ebben a pillanatban Morgan érkezett lihegve:

— Mr. Clayton! Gringó Fox két hétig lakott a városban egész bandájával, elrabolták Gonzales ezredes és a leányát. Egy haldokló várja önt a vendéglőben.

Gibson megcsóválta a fejét.

— Kedves Clayton, ha ön Gringó Foxot még a csirketolvajok közé se számítja, akkor nagyon méltányosan vélekedik a mi banditáinkról . . .

De Clayton ezt már nem hallotta, mert rohant a vendéglő felé, nyomában a segédjével és kollégájával.

A rémült tömeg utat nyitott a sheriffnek. Gringó Fox elhagyott szobájában átható kámfor és alkoholszag terjengett. A sheriff mindenkit szétlökdösve letérdelt Narrow mellé. A bandita falfehér volt és utolsó másodperceit élte.

— Beszélj! Ki vagy!

— Narrow . . . — suttogta elhalón.

Az orvos kiejtette a kristályfecskendőt és az emberek kissé elhúzódtak.

— Ez se éppen az a kimondott csirketolvaj . . .
— dűnnyögte Gibson.

Clayton felültette a haldoklót és megrázta.

— Beszélj! Hol van Gringó Fox?

— Kereszt . . . Tető . . . — tátozta szinte hangtalanul Narrow. — Gringó Fox . . . fekete a haja . . . vörös paróka . . .

— Hol az ezredes?!

Egy sípoló, hörgő lélekzet után minden erejét összeszedve suttozta:

— Gringó . . . Lindsay . . . elrabolták . . . ezredes volt a Nevada . . . Szelleme . . . Kereszt Tetőn . . . siess . . . etek . . . Gringó . . . megölt . . . Ördög . . .

Holtan dőlt előre, fejével a sheriff vállához koccanva.

— Aki csak mozdulni tud, menjen haza a lováért és a puskájáért! — kiáltotta Clayton. — Öt percet várok, azután indulunk a banditák után.

A szoba nyomban üres lett. Jellemző, hogy még az orvos is rohant a lováért és fegyveréért.

— Maga érti Gibson ezt a zagyvaságot? — kérdezte Clayton.

Gibson többet értett belőle, mint kollégája. Most már ő is tudta, hogy miért indult Arthur Wheeler lovon Tanassóba és miért nem leplezte le Fernandezt. De csak annyit mondott Claytonnak, amennyit szükségesnek látott:

— Persze, hogy értem! Gringó Foxot mindenki vörösnek hitte, pedig ez csak paróka volt. Mint egyszerű utas élt itt a városban. Az arcát nem sokan látták olyanok, akik életben maradtak, a haja fekete volt, tehát elkerülte a legszemfülesebb sheriff figyelmét is. Ma éjszaka néhány társával együtt elrabolta az ezredest meg a leányát és a Kereszt Tető felé menekült.

— Ennyit még az én együgyűségemmel is sikerült kihámozni a haldokló szavaiból. De mi az, hogy az ezredes a Nevada Szelleme?

— Hogy? . . . Egy haldokló könnyen fantáziál . . . Nem ajánlom, hogy segédje indiszkrét legyen, — tette hozzá nyomatékkal Gibson, — mielőtt ebben az ügyben valami bizonyosat tud.

A sheriff zavartan nézett össze a segédjével.

— Igaza van Gibson. Az ügy roppant kényes.. De ha meggondolom, hogy az ezredes kreol . . . Habár hihetetlen, mert a legkitűnőbb . . . Igazán nem tudom . . .

— Spanyol grófban nem ritka a kreol és óva intem, hogy az Allamok egy magasrangú kitűnő tisztjét . . .

— De Mr. Gibson! Én nem mondtam semmit! Maga mit tátja itt a száját Morgan! Menjen és csődítsa ide a legjobb lovasokat!

Miután Morgan elment, kissé siralmas ábrázattal fordul Gibsonhoz.

— A maga környékén, több gyakorlatot szerezhetett az ilyesmiben, Mr. Gibson. Ennek a példátlan emberrablásnak a felelősségével, kétségbeejtően tapasztalatlanul állok itt . . . Mit tenne ön az én helyemben?

— Nem esnék kétségbe. Azután keresnék egy alkalmas vezetőt. Ismer valakit, aki a Nevada ösvényein, szakadékaik keresztül, utolérhet egy gyilkost?

— Csak a jó Isten . . . De nem . . . Köszönöm a tanácsát. Van egy mentőötletem . . .

— Egy ötletem nekem is van. Szervezek egy üldöző csoportot és útközben majd találkozunk. Vizionlátásra.

A két sheriff kezet fogott, Gibson elvágatott, egyenesen Gonzales ezredes ranchához.

A nyüzsgés, lárma, amely messzire hallatszott, jelezte, hogy itt már tudják az eseményt. A cowbo-
yok nyergeltek.

Angolkerten, virágágyakon keresztül vágatott
be a sheriff a nyitott kapun át és csak a legények
között ugrott le a lováról.

— Emberek! Én Balting-City sheriffe vagyok.
Szeretném veletek kézrekeríteni, akit annyian üldöz-
tek már hiába, az államok rákfenéjét: Gringó Foxot!

— Hallottunk már magáról Gibson, — mondta
Hyckes. — Azt hiszem megfelelő legények leszünk.

— Ez bizonyos. De szükség van valakire, aki
a Nevada sziklái között is megtalálja a nyomokat,
aki ha kell fegyverrel, ököllel egyaránt méltó ellen-
fele a Gringó Foxnak. — Odanézett az istálló mel-
letti padra, ahol Tom ült és egy vékony ággal rajzol-
gatott a porban.

— A hegyek között . . . nem vagyunk jártasak...
— felelte Johnson. — De ahhoz talán elegen va-
gyunk, hogy . . .

— Köztetek van egy ember, akinek vezetni kel-
lene az üldözést, aki legyőzheti a Gringót. Ott ül!
Tom!

Csodálkozva néztek a fiúra, azután a sheriffre.
Tom lassan felállt és előbbrejött:

— Mit kíván tőlem Gibson?

— Az ezredest és a lányát elrabolta Gringo Fox.
Egy ember van, aki sikerrel üldözhetné és az . . . Te
vagy!

— De sheriff! Berúgott?! — kiáltotta a szeplős
Johnson. — Ez egy gyáva kölyök, akit már sokszor
felfricskáztam.

A sheriff végignézte Johnsonst.

— Ez az ember a Véres Tom és akiket ő frics-
kázott fel, azok közül egy sem maradt élve.

Ha a ház hirtelen rombadől, nem okozott volna nagyobb elképedést, mint Gibson kijelentése.

— Azt mondom, — folytatta a sheriff, — hogy csak ő foghatja el Gringó Foxot. Tom Wheeler! Kiderült, hogy az édesapád ártatlan volt. Őt már nem támaszthatta fel a kormányzó, de a hatóság tévedését jóvátette azzal, hogy megkegyelmezett neked. Csatold fel az övedet, ülj lóra, független, szabad ember vagy, aki nem kénytelen eltűnni a sértést.

Tom egész közelment a sherifffhez.

— Elsősorban magát lőném le Gibson mindazért, ami velem a maga pokoli ötlete miatt történt. Ragaszkodik ahhoz, hogy felkössem a revolverövemet? Maga után a szeplős Johnson következik, azután Hyckes . .

Csend lett. Tom megköszöri a torkát, megnevesítette nyelve hegyével, kiszáradt száját és rekedten, szinte suttogva mondta:

— Szóval . . . Mehetek . . . ahová akarok?

— Mehet . . — hebegte Gibson.

Tom szó nélkül hátafordított és elindult az istálló felé. A szeplős Johnson szólt utána.

— Hej Véres Tom!

A fiú visszafordult.

— Azt mondtad nekem egyszer, hogy gyáva vagyok, — kiabálta éles kihívó hangon. — Be fogom neked bizonyítani, hogy nem vagyok az, pedig most már tudom, hogy te bántál el a veszett Miguellel is. Idehallgass! Mint rongyos menekült érkeztél, bambának tetted magad, terhére voltál mindenkinek és az ezredes meg a senorita befogadtak és jók voltak hozzád. Most mikor bajba kerültek egyszerűen elmész?

— Most elmegyek Johnson.

— Hát akkor vedd tudomásul, hogy szívtelen, hálátlan gazember vagy!

A legények ijedten néztek a fiúra. Most már tudták, amit Johnson is tudott, hogy az egyik kezével, agyonüthetné a szeplőst. De a fiú szemében még csak a szokott vad fény sem gyúlt ki. Szó nélkül háttafordított, bement az istállóba. Kivezette száron a kis kócos lovát, feltette rá a batyúját és anélkül, hogy hátranézne lassan elkocogott, az úton, a város felé.

— Elég időt pocsékoltunk, — kiáltotta Ingram. — Vezessen Gibson, talán utolérjük a fiú nélkül is.

. . . Ezalatt a Templom-téren mindenfelől vágatva gyülekeztek a lovasok. Clayton sheriff, miután elvált Gibbontól a vendéglőbe sietett, és odament egy sarokasztalhoz, ahol Mr. Holborn az öt nap előtti New-York Heraldba temetkezett. A felfordulásból mit sem vett észre, hiszen olyan lárma volt éjjel, hogy nem tudott aludni.

— Mi az, maga itt olvas?! — förmedt rá a sheriff.

Holborn mentegetőzve tette el a lapot.

— Azt hittem szabad . . .

Több marcona ember lépett be, fegyverek döngtek a padlón.

— Idehallgasson: visszaadom a fegyvereit és az én felelőségemre ma éjszaka nyugodtan használhatja őket . . .

— Igazán nem nélkülöztem Mr. Izé . . .

— Gringó-Fox az államok leghíresebb banditája megszöktette Gonzales ezredest és a leányát!

— Szegénykék . . . — dadogta rosszatsejtve az ügynök.

— Tanasso lórakap, hogy a rablót üldözze. Maga fog vezetni bennünket a hegyek között . . .

— Tessék?!

— Ismétlem az én felelősségemre használhatja a fegyverét, magának kell elfogni és legyőzni a Gringó Foxot. Előrel

— De kérem . . . ezt én nem tehetem.

— Én vállalom a felelősséget! A város legjobb lovát kapja és vezet bennünket a Kereszt Tetőre. Ne próbáljon ellentmondani, mert még azt hiszik, hogy a Gringó Foxszal tart . . .

— Becsületszavamra nem is ismerem... — siránkozott az ügynök.

Közben a környező embereken keresztül, a téren összegyűlt tömegig jutott a hír: a Véres Tom vezeti az üldözést. Az ötletet általános lelkesedés fogadta. A tömeg türelmetlenül kiáltozott, „Gyerünk! gyerünk! Mit késlekedik!“

Holborn egyszer csak azt vette észre, hogy fenyegető magatartású alakok fordulnak feléje mindenfelől. Elvette az Isten az eszét, mikor idejött . . .

— Ember! — kiáltotta a sheriff, — ha egy percet habozik meglincselik . . . Gyerünk, itt egy revolver . . . halló . . . egy puskát és hozzátok elő Pepinot.

Holborn a lincselés szóra nyomban átvette a revvert, vállaradobta a puskát és úgy vágta önmagát fejbe hátulról, a csővel, hogy kis híján elájult. Már kint is volt a kocsma előtt, ahol harsány, elismerő zúgással üdvözölte a tömeg és éppen elővezették Pepinót a város legtüzesebb csődörét. A lovasok mögéje sorakoztak és Holborn a nyeregbevetette magát. Az alattomos puska ebből az alkalomból ismét úgy vágta fejbe, hogy majdnem keresztülesett a lovon, de végre egyensúlyba került, csak a lábszárai bizonytalankodtak és így történt, hogy a kengyelvasával megérintette a ló oldalát, amely az eseményt sarkantyúzásnak fogta fel és az ilyesmit nem állhatta.

A következő pillanatban egyetlen ugrással iramodott el a félvad csödör. A tömeg lelkesen ordított fel, mert így képzelték mindég a Véres Tomot vágatni.

Hogy Holborn nem esett le a lóról az egész különös véletlennek összjátéka volt és a gyáva emberek szívós védekezése. Csak a föld és a fák rohanásából sejtette, hogy gyorsvonal sebességgel halad és egyetlen épp csontja sem marad, ha lezuhan a lóról, pedig ez kézenfekvő lehetőségnek látszott. A kalapja régen lerepült, a puskacső, úgy verte a tarkóját, mintha egy galád ellenség ülne mögötte, a nyereg dobálásától sajogni kezdtek a múlt, félig begyógyult, fájó sebei és a ló, amely a fasor irányában állt, mikor Holborn ráült, elvágatott a Gonzales ranch előtt, kiért a dombok közzé és nyargalt, nyomában a lelkes tömeggel . . .

Hogy a szerencsétlen ügynök felett végképp beboruljon az ég, Kelet felől, sötét felhők tódultak a síkság fölé és hatalmas dördüléssel bejelentette magát a vihar . . .

4.

Mikor Anna meglátta Tom kezében az ezredes puskáját, az utolsó kételye is eloszlott.

Gyilkosok! Ezzel a sikítással a szívében rohant az istállóba, lóra ült és kilovagolt a ranchból. A sötétségből egy lovas sietett hozzá.

— Itt vagyok Seniorita! Ha úgy tetszik mehetünk. Hajnalra elérjük Sacramentóban a vonatot.

— Csak siessünk . . . Minnél hamarabb kint akarok lenni Tanassóból, — felelte és Gringó Foxnak fokozni kellett a tempót, hogy a leánnyal lépést

tartva nyargaljon. Már hajnaladott, mikor kiértek a síkra.

Gringó Fox orrcimpái megrezdültek.

— Lehet, hogy vihart kapunk . . .

— Nincs egy felhő sehol . . .

— Azért érzem a légáramlásról . . . jó lesz, ha sietünk, hogy ne érjen szabadban az ítéletidő . . .

Még sebesebben vágattak. Egy óra múlva, mikor már feltűntek a sötét felhők és az első dörgés hallatszott, már szemben voltak a Kereszt Tető ösvényével.

— Arra megyünk, — mondta a mexikói.

— Arra? . . . Ez az út a hegyek közé vezet.

— De néhány kilométernyire van egy erdész-lak . . .

— A Kereszt Tető lejtőjén, nincs erdész-lak, — kiáltotta a leány, hirtelen gyanakvással.

— Mégis megyünk! — korbácsával nagyot csapott Anna lovára, megragadta a leány öklét a kantárral együtt, sarkantyút adott a ménjének és veszett vágatással rohantak neki az ösvénynek. Anna felsikoltott, de a korbáccsal megütött állat vadul nyargalt vele a bandita mellett . . .

— Maradjon nyugton! ha kapálódzik rákötözöm a ló hátára, hogy moccani sem tud! — kiáltotta Gringó. — Nyargaljon előttem, ahogy csak bír, az ösvény, keskeny, ha egy pillanatra megáll, vagy lassít, összeütközünk és mind a ketten a szakadékba esünk. Ha szót fogad nem lesz semmi baja. Gringó Fox vagyok és megfelelő váltságdíjért visszakerülhet az ezredeshez.

A rettegett névre Anna kishíjján leszédült a nyereg-ből, rémületében.

— Előre, mert . . . !

Engedelmesen megindult galopba az ösvényen, hátamögött hallotta a mexikói lovának patkócsattogását. Egyre sötétebb lett, villám, villám után hasított végig az égen és zuhogott a zápor. A lány lova nyugtalanul nyerített. Hatalmas szélroham búgott át a szirtek között és botnyi vastag cseppeket sodort magával.

— Száljon le a lóról és hátával a sziklához lapulva, lépésbe vezesse az állatot.

Anna okos leány volt és jól tudta, hogy engedelmeskednie kell. A hatalmas koromszínű felhők éjszakai sötétséget hoztak. Rövidesen víz folyt fentről, végig az ösvényen. A mexikói káromkodott.

— Eresszen előre. Sietni kell, én fogok vezetni.

Ördögi ügyesség kellett, hogy a keskeny ösvényen elhaladjon foglya előtt, a sötétben. Anna, a nyugati lány védekező ösztönével, arra gondolt, hogy mi volna, ha megasztítaná a férfit, mikor eléje ér...? Még nem is gondolta ezt végig, mikor a sötétben, egy hideg, kemény kéz fogta meg a torkát, nem erősen, de határozottan és ez a kéz mindaddig ottmaradt, amíg Gringó Fox nem haladt át előtte. Ezután a kéz a nyakáról lecsúszott a karján, a kezéhez és megfogta a csuklójánál. A lova, ezt jól tudta a mexikói, nem fog lecsúszni az útról, akkor sem, ha engedni. Most már gyorsan haladtak. A víz egyre sebesebb erecskékben ömlött föntről, ahogy a zápor meggyült a hegy vizmosásaiban . . . Fél úton, egy sziklaplatóhoz értek, amely elég széles volt ahhoz, hogy néhány percre megálljanak, Anna kifulladásra kapkodott levegő után.

— Mit akar tőlem? . . .

— Mondtam. Válságdíjjat. De most ne beszéljen, pihentesse a tüdejét, mert fél óránk van még a csúcsig és vagy felmegyünk, vagy elsodor a víz.

Ahogy erősödött a zápor, a lefolyó áradat is sebesebben és duzzadtabb lett. Az utolsó métereknél, közvetlenül a tető előtt már úgy látszott, elsodorja őket a rohanó esővíz. A leány kétszer is elesett és ha a mexikói acélos szoritása nem rántja vissza, az örvénylő, bugyborékoló áramlat lesodorja, az Alder-Spring mélyére.

De végre felértek. A Gringó örömmel látta, hogy az elhagyott őrház ablaka világos. Lindsay és Long, tehát itt vannak, valószínűleg az ezredessel együtt.

A bandita nem tévedett. Lindsay és Long, miután hiába vártak Narrowra, ketten indultak el. Ők elismerték Gringó Fox fölényét és nem tartották helyesnek, hogy Narrow vetelkedik a mexikóival. Mikor elhagyták a Gonzales ranchot és kiértek a dombokra, örömmel látták, hogy a mexikói ismét jól számított: távol feltűnt az ezredes, amint óvatosan, lépésben közeledett. Balkézzelel fogta a kantárt, a jobbjá bénultan lógott. Long visszafelé lovagolt és félkörben megkerülte Gonzalest. Lindsay egyenesen feléje tartott.

— Allj! Elhoztad a pénzt?

Gonzales sápadt volt a fájdalomtól és szédelgett a nyeregben.

— El . . . és megkapjátok . . .

Baljával villámgyorsan revolvert rántott. Lindsay nem is gondolhatott ellenállásra:

— Félre az utból! És ha . . .

Long kirugratott Gonzales mögött a domb mögül és fejbe csapta a revolver agyával.

— Épp jókor! — kiáltotta Lindsay. Az ezredes ájultan hanyatlott előre, de elkapták, mielőtt a földre esett volna. Az alélt embert, rákötözték a lovára és elvágattak vele a Kereszt Tető felé,

. . . Mikor magáhozért, iszonyúan sajgott a válla és a feje. A két bandita vigyorogva figyelte.

A Kereszt Tető elhagyott őrházában voltak.

— Vízet . . . — suttogta az ezredes.

— A szellemek nem szoktak vizet inni, — mondta röhögve Long.

— Hol vagyok? . . . Ja úgy . . . Látom. A Kereszt Tetőre hoztatok, — állapította meg Gonzales. Erőtvelt magán és igyekezett nyugodt lenni. A két rablót dühítette a megvető hang.

— Kutya! — kiáltotta Lindsay. — Mi lett azzal a két emberrel, akik követtek ma éjjel?

— Ők is szellemek lettek.

Lindsay megragadta az ezredes lelógó karját és rángatta. Iszonyú kínokat kellett, hogy okozzon, ezzel. De az ezredes hamúszínűre vált arccal, csak mosolygott rá. Long közbelépett:

— Várjuk meg a Gringot! Ő tudja majd, hogy mit kell tenni.

— Szóval Gringó Fox keze van a játékban . . . ?

— Eltaláltad. Itt van víz. Igyál. Fontos, hogy beszélni tudj, ha majd a Gringó kérdez.

Az ezredes ivott és újra gúnyosan mosolygott.

— Félek, hogy nincs annyi víz a hegyek között, amennyi engem beszédre bír. Ha azt akarjátok . . . — Abbahagyta. Rémulten meredt az ajtóra és megpróbált felugrani, de összekötözött lábai miatt, tehetetlenül zuhant vissza. — Anna! . . . Anna . . . — nyögte rémulten.

A leány mögött Gringó Fox lépett be a kunyhóba.

— Fernandez! A játék véget ért, — mondta gúnyos udvariassággal, mélyen meghajolva a mexikói.

— Nagy küzdelem volt, de megérte, mert a győzelmem teljes.

— Hol van Narrow? — kérdezte Long.

— A pokolban! Le akart löni, mert azt hitte, hogy amíg ti feltartjátok Fernandezt, addig én egyedül akarok élszökni a leánnyal. Ostoba volt szegény. Amint látjátok itt vagyok és osztozom veletek.

— Mit akartok elosztani? — kérdezte nyugodtan az ezredes, aki közben visszanyerte az uralmát, idegei felett.

— Az öreg Shiwán aranyát. Tőled fogjuk megkapni.

— Alig hiszem.

Lindsay odalépett hozzá és megrántotta a vállbatört karját. Fernandez arca összerándult, azután elkékült szájjal mosolygott. Gringó Fox elkapta a nyakánál Lindsayt és a két méteres embert egyetlen mozdulattal úgy csapta a sarokba, hogy a kunyhó megremegett bele.

— Te sakál! Akarsz Narrow után menni?! Itt én parancsolok. Érted?

— Az imént is próbálta már ezt, — mondta Fernandez. — Azt hiszi a barom, hogy kinzással megy valamiro.

Lindsay szédelegve feltápáskodott. Anna dermedten állt az ajtónál. Az égzengés és a zápor zuhogása még pokolibbá tették a hegytetőn lejátszódó szörnyűséget.

— Beszéljünk okosan Fernandez, — mondta Gringó. — Szabadon elmehetsz a lánnyal, ha ideadod az aranyat.

— Mi biztosít erről?

— Mindenki tudja rólam, hogy vallásos ember

vagyok. Az igazi mexikói banditák, csak az Istentől félnek. Megesküszöm neked . . .

— Várj! Mit ér a te esküd, ha két másik bandita nem tartja be?

— Megesküszöm, hogy megölöm őket, ha bántódásod esne.

— Erre ne esküdj! — kiáltott Lindsay. — Fernandeznek biztosítékot kell adni, hogy nem szövetszik ellenem Tom Wheelerrel. Ne felejtse el, hogy én nyugodtan élhetek, nem üldöz senki, csak Fernandez és a Véres Tom, márthatnak be.

— Ah tudom . . . te meg a barátaid lemészároltátok Hawkinsot a családjával és nem lőtték teljesen agyon Fernandezt, meg az öreg Wheelert is tutni hagyátok . . . Szerencsétlen hülyék. Rendben van. Ezt is elintézzük.

Mikor Anna ezt meghallotta, úgy érezte, hogy belülről összefacsarják a szívét. Egy pillanat alatt, megértett mindent. Tom ártatlan, Fernandez ártatlan . . .

Long, aki időközben kiment, szétnézni a viharban. Rémulten rohant vissza.

— A nyomunkban vannak! Amennyire az ár ellen lehet, útban vannak felénk.

A mexikói meghökkent. Egy pillanatig gondolkozott, azután dühödten sziszegte:

— Narrow, a gazember! . . . Ugy látszik nem döglött meg azonnal!

Kirohant a kunyhóból. A vak sötétben nem látott semmit. Azután villám cikkázott és megpillantotta az ösvényen felfelé igyekvőket. A rohanó áradat azonban lehetetlenné tette az üldözők útját. Egy csoport megrekedt a platón, nem bírtak feljebb kapaszkodni a mindent elsöpítő víz ellen.

— Lóra! — rohant vissza a kunyhóba Gringó Fox, — amíg a vihar tart, egérutat nyercünk. A Kereszt Tető túlsó lejtőjén leérvünk a síkra. Ugy lovalj Fernandez, hogy ha egy lépést elmaradsz golyót kapsz. Előre! . . .

A platón, a Gonzales-ranch cowboyai és Gibson álltak. Tehetetlenül látták a fel-felvillanó fénynél, hogy a banditák kivonszolják a lányt és a törtkarú ezredest. Egy-egy villanásra látszott csak a kép. Ki merne löni a felvillanó fényénél, mikor ott a két fogoly? Lejjebb Clayton és a segédje rekedtek meg a fordulóban. Ők is tehetetlen kétségbeeséssel nézték a cikkázásnyi időre felvillanó képet . . . Szemük láttára hurcolják el az ezredest és a leányt . . .

Gringó Fox, Anna lovának a zablájába kapaszkodott. Fernandez tört karjával nem birt felmászni a lóra, Lindsay ágaskodó paripáját maga mellé rántotta, a zablájánál fogva, azután oldalbalökte puskatusal Fernandezt.

— Gyerünk.

Fél lábbal már a nyeregbe volt. Most egy villám cikkázott és mintha belesujtott volna, Lindsay a ló fején keresztül nagy bukfencel a földre bukott. Long, Gringo és az ezredes nem tudták, mi történt. Ekkor néhány másodpercre, háromszoros cikkázással világosodott meg a táj és nem messze a csúcstól, egy kiugró sziklán, ott állt Nevada Szelleme, fél kezével a kantárt fogta, másik kezével, csodálatos módján vállához szorította a puskát, úgy várta a villámlást. Egy cikkázás, egy dörrenés és Long lebukott a nyeregről.

Az ösvényen meredten álltak az emberek. Fernandez egy másodpercig úgy érezte, hogy megőrült. Mintha önmagát látná!

Gringo Fox felordított és magával rántva Anna

lovát, nekirugtatott a fensíknak, a másik lejtő felé.

. . . És minden villámfénynél ismét feltűnt sötét hajfonatával, lengő tolldísszel, a Nevada Szelleme, amint a harsogva ömlő ár ellen, a szakadék mentén, szikláról sziklára lép a lovával és megy a csúcs felé.

— Hallja . . . — suttogta Clayton a segédjének. — Ha a gyógyszerész a feleségétől megtudja azt a hülyeséget, hogy az ezredes a Nevada Szelleme, akkor én addig verem magát egy léccel, amíg mozdulni tud . . .

A legközelebbi cikkázásnál a Szellem a Kereszt Tető csúcsának peremén látszott, hatalmas fehér lován, egy másodpercre.

Csak Fernandez indiánszeme állapította meg a távolból is, hogy a ló Tonga egyik fehér kancája, a párja annak, amelyet gonzales alól kilöttek az éjjel.

5.

A vihar egy csapásra elállt, kisütött a nap, de a hegyről még mindig patakokban ömlött a víz. Gringo Fox hiába volt okos, a mexikóinak a vérében van az, hogy babonás. Rémulten nyargalt, a lányt is kényszerítve lefelé a nyugati ösvényen. Ez sokkal szélesebb út volt, de így is minden percben a nyaktörés veszélye fenyegette őket.

Időnként hátranézett, de a Szellemet nem látta.

Már közel látszott a tócsáktól ragyogó sík, mikor a Nevada Szelleme feltűnt mögötte a lejtő kanyarodójánál. De ugyanakkor ő már elérte a leánnyal a prérit. Most még szorosabban fogta Anna lovát vágatás közben, tudta jól, a szellem így nem mer utána löni, mert könnyen találhatja el a leányt.

A síkon voltak. Rodrigo úgy nyargalt, hogy ellenállhatatlanul magával rántotta a másik lovat is. Egy-egy fűvel belepett tócsán átnyargalva, valóságos vízfelhőt fröcsköltek maguk körül . . . Már az indián is a síkra ért és messze mögötte özönlöttek reménytelen távolságban az üldözők. Gringo Fox csodálatos lovas volt és ha a lány olykor elmaradt kissé ebben az örült vágatásban, a bandita korbácsa vadul csapkodott le a lovára, amitől ez a nemes paripa szinte vesztetten száguldott.

Az üldöző lová, úgylátszik, kevésbé bírta az iramot, a távolság egyre nőtt közte és a nyargaló között. A mexikói örömmel konstataálta, hogy az egyszerű ismét megmenekült.

Jobbra kanyarodott a hegyvidék felé nyuló sziklás talajra, hogy nyoma vesszen. Ha eléri azt a kis erdőséget ott a távolban, akkor átjut Arizonába. Még jobb így! Egyedül maradt az aranyhoz. Mert a lány birtokában bizonyos lehetett benne, hogy hozzájut az ezredes aranyához.

Kissé lassított. Üldözőt már nem látott maga mögött és tudta jól, hogy ezen a trepen nem követhetik nyomon.

— Hová akar vinni? -- kérdezte elgyötörtén a lány . . .

— Csak nyugalom. Biztos helyre viszem. Ha engedelmeskedik, nem lesz bántódása, — felelte a mexikói. — Rövidesen pihenünk.

Napszállta felé elérték az erdőt, itt tízperc pihenőt engedélyezett a leánynak. Azután folytatták az utat sebesen, de nem olyan örületes iramban, mint eddig. Éjfélre kis erdei házhoz értek.

— Ez a ház az egyik rejtekhelyem. Ha sietve jövök át Arizonából, itt szoktam megpihenni.

Bementek a kunyhóba. Anna félájultan roskadt

az egyik székbe. Gringo Fox tüzet gyújtott, közben füttyürészett.

— Velem azért nem bírnak, — mondta később, miközben konzervbabot és húst kezdett főzni a tűzhelyen — mert a bátorságom sohasem kerítheti hatalmába az eszemet. Mindent csak tervszerűen teszek, mindent előre elkészítek . . . Legalább tíz ilyen kunyhóm van különböző határvidékeken . . .

Anna alig hallotta, amit a bandita mond, olyan összetörten és kimerülten ült. A mexikói egy rejtekhelyről zsákot vett elő.

— Abrak. Minden van, ami szükséges. És . . . — Döbenten elhallgatott. Anna követte a tekintetét. Az üldöző indián ott állt a szobában. De nem az ajtónál, hanem közvetlen közelükben. Mintha megelevenedett volna a semmiből.

Pedig kinyitotta az ajtót, becsukta és előrejött. De olyan nesztelenül, mint valami finom légáramlat. És most már az is látszott, hogy a Nevada Szelleme, Véres Tom.

Gringó Fox önkéntelenül felkiáltott.

Az esővíz üldözés közben lemosta a viaszt Tom arcáról, a sastoll, a fekete hajdísz lerepült, az utolsó mérföldek irtózatos vágatásában. Az indián öltözék és valami barna máz, amivel bekente magát, nem leplezték többé a Véres Tomot.

— Gringo Fox . . . — suttogta halkan, finoman, furcsa, hűvös mosolyával, — meg fogsz halni. Lelőhettelek volna itt nyugodtan, de látni akartam arcon a rémületet. És különben sem szoktam gyilkolni. Még az ilyen banditának is adok egy esélyt . . .

— Kutya . . . — sziszegte a mexikói. De nem nyult a revolveréhez. Tudta jól, hogy az ellenfél csak erre vár. Dehát fél attól, hogy a másik gyorsabb?

Gringo Fox fél?!

Igen Gringo Fox félt. Először életében félt és ez az érzés, épen azért, mert ismeretlen volt számára, kétszeres erővel nyomasztotta. Érezte, hogy homlokát ellepi a verejtek.

— Tom! — kiáltotta Anna. Feléje lépett, mindről elfeledkezve, örömében, hogy nincs tovább kiszolgáltatva a banditának . . .

Tom oldalt akart gyorsan lépni . . . De késő volt! Abban a másodpercben, mikor a lány közéjük ért, a mexikói elkapta Annát, maga elé rántotta és hátrafelé az ajtóhoz ugrott. Ha Tom lő, valószínűleg Annát találja el. A mexikói egy pillanat alatt kiugrott az ajtón és a leányt teljes erejéből a feléje ugrató Tom Wheelerhez taszította. Azután menekült . . .

Tom diadalmas kiáltást hallatott.

Menekül! Gringó Fox menekül . . .!

Nem ugorhatott ki az ajtón, mert esetleg a bandita golyóiba rohan. Az ájult lányt egy padra fektette. Anna lassan magához tért. Lódobogás hallatszott . . . Tom óvatosan kinyitotta az ajtót . . . Látta a mexikóit lovon menekülni.

Utána!

A lovát távolabb, a bozótban rejtette el, és az állat csendesen állt. Ha Gringo megpillantja a lovat és lelövi, akkor reménytelen az üldözés . . . Így máris utána nyargalt. Tudta, hogy az ő lova rosszabb . . . Mindegy! Annára nem volt gondja, ezen a vidéken csak egy veszély fenyegette a leányt és annak ő nyomában volt . . .

A mexikói vágatott. Hegyen, völgyön, szakadatlanul. Hajnalban állt meg pihenni. Rodrigo, az arab ló szomorúan lógatta a fejét. Gringo Fox mélyen elaludt. Nem sokat alhatott, mikor a ló horkantására felébredt. Az emelkedés szélén lenézett. Messze, fél-

órányira a pihenőhelytől, lassú ügetéssel jött a Véres Tom. Jobbra-balra lehajolt a lóról és a nyomokat kémlelte. Most felnézett, észrevette a mexikóit és megsarkantyúzta a lovát.

— Atkozott véreb!

Gringo Fox lórapapott és nyargalt. De Rodrigo már fáradt volt. Hajszolta újra, amennyire csak lehetett. Este kimerülten pihent meg. Hideg szárított húst evett gyorsan. Véres Tom már nem lehet a nyomában. Nincs még egy ló Rodrigón kívül, amelyik ezt az iramot bírja.

És mégsem ült neki főzni. Valahogy szorongva érezte, hogy erősebb az, aki szembenáll vele. A végzet üldözi!

Egy óra múlva, a mezőn át, jobbra-balra nyomokat figyelve, megpillantotta Véres Tomot.

Barna lovon volt!

Valahol sikerült pihent állatra szert tennie és most jön . . . Jön kérlelhetetlenül . . .

Gringó felült a lovára, vadul sarkantyúzta, de az állat alig kocogott. Rémületében, dühében, korbácsa nyelével verte Rodrigó fejét. De hiába . . .

Leszállt a nyeregből. Hirtelen jeges nyugalom fogta el. Leverte ruhájáról a port, megtörölte a kalapját és újra feltette. Közben fütyürészett. Azután megindult gyalog az ösvényen, szembe a barna lovon közelgő végzettel. Most már visszanyerte az önbizalmát is . . . Győzni fog! . . . Igen, igen . . . Lehetséges, hogy győz . . . Időnként egy prérikutya rikorolt fel a távolból.

Tom is leszállt a lóról, mikor meglátta. Nyugodt, tempós léptekkel közeledtek egymáshoz, még mosolyogtak is, ha valaki látja, azt hihette volna, hogy régi jó ismerősök találkoznak. Tom megállt.

— Készen vagy Gringo Fox?

A mexikói is megállt.

— Láthatod!

— Ha a prérikutya legközelebb sikolt, lövünk.

— All righth!

Vártak. Nyugodt, langyos este volt, nagy lombú fák bóbiskoltak békésen körülöttük és a csendet nem zavarta semmi.

A prérikutya, úgylátszik lesett valamire, mert hosszan hallgatott. Vagy elosont talán másfelé? Talán négy perc mult el így.

Azután artikulálatlanul, hirtelen, felrikoltott a coyotte.

... Ilyen gyorsan még sohasem sikerült előrántani Gringonak a pisztolyát. Ezt boldogan érezte . . . És mégis . . . Mielőtt lenyomhatta volna a ravaszt, roppant ütés taszította mellbe, tűz villant, dörrenést hallott és csak azt érezte még, hogy a feje odacsapódik a földhöz . . .

Tom tartójába tette a fegyverét, lóra ült, visszafordult a keskeny ösvényen és csendesen elügetett.

Még hallotta egyszer, de sokkal közelebről, a prérikutya vékony, furcsa ugatását . . .

6.

Anna még vagy félórát pihent a kunyhóban. Egyszer csak lódobogást hallott. Ijedten ugrott fel. Talán a bandita végzett Tommal?

Megkönnyebbülten látta, hogy hat-nyolc lovas érkezik. Tom kiáltotta oda vágatás közben egy birkapásztornak lent a síkon, hogy az ezredes lánya

az erdei magányos kunyhóban van. A pásztor összecsőditette néhány társát, elmentek Annáért és hazakísérték Tanassoba.

Két nap telt el.

A Gonzales ranchon szokatlanul nagy társaság ült együtt.

Az ezredes ágyban feküdt és a vállán nagy gipszkötés dudorodott ki. A vendégek az ágya körül ültek és Anna kávéval kínálta a látogatókat. Gibbson, mint egy érdekes esetet mondta el mindazt, amit a Véres Tom és Arthur Wheeler ügyében megtudott.

— Hálátlanság volt tőle, hogy hátat fordított a háznak, mikor ilyen nagy baj történt, — jegyezte meg az intéző.

— Csak hagyja Ingram, — mondta mosolyogva az ezredes, — sohase tudhatjuk, hogy mi rejlik egy ember cselekedetei mélyén.

Clayton sheriff jött lelkendezve.

— Na, itt hozom! — kiáltotta Gibbson felé, — igazán szomorú tévedés volt.

Az ajtón belépett a „szomorú tévedés“. Az arcán öt-hat keskeny tapasz vonult át a véraláfutások fölött, kissé bicegett és szerényen megállt a küszöbön.

— Igazán sajnálom magát Holborn, — mondta Gibbson.

— Ez az egyetlen, ami vigasztal, — udvariaskodott siralmasan az ügynök. Anna egy széket tolt feléje.

— Foglaljon helyet Mr. Holborn.

— Köszönöm... De most egy ideig nem tessék ilyesmit, — felelte búsan, — majd álldogálok itt.

— Csak azt nem értem, — mondta az orvos, — hogy a senioritát hogyan ragadhatta el ez a bandita.

— Kilovagoltam... Nyugtalanokdtam az apámért... — felelte zavartan Anna, — és váratlanul... egyszer csak...

— Adj egy kis whiskyt a vendégeknek, — segítette ki zavarából az ezredes. És mikor mindenkinek betöltöttek, a házigazda magasra emelte a poharát:

— A Nevada Szellemére isszuk ezt uraim!

Valamennyien fenéig ürítették poharaikat...

7.

Tom visszakapta a Wheeler birtokot. És a kormányzó, kinek sok álmatlan éjszakán kellett a szerencsétlen Arthur Wheelerre gondolni, bőkezűen segítette hozzá a fiút, hogy a Wheeler-farm megint a régi, nyájaktól nyüzsgő, szép gazdaság legyen. A ház, a cowboyok blokkháza, az egykori tervek alapján épült fel újra. Balting-City lakosai szintén igyekeztek a fiúval elfeledtetni azt a szerencsétlenséget, ami olyan igazságtalanul pusztította el a Wheeler-családot. A Véres Tom nevét többé nem említették. Békében és megbecsülésben élhetett a régi birtokon. Szegény Dick is, szemben a Nevada hófödte csúcsaival, itt, a szülőföldjén hunyta le örökre a szemét.

Mindent visszaadhattak Tomnak, ami egykor Arthur Wheeleré volt, csak az otthont, a családot nem pótolhatták semmivel.

Ezt tudták a jó Balting-City-beliek és mintha bűnösök lennének valamiben, szomorúan figyelték az örökké komoly, örökké egyedül járkáló, komortekintetű Tomot, aki olykor két-három napra is el-

tűnt, hogy a hegyek között kóboroljon. Egyedül járta az ösvényeket, követte egy-egy állat nyomát, de a puskát nem vette le a válláról, nem vadászott, csak kószált a magányos vadak ösvényén . . .

Mikor egy ilyen kóborlásából visszatért, a város felé vezető domb lejtőjén léptetve, világosságot látott a Wheeler-ház ablakában.

Mi a csoda? Ki lehet az ő szobájában este?

Megsarkantyúzta lovát és bevágatott az udvarra. Maga sem tudta, hogy miért olyan izgatott. Vagy tudta, de nem merte végiggondolni. Ahogy elindult a tornác felé, nyílt az ajtó és Anna jött eléje.

— Eljöttem Tom . . . — mondta csendesen.

Az ezredes tűnt fel a lány mögött és két kézzel szorította meg a fiú kezét:

— Ugylátszik, hiába vártunk volna arra, hogy maga jöjjön el hozzánk! Hohó barátom! . . . Együtt lenni, mikor baj van és megszökni a jutalom elől, az nem helyes eljárás!

— Csak nem akar megjutalmazni?! — mondta meglepetten Tom.

— Csak ne fortyanjon fel. Maga tartotta a hátát a közvélemény előtt. Ugy tett, mint aki gyáván cserbenhagyja a gazdáját, csak azért, hogy azután Tonga kunyhójához nyargaljon, ott valami ördögi gyorsággal egy fehér lóra kapjon és eljåtssza az embereknek a Nevada Szellemét. Ezzel megmentett engem attól, hogy a lábrakapott gyanú tovább éljen. A becsületesemet köszönhetem a maga okosságának, ügyességének és bátorságának. Ezt most nem lehet csak úgy egyszerűen elintézni . . .

— Figyelmeztetem, — mondta erélyesen Tom, — hogy nem fogadok el semmit . . .

Anna csendesen eléje állt.

— Semmit? . . .

A fiú nem válaszolt.

— Ja igaz . . . — folytatta az ezredes, miközben elgondolkozva szivarra gyujtott. — Azt a két alakot, Cornert és Bronsont, kiszabadítottam a barlangból. Megérdemelték volna, hogy éhenpusztuljanak, de azt hiszem maga sem kívánta ezt. Elég vér tapadt már ehhez a históriához . . . Jó büntetés volt . . . Közelálltak az örülethez, mikor értük mentem. Az egyik teljesen megőszült, a másik reszketett és dadogott. Adtam nekik annyit, hogy valahol letelepedhessenek és megbánhassák a bűncsejtet.

A lány kíváncsian nézett Tomra. Vajjon nem kívánja-e halálukat?

— Jól tette senor, — felelte a fiatalember. — Én is ezt tettem volna az ön helyében . . . Elég volt a bosszúból . . .

Az ezredes lassan elsétált a nyugalmas éjszakai kertben. A Nevada fehér csúcsai felett csodálatosan tiszta fényvel ragyogtak a csillagok. Ketten maradtak. A lány két kezét Tom vállára tette:

— Eljöttem hozzád . . .

— Kitty . . .

— Tom . . . — suttogta és odahajtott a fejét a fiú vállára . . .

. . . Tom Wheeler fiatal feleségével együtt, a régi boldogság is beköltözött a farmra és Balting-City lakói most már sűrűn látták mosolyogni a néhai Arthur Wheeler fiát.

Az ezredes, aki természetesen már nem hagyta el Tanassót, (mit is kezdtek volna ott nélküle?) sokszor rándult át a fiatalokhoz és csak nehezen

szánta rá magát, hogy ismét elhagyja ezt a kellemes környezetet.

Az öreg Shiwán kincséről még sokat beszéltek, pedig egyre fogyott az eldugott arany és Tanassonak egy duzzasztógát révén rövidesen erőműve volt, amelyhez gyár is kellett. Később felépült az új kórház, néhány tanyai iskola és a zsákok fogytak, egyre fogytak, azon mértékben, ahogy Tanasso mind nagyobb lett . . .

Sajtó alatt van:

GIBSON LAVERY

következő regénye,

Pokol a hegyek között

A nem mindennapi téma, amely a hegyek között átvonuló marhatolvajok egymással folytatott élet-halál harcát írja le, a vadnyugatnak legkülönösebb, legősibb és legvadabb környezetét rajzolja az olvasó elé. A Rocky Mountains csodálatos hágói, rejtett ösvényei, fennsíkjai adják a színhelyet, egy család, apáról fiúra szálló harcához. A Lonsdale-család, egy sziklaszoros birtokában korlátlan hatalommal bír a Rocky Mountainsen át menekülő marhatolvajok felett. A család tagjai egy különös végrendelet következtében, gyűlöletes, ekeseredett küzdelmet folytatnak egymással, miközben együtt harcolnak a rablók ellen. Ebben a feszült légkörben csöppen bele a regény hőse, az „Orgyilkos Ron”. Izgalmas fejezeteken át ér el a végső nagy leszámoláshoz, a Lonsdale-család tragédiája. Már csak két férfi áll egymással szemben a pokollá változott hegyek között, ahonnan embert, állatot, minden élőlényt kipusztított az engesztelhetetlen, gyűlöletes küzdelem.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

